

MANUAL DE TEHNICĂ LEGISLATIVĂ

Partea A

Controlul de legalitate

1 Observații preliminare

1 Ca urmare a experienței din perioada Republicii de la Weimar, când ministerul justiției a avut o poziție foarte slabă, precum și ca reacție la regimul nazist, al in justiției, s-a cerut ca o autoritate centrală și independentă să verifice proiectele de lege și de ordonanță din punct de vedere juridic. La început, această competență a avut-o Oficiul Juridic al Administrației Zonei Economice Unite, iar mai târziu, ministerul justiției din Germania. Prin decizia cabinetului din 21.10.1949, se stabilesc următoarele:

„Cabinetul decide ca ministerul justiției să participe la lucrările pregătitoare pentru proiectele de lege, în scopul verificării aspectelor legate de tehnica legislativă și de caracterul unitar al limbajului juridic. Același lucru este valabil și pentru ordonanțele care emană de la guvernul federal și de la ministerele federale.“

Primul raport de activitate al guvernului federal, intitulat „Germania în reconstrucție” (1950), descrie această atribuție în modul următor:

„Din experiență se știe că ministerele de resort au tendința să privească aspectele de reglementat prin lege pornind de la necesitățile administrației lor. Cu toate eforturile acestor ministere, de a respecta dreptul și de a fi loiale Constituției, este imposibil ca într-un stat de drept realmente democratic să se renunțe la o instituție care să verifice... toate proiectele de lege. Ministerul justiției, nefiind obligat să respecte interesele administrației și urmărind doar prezervarea dreptului, este în mod special chemat să își asume această misiune.”

2 Importanța controlului de legalitate efectuat de ministerul justiției din Germania este evidentă mai ales datorită faptului că cele mai multe legi au la bază inițiative ale guvernului federal. În cea de-a 15-a legislatură, care s-a încheiat înainte de termen, în anul 2005, 274 dintre cele 385 de legi promulgate aveau la bază proiecte legislative realizate la nivel de guvern. Dacă adăugăm și cele 70 de legi care se bazează pe proiectele fracțiunilor coaliției și porneau de la lucrările pregătitoare făcute de guvern, reiese foarte clar că influența nemijlocită a guvernului federal se regăsea în privința a circa 89% dintre legile promulgate.

3 **Volumul și conținutul** legislației federale în vigoare și **modificările** care i se aduc acesteia sunt frecvent țina unor **afirmații critice**. În funcție de opinia și intenția personală, critica este mai mult sau mai puțin diferențiată și competentă: există prea multe norme, legile se modifică prea repede și prea des, legislația strangulează economia, limitează posibilitățile de dezvoltare ale cetățenilor, are prea des funcție de alibi și este detaliată, nu ține seama foarte mult de aplicabilitatea normelor în practică, legiuitorul reacționează prea lent, efectul normelor nu mai interesează după finalizarea procesului legislativ etc. Nu dorim să insistăm asupra acestor observații critice. Dacă ne-am ocupa de funcțiile dreptului și de procesul legislativ actual, am depăși cu mult cadrul acestui manual. Am menționat totuși aceste opinii critice, deoarece funcția ministerului justiției din Germania ca instanță centrală în materie de control al legalității, precum și recomandările acestuia nu trebuie privite în mod izolat. Chiar dacă manualul are o orientare preponderent practică, vom face și referiri la

aspecte fundamentale ale dreptului, inclusiv în procedura legislativă, deoarece referirile respective sunt relevante inclusiv în ceea ce privește observațiile critice.

4 Această situație poate fi descrisă ca o avalanșă de norme, iar explicația ar fi că, de mai multe decenii încoace, legislația federală are aproximativ 2000 de legi și 3000 de ordonanțe, în afara celor de modificare sau completare. Iar toate acestea au mărimi diferite. Spre exemplu, Codul Civil din Germania are 2.385 de articole, însă multe legi și ordonanțe au mai puțin de 5 articole. Legile totalizează 47.000 de dispoziții, iar ordonanțele, 40.000. În prezent, procesul legislativ se referă preponderent la modificarea unor norme deja existente. Astfel, de exemplu, Legea impozitului pe venit a fost modificată de 24 de ori în cei trei ani ai celei de-a 15-a legislaturi. Având în vedere acest volum de acte normative și dimensiunea procesului legislativ, este responsabilitatea legiuitorului **să elaboreze normele în așa fel încât să ne putem baza pe ele, să fie clare și comprehensibile**, dar și să verifice continuu legislația existentă, pentru a stabili dacă toate dispozițiile în vigoare continuă să fie **necesare**. În acest context, controlul de legalitate are un rol esențial.

2 Competența

5 Competența **ministerului justiției din Germania** de a face aceste verificări este stabilită prin § 46 și § 42 alin. 4, § 62 alin. 2 teza 1, § 72 alin. 3 din Regulamentul Comun al Ministerelor Federale - RCMF (Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien - GGO)¹. Acesta se completează cu dreptul ministrului justiției din Germania de a formula **obiecțiuni**, în cabinet, față de proiectele de lege sau ordonanță, pe motiv de incompatibilitate cu normele în vigoare (§ 26 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară a guvernului federal – ROIGF / Geschäftsordnung der Bundesregierung – GOBReg²).

6 **Ministerul justiției din Germania**, prin funcția pe care o are, de realizare a controlului de legalitate, asigură asistența pentru activitățile legislative ale ministerelor federale. Ministerul justiției din Germania **verifică**

- înainte de decizia cabinetului: proiectele de lege ale guvernului federal (§ 46 alin. 1, § 51 nr. 2 RCMF),
- înainte de decizia cabinetului: ordonanțele guvernului federal (§ 62 alin. 2 și 3, corob. cu § 46 alin. 1 și § 51 nr. 2 RCMF),
- înaintea emiterii ordinelor ministerelor federale (§ 62 alin. 2, corob. cu § 46 alin. 1 RCMF), precum și
- înaintea emiterii normelor altor instituții, abilitate în acest sens printr-o subdelegare – vezi NrMarg. 800 și urm. (*Nr.Marg. = numerele marginale; sunt numerele boldate, trecute la începutul paragrafelor din prezentul manual*) (§ 62 alin. 2, corob. cu § 46 alin. 1 RCMF).

7 În timpul **procedurii parlamentare**, ministerul justiției din Germania poate fi solicitat să efectueze verificări:

- de către compartimentul competent: pentru verificarea propunerilor Consiliului Federal (Bundesrat) în cadrul pregătirii unui punct de vedere sau a răspunsului guvernului federal la un punct de vedere, precum și pentru verificarea variantelor de

¹ Pentru versiunea actuală: vezi pagina electronică a ministerului federal al internelor (www.bmi.bund.de).

² Regulamentul guvernului federal din 11 mai 1951 (Buletinul Ministerial Comun - BMC pag. 130), republicată pe 21 noiembrie 2002 (BMC pag. 848).

formulare (NrMarg. 836 și urm.) în scopul discutării în comisia de specialitate a parlamentului Germaniei (§ 52 alin. 2, § 56 alin. 3 RCMF), precum și

- de către fracțiunile guvernului: pentru verificarea cererilor de modificare sau a recomandărilor pe marginea deciziilor.

3 Conținutul controlului de legalitate

8 Verificarea pe care o face ministerul justiției din Germania este un control de legalitate, adică proiectul legislativ este verificat în ceea ce privește **sistematica și forma sa**, având în vedere întreaga legislație. Așadar, trebuie stabilit dacă actul normativ, în forma în care a fost propus, este necesar pentru atingerea obiectivului pe care îl enunță. Cea mai mare atenție se acordă compatibilității proiectului cu **dreptul superior** (așa numita „verificare pe verticală a conformității actului”). Verificarea este concentrată pe următoarele aspecte:

- constituționalitate,
- compatibilitatea cu dreptul european, precum și
- compatibilitatea cu dreptul internațional, în special cu Declarația Universală a Drepturilor Omului a Națiunilor Unite și cu Convenția Europeană a Drepturilor Omului,

în măsura în care există o tangență evidentă cu acestea, dacă compartimentul responsabil cu elaborarea proiectului a formulat o întrebare în acest sens sau în funcție de conținutul expunerii de motive.

9 În urma verificărilor trebuie să reiasă și că dispozițiile propuse **se încadrează, fără nici un fel de ambiguități, în sistemul de legi existent** (așa numita „verificare pe orizontală a conformității actului”), cum ar fi de exemplu:

- Ce raporturi există cu alte acte normative?
- este corectă Sistematica proiectului?
- este adecvat Raportul dintre regulă și excepție?
- Sunt evitate reglementările duble și contradictorii?
- reiese intenția Din text?
- Sunt clare trimiterile la alte norme (de ex. trimiteri rigide sau flexibile)?
- Pot fi abrogate dispozițiile redundante din domeniul de reglementare?
- Conținutul reglementărilor este lipsit de echivoc?
- Dispozițiile sunt aplicabile fără nici un fel de problemă?

10 În timpul verificării, trebuie urmărită tot timpul respectarea cerințelor de formă și structură (**tehnică legislativă**), spre exemplu în ceea ce privește titlurile, formulele introductive, modul de citare, dispozițiile care modifică alte prevederi, dispozițiile referitoare la intrarea în vigoare a actului normativ. De asemenea, normele mai sunt verificate și în ceea ce privește **corectitudinea din punct de vedere gramatical, precum și comprehensibilitatea**.

4 Efectuarea controlului de legalitate

11 Controlul de legalitate de la ministerul justiției din Germania este efectuat în cadrul diferitelor departamente, de regulă al celor de resort, al celor specializate pe anumite domenii de drept și care au experiență în efectuarea unor astfel de controale (**departamente pentru controlul legalității**).

Pentru aspectele de fond ale controlului de legalitate, competența aparține unui departament separat, la nivelul căruia se verifică și proiectele ministerului justiției din Germania. Când proiectele privesc mai multe domenii, verificarea se face de către mai multe componente ale ministerului (de exemplu: drept administrativ general, protecția datelor, costuri și taxe, amenzi penale și contravenționale din legile speciale, drept procedural). Ținând seama de relevanța sa, dreptul constituțional reprezintă etalonul controlului de legalitate, competența aparținând, în acest caz, departamentelor de drept constituțional, în special departamentului pentru drepturi fundamentale.

12 Conform § 42 alin. 1 RCMF, proiectele de lege conțin cel puțin textul propriu-zis, expunerea de motive (§ 43 RCMF), precum și fișa actului normativ (Anexa 5 la § 42 alin. 1 RCMF). **Obiectul controlului** îl reprezintă proiectul textului de lege (§ 42 alin. 1 și 4, § 46 alin. 1 RCMF); fișa și expunerea de motive sunt avute în vedere în timpul experzitei numai dacă prezintă relevanță pentru înțelegerea textului de lege sau dacă acestea conțin explicații despre raporturile cu alte norme de drept. Același lucru este valabil conform § 62 alin. 2 RCMF pentru proiectele de ordonanțe ale guvernului federal sau ale ministerelor federale.

13 Departamentele de resort ale ministerelor competente pot coopta ministerul justiției din Germania încă **din etapa lucrărilor pregătitoare** (§ 46 alin. 3 RCMF). În felul acesta, pot fi lămurite aspecte încă dintr-un stadiu incipient, ceea ce poate simplifica și accelera controlul de legalitate înainte ca proiectul să fie supus atenției cabinetului. De regulă, după ce s-au încheiat lucrările pregătitoare, proiectele de legi și ordonanțe sunt transmise ministerului justiției din Germania, cu rugămintea **expresă de efectuare a controlului de legalitate**. Departamentul cooptează și alte departamente din ministerul justiției din Germania (de ex. departamentele de drept constituțional), în măsura în care este necesar, și face rezumatul tuturor punctelor de vedere exprimate. În cazul în care structura competentă a ținut seama de obiecțiuni și verificarea s-a încheiat, compartimentul competent va atesta că nu sunt obiecțiuni în ceea ce privește sistematica și forma actului normativ (**atestatul privind controlul**). În baza acestui atestat, ministerul competent se va adresa cabinetului, iar în solicitarea sa adresată Cancelariei federale, conform § 51 RCMF, va face referire la atestarea primită. Se confirmă astfel nu numai că ministerul justiției din Germania a avut posibilitatea să facă controlul de legalitate, ci și că l-a realizat, neavând nici o obiecție, nici din punct de vedere al sistematicii, nici al formei.

14 Pentru acest control este necesar mult timp, în special dacă sunt implicate mai multe structuri. § 46 alin. 2 RCMF amintește că ministerului justiției din Germania trebuie să i se acorde **suficient timp pentru verificarea și explicarea aspectelor** supuse controlului de legalitate. Este în interesul departamentelor să verifice cu atenție proiectele și să li se asigure consultanță juridică. Conform § 50 RCMF, termenul pentru verificarea finală a proiectului este, de regulă, de patru săptămâni. Este posibilă scurtarea termenului, dar numai cu acordul tuturor părților implicate.

5 Utilizarea manualului

5.1 Structura

15 În ceea ce privește aspectele de tehnică legislativă, la elaborarea proiectelor de legi se ține seama de **Manulul tehnicii legislative**, conf. § 42 alin. 4 RCMF. În plus, ministerul justiției din Germania poate da **recomandări**, după caz. Manualul este conceput ca instrument practic pentru elaborarea și verificarea de norme.

16 Manualul respectă **toate cerințele legale relevante**, inclusiv cadrul constituțional și Regulamentul Comun al Ministerelor Federale, și ține seama de experiența dobândită în practica legislativă.

17 Manualul începe cu recomandări generale despre limbaj și structură, noțiuni, mod de citare și trimiteri, după care analizează diferitele tipuri de acte normative, în funcție de structura specifică a acestora. De fiecare dată, la început se fac referiri la formularea titlului, iar la sfârșit se referă la durata normelor. În cadrul analizei ordonanțelor sunt evidențiate doar particularitățile care le deosebesc de legi. Căutarea în Manualul tehnicii legislative este posibilă cu ajutorul **cuprinsului și a registrului de termeni** (*nu a fost tradus în prezenta varianta – n.trad.*). Varianta electronică a manualului este accesibilă pe pagina de internet a ministerului de interne al Germaniei (www.bmj.de/rechtsfoermlichkeit/index.htm). Cuprinsul precum și toate trimiterile la „numerele marginale” (NrMarg.) au linkuri spre locurile relevante din text.

5.2 Terminologia

18 Pentru a înțelege bine manualul, este necesară lămurirea unor aspecte. Noțiunile folosite sunt cât mai simple și se limitează la principii de bază. Nu se insistă pe variatele diferențieri ale teoriei legiferării sau ale documentării sensului normei. Mai întâi, deosebim între **procesul de legiferare** și **actul de legiferare**. „Procesul de legiferare” este acțiunea prin care sunt create norme cu caracter general obligatoriu. Actul legiferării se referă la obiectul concret al procesului de legiferare, adică la unitatea tehnică a procesului de legiferare, care face obiectul activității organelor de legiferare. Într-un astfel de act pot fi incluse noi reglementări, modificări și abrogări.

19 O caracteristică a normelor de drept o reprezintă faptul că stabilesc, în mod abstract-general, care vor fi efectele juridice, dacă sunt întrunite elementele de fapt descrise. În funcție de organul legislativ care acționează, deosebim între legi și ordonanțe. Legile sunt norme reunite sub un singur titlu, adoptate de către organele legislative constituționale printr-o procedură stabilită de Constituție. **Ordonanțele** sunt norme reunite sub un singur titlu, fiind emise de organele constituționale ale executivului (guvern federal, ministerele federale, guverne de land etc.) în anumite condiții. În măsura în care în textul de mai jos vom face referire la „dispoziții” sau „norme”, acestea trebuie înțelese ca „**articole individuale**” din diferitele acte normative.

20 „**Lege de bază/nouă**” (NrMarg. 320 și urm.) și „**ordonanță de bază/nouă**” (NrMarg. 761 și urm.) sunt denumirile folosite pentru actele normative care reglementează în mod independent un anumit domeniu mai mult sau mai puțin complex. Dispozițiile sunt reunite sub un titlu și intră în vigoare ca „nouă” lege sau ordonanță pe o durată care, de regulă, este nelimitată.

21 **Legile de modificare** (NrMarg. 492 și urm.) și **ordonanțele de modificare** (NrMarg. 812 și urm.), în schimb, se referă la schimbări ale normelor existente. Și acestea sunt reunite sub un singur titlu, dar **nu au o durată proprie de valabilitate**: intrarea în vigoare a acestora are ca efect

modificarea legilor sau a ordonanțelor; modificarea se produce la nivelul locurilor indicate din lege sau ordonanță, constând în înlocuirea, completarea sau abrogarea textului anterior. După intrarea în vigoare, legile și ordonanțele de modificare nu mai pot face obiectul unei noi legiferări, ci rămân „forme fără conținut“, care nu mai produc efecte. Prin astfel de legi și ordonanțe, a crescut numărul actelor de legiferare, nu și numărul legilor sau ordonanțelor originare.

22 Legile de modificare, sub forma unor **revizuii individuale** (NrMarg. 516 și urm.), **legile-cadru** (NrMarg. 717 și urm.) și **legile de ratificare** a tratatelor internaționale (anexa 1) sunt denumite „**legi cu articol unic**“. În aceste legi nu găsim semnul „§“, ci doar mențiunea „Articol“. Același lucru este valabil și pentru „**ordonanțele cu articol unic**“.

6 Sprijin pentru pregătirea proiectelor și pentru controlul de legalitate

6.1 Organele de publicitate a actelor normative

23 În pregătirea de noi legi, precum și pentru controlul de legalitate este hotărâtor textul oficial autentic al normei în vigoare. În acest context, mijloacele auxiliare indispensabile sunt **organele de publicitate ale Federației**, adică Monitorul Oficial, Buletinul Oficial, Buletinul Oficial electronic și Buletinul Oficial al ministerului transporturilor (Verkehrsblatt). Art. 82 alin. 1 din Constituție, Legea privind publicarea ordonanțelor³ și § 76 RCMF, precum și unele norme din legile speciale reglementează condițiile în care actele de legiferare sunt publicate într-unul sau altul dintre aceste organe. Publicarea în Monitorul Oficial, în Buletinul Oficial, precum și în Buletinul Oficial electronic cade în sarcina ministerului justiției al Germaniei. În subordinea acestuia se află birourile competente ale acestor organe, care fac parte din Oficiul Federal pentru Justiție. Birourile competente din cadrul acestui Oficiu Federal al Justiției pregătesc textele primite, pentru a întocmi documentarul original și pentru a-l da la tipar. Realizarea și difuzarea se asigură de către societatea comercială „Bundesanzeiger Verlagsgesellschaft mbH“.

24 Monitorul Oficial apare în două părți separate, fără periodicitate, ci în funcție de cantitatea de acte care trebuie publicate. **Monitorul Oficial, partea I**, conține legile și ordonanțele Federației, deciziile Curții Constituționale, precum și ordine și anunțuri/comunicări, a căror publicare în Monitorul Oficial este obligatorie conform legii. **Monitorul Oficial, partea a II-a**, conține tratatele internaționale, actele normative emise în scopul ratificării acestora, precum și anunțurile care au legătură cu aceasta. Edițiile actuale ale Monitorului Oficial pot fi accesate, fără restricții, prin internet⁴.

25 Cu unele excepții, **Monitorul Oficial, partea a III-a**, reproduce actele normative federale, valabile la data de 31 decembrie 1963. Este reprodus întregul text al actelor normative, în mod sistematic, pe domenii. Sistematica acestei colecții reprezintă și în prezent baza pentru documentare în ceea ce privește dreptul federal. Un rol esențial pentru adoptarea și revizuirea textului l-au avut Legea privind colecțiile de drept federal din 10 iulie 1958⁵, precum și Legea privind definitivarea colecției de drept federal din 28 decembrie 1968⁶. Modificările legislative publicate după 31 decembrie 1963 se bazează pe textul legilor din colecția de drept federal.

³ Legea privind publicarea ordonanțelor, republicată în Monitorul Oficial, Partea III, Nr. FNA 114-1, cu ultimele modificări conform art. 6 din Ordonanța emisă în 31.10.2006 (M.O. I pag. 2407).

⁴ www.bundesanzeiger.de

⁵ Legea privind colecția de legi federale din 10.07.1958 (M.O. I pag. 437)

⁶ Legea privind definitivarea colecției de drept federal din 28.12.1968 (M.O. I pag. 1451)

26 Anual apar suplimente la Monitorul Oficial, sub formă de Index al numărului de monitor în care a fost publicat un act *evidențe ale surselor de informare (Repertoar/Supliment)*, editate de ministerul justiției din Germania. În **Suplimentul A** (suplimentul albastru al M.O. I) apar toate legile și ordonanțele federale în vigoare, cu titlul, data promulgării și locul în care au fost publicate prima oară. În același timp, sunt indicate toate numerele în care au fost publicate modificările operate în actul normativ după ultima republicare integrală a textului. Fiecare lege sau ordonanță nouă este menționată pe domenii, conform sistematicii dreptului federal (NrMarg. 25) și poate fi ușor găsită după **numărul FNA** (*FNA = acronim pentru denumirea în germană pentru "registru organelor de publicitate"*). **Suplimentul B** (suplimentul roz al M.O. II) conține tratatele internaționale și tratatele pentru pregătirea și realizarea unificării Germaniei. Suplimentele pot fi accesate de abonații online ai Monitorului Oficial, prin intermediul paginii electronice a societății comerciale „Bundesanzeiger Verlagsgesellschaft mbH”⁷.

27 Organul care publică legislația Uniunii Europene este **Jurnalul Oficial al Uniunii Europene**. Este format din două serii conexe (L și C), precum și dintr-un supliment (seria S) și apare în zilele lucrătoare în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene. În seria L sunt publicate Regulamentele și Directivele, precum și alte acte normative. Seria C conține informații și anunțuri. Seria C mai cuprinde și o parte exclusiv în format electronic, Jurnalul Oficial CE. În acest jurnal sunt publicate actele pregătitoare. În seria S sunt publicate licitațiile publice. Pe lângă Jurnalul Oficial al Uniunii Europene mai apare semestrial un Supliment în două volume, cu legislația comunitară în vigoare. Primul volum conține un Registru sistematic, al doilea, un registru cronologic și alfabetic. Edițiile Jurnalului Oficial al Uniunii Europene pot fi accesate prin portatul UE din internet⁸. Suplimentul poate fi găsit tot acolo.

6.2 Baze de date

28 În prezent, procesul de legiferare nu mai poate fi pregătit și verificat, fără să existe **asistență informatică**. Fie că este vorba despre o lege nouă ori despre o modificare, aceasta trebuie să se integreze în legislația existentă fără nici un fel de ambiguități. În acest scop, trebuie cunoscută toată legislația federală în vigoare. Numai în felul acesta pot fi evitate redundanțele, neclaritățile și vocabularul neunitar. Și tot în acest mod pot fi formulate precis dispozițiile de modificare.

29 Cel mai util instrument în procesul de legiferare a unor legi noi sau de modificare îl constituie **sistemul de informare juridică în format electronic** al societății comerciale „juris GmbH”. „juris” dispune, în Germania, de cea mai amplă colecție de informații cu privire la toate chestiunile juridice și dezvoltă totodată această bază de date. Înalta calitate a ofertei de informații este asigurată de o colaborare strânsă cu birourile de documentare ale Curții Constituționale a Germaniei, ale celor cinci Curți Supreme, ale Oficiului Federal pentru Justiție și ale celor de la nivel de land. Accesul la „juris GmbH” se face contra cost. Pentru persoanele care lucrează cu legile, sistemul oferă multiple posibilități de căutare, în special în următoarele rubrici:

- jurisprudență
- legi/ordonanțe
- norme administrative.

Alte rubrici sunt: bibliografie, reviste, dicționare, contracte colective de muncă, instrumente de lucru, comunicate, presă.

⁷ www.bundesanzeiger.de

⁸ <http://europa.eu.int/eur-lex/lex/>

30 Rubrica **Legi/Ordonanțe** conține toate actele normative federale publicate, incluse în Suplimentul A, legislația landurilor, dreptul Uniunii Europene, precum și acordurile de evitare a dublei impunerii, încheiate de Germania cu alte state.

31 Cele mai importante date **pe marginea fiecărei legi sau ordonanțe a federației** se găsesc într-un document-cadru, adică: titlul complet, data emiterii/adoptării, locul primei publicări și al unor eventuale versiuni amendate, numărul FNA (NrMarg. 26), date despre modificările pe care le-au suferit actele normative, date despre legătura actului normativ cu legislația UE. Legile și ordonanțele noi ale Federației se regăsesc **în forma în vigoare, cu textul complet**, și pot fi consultate, la alegere, într-un context mai larg sau **numai ca act normativ individual**. Este posibilă și accesarea textului unor versiuni anterioare **ale fiecărei norme**. În notele de subsol sunt menționate și diferitele modificări, cu locul publicării și data intrării în vigoare. Totodată, există mențiuni privind relațiile cu alte acte normative, normele derogatorii de la nivel de land, jurisprudența și bibliografia relevantă. Aceste date și indicii pot fi accesate direct, prin linkuri. În măsura în care pot fi vizualizate, sunt accesibile anexele la legi și ordonanțe. Această documentare este asigurată de **Oficiul Federal pentru Justiție**⁹. Modificările sunt operate la scurt timp după publicare.

32 Această bază de date oferă multiple posibilități pentru realizarea de legi. În scurt timp pot fi aflate detaliile necesare pentru **citarea corectă** a unei legi sau ordonanțe (NrMarg. 169 și urm.). În cazul modificărilor, poate fi verificat dacă **dispoziția de modificare** (NrMarg. 552 și urm.) face într-adevăr referire la norma care urmează să fie modificată. Este posibilă aflarea unui număr mare de detalii despre dispoziții relevante pentru un anumit complex tematic, ca de altfel și cunoașterea datei emiterii sau a intrării în vigoare. De asemenea, este posibilă **căutarea tematică**, de exemplu introducând „contestație“, „consumator“ sau „întreprindere“, pentru a le folosi în legislație în mod unitar, în funcție de sensul lor.

33 Adesea, dispozițiile legale conțin trimiteri la alte dispoziții de lege. Pentru ca modificarea normei inițiale sau a celei de referință să nu conducă la pierderea legăturii dintre ele, trebuie ținut seama de **problematika trimiterii la norme** (NrMarg. 218 și urm.). În baza de date, căutarea este posibilă la nivel de articol și cel mult până la nivel de alineat, adică pot fi interogate toate dispozițiile care fac trimitere la respectiva **normă de referință**.

34 Cu ajutorul bazei de date putem afla ce norme conțin abilitări pentru emiterea de **ordonanțe** sau ce ordonanțe se bazează pe dispoziții legale și care sunt aceste dispoziții.

35 Textele din baza de date pot fi folosite și pentru **sinopse** (comparative). Sinopsele sunt utile și adesea indispensabile pentru modificarea legilor. Pe o coloană se găsește versiunea actuală a unei prevederi, legi sau ordonanțe, cu textul complet; în a doua coloană, este reprodusă formularea propusă, iar într-o a treia coloană sunt redate modificările necesare.

36 „Gesetze im Internet“ („legi în internet“) este o altă bază de date, în care pot fi interogate gratuit aproape toate legile și ordonanțele federale, în versiunea în vigoare la momentul interogării¹⁰. Această bază de date este pusă la dispoziție în colaborare cu sistemul informatic juridic al „juris GmbH“.

37 Alte informații referitoare la legislația în vigoare se găsesc în **EUR-Lex**, realizat de Oficiul european pentru Publicații Oficiale¹¹. EUR-Lex conține, printre altele, dreptul Uniunii Europene, locurile în care au fost publicate normele de aplicare în dreptul național al statelor membre, documentele referitoare la pregătirea procesului legislativ, interpelări în parlament, jurisprudența

⁹ Situația în 2008: Referat I 3, Oficiul Federal pentru Justiție, Adenauerallee 99 -103, 53113 Bonn, Internet: www.bundesjustizamt.de

¹⁰ www.gesetze-im-internet.de

¹¹ <http://eur-lex.europa.eu/de/index.htm>

Curții Europene de Justiție și a Tribunalului de Primă Instanță¹². În timpul căutării este posibilă trecerea la versiunea dintr-o altă limbă, pentru a face verificări paralele. EUR-Lex oferă și accesul la Jurnalul Oficial al UE, seria L și C, începând din 1998. Prin intermediul „juris” este posibil accesul la acest fond de documente în limba germană.

38 Banca de date „Gesetzesportal” (portalul legislativ – nota trad.) oferă informații despre procesele legislative în curs, despre modificări și noi legi din **Monitorul Oficial, partea I și partea a II-a**, Jurnalul parlamentului federal și procesele-verbale ale plenarelor, textele de lege consolidate, în versiunea actuală și veche. Acest portal este gestionat de „juris GmbH” și de editura Bundesanzeiger, fiind accesibil printr-un link de pe oferta „juris GmbH”.

39 Tot în internet sunt publicate și deciziile tuturor Curților Supreme ale Germaniei ¹³.

6.3 Alte elemente de sprijin

40 În Monitorul Oficial, la cuprins, se găsesc titlul legii și al ordonanței, precum și alte informații. Mențiunea **FNA** se referă la Suplimentul A (NrMarg. 26). Cu ajutorul acestui număr pot fi aflate, de exemplu, modificările de lege, împreună cu locul publicării acestora. Mențiunea **GESTA**, cu codurile adecvate, permite găsirea materialelor legislative relevante.

41 Sistemul de informare „GESTA” (stadiul legislației federale) conține toate proiectele legislative și dezbaterile pe marginea acestora, care au avut loc până la vacanța de vară 2007, atât în parlamentul Germaniei, cât și în Consiliul Federal. De atunci încolo, GESTA este o parte a bazei de date „DIP” (Sistemul de Documentare și Informare pentru Proceduri Parlamentare). Cu ajutorul numerelor GESTA, menționate în Monitorul Oficial, pot fi consultate materiale în DIP, referitoare la oricare dintre legi. DIP este sistemul de informare comun al parlamentului Germaniei și al Consiliului Federal. Acesta documentează întregul proces de dezbateră parlamentară pe marginea unei legi – așa cum a fost documentat în Jurnalul Parlamentar și în procesele-verbale ale plenarelor, oferind totodată accesul la toate documentele disponibile în format electronic (proiecte de lege, rapoarte de comisie, dezbateri în plen etc.). DIP este accesibilă în internet la adresa <http://dip21.bundestag.de/dip21.web/bt>.

42 Pentru elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor privind tratate internaționale, ministerul justiției din Germania a emis un set de Linii directe pentru elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor privind tratatele internaționale (Linii directe în conformitate cu § 73 alin. 3 RCMF – RiVeVo). Acestea se găsesc în broșura ministerului de externe al Germaniei, care poartă titlul „**Linii directe referitoare la tratatele internaționale**”, precum și în **Anexa 1** a acestui manual.

43 Instrumente de sprijin există și pentru a afla dacă sunt necesare dispoziții referitoare la amenzi contravenționale, precum și cum trebuie formulate în legile speciale **dispozițiile privind amenzi penale și contravenționale**. Un grup de lucru al Departamentelor pentru administrația justiției de la nivel de land și al ministerului justiției din Germania a elaborat un set de **principii orientative** care reprezintă etalonul în funcție de care se ghidează comisia juridică a Consiliului federal (din momentul adoptării lor pe 02.03.1983) și a ministerului justiției din Germania. Este vorba, pe de-o parte, despre „Liniile directe referitoare la necesitatea sancțiunilor contravenționale, în special în raport cu măsurile de executare pe cale administrativă”. Acestea sunt publicate în **Anexa 2**. Pe de altă parte, este vorba despre „Liniile directe pentru reglementarea sancțiunilor penale și contravenționale în legile penale speciale”. Aceste linii directe conțin recomandări și exemple

¹² Tratatul de la Lisabona: Curtea Europeană de Justiție, formată din Curtea de Justiție și Tribunalul de Primă Instanță, precum și din instanțele specializate

¹³ www.bundesverfassungsgericht.de; www.bundesgerichtshof.de; www.bverwg.de; www.bundesarbeitsgericht.de; www.bundessozialgericht.de; www.bundesfinanzhof.de; www.bundespatentgericht.de

care se regăsesc în **documentația de sprijin** „Recomandări pentru reglementarea sancțiunilor penale și contravenționale în dreptul penal special”¹⁴.

44 Simplificarea normelor, reducerea birocrăției inutile, limitarea valului de norme reprezintă obiective importante în procesul legislativ al Federației. De aceea, ministerele federale trebuie ca, din faza de elaborare a proiectelor, să asigure condițiile, pentru ca, în fiecare etapă a procesului legislativ, să poată avea o motivație solidă cu privire la necesitatea și efectul legii în totalitatea sa și în privința fiecărei norme în parte. **§§ 42 și urm. RCMF** au o importanță deosebită pentru asigurarea unui **proces de legiferare mai bun**. Articolul § 42 RCMF face referire la respectarea cerințelor formale față de structura proiectului de lege, tehnica legislativă și comprehensibilitatea textului legii. §§ 43 și 44 RCMF cer ca în expunerea de motive să fie date explicații despre obiectivul, scopul și necesitatea legii, despre dezbaterea pe marginea unor dispoziții alternative și a efectelor legii. §§ 45 și urm. RCMF conțin norme procedurale cu privire la obligațiile de adoptare, informare și prezentare a proiectului la cabinet, așa încât proiectul să reflecte un înalt grad de profesionalism, ceea ce va exclude, din timp, problemele legate de acceptarea acestuia. Respectarea cerințelor din RCMF poate fi verificată cu ajutorul unei **liste de verificare**, utilă pentru o mai bună legiferare (Anexa 3).

45 Un sprijin foarte util în analiza proiectelor de legi și ordonanțe este oferit de Academia Federală pentru Administrație Publică din cadrul ministerului de interne din Germania, care deține un „**Asistent Legislație**”¹⁵, accesibil numai cu parolă. Acesta prezintă toate **etapele procedurale** pe care trebuie să le parcurgă o lege de la inițiere până la publicarea în Monitorul Oficial. Totodată, cuprinde texte de lege relevante pentru legiferare, precum și materiale de bază și trimeri la literatura de specialitate.

46 Softul **eNorm** este util pentru respectarea formei juridice și a celei redacționale în timpul elaborării legilor și are la bază programul de editare „Microsoft Word”. eNorm permite folosirea documentelor pe tot parcursul procesului legislativ până la publicarea legii și la asigurarea documentării normelor. Programul are template-uri uniforme, pe tipuri de acte normative, funcții de asistență și verificare. Așa se pot semnaliza erori sau primi atenționări dacă sunt încălcate regulile de formă. Citarea dispozițiilor legale poate fi verificată și actualizată direct, prin banca de date „juris”, care conține legislația federală. Datele pot fi exportate în formă structurată (XML), ceea ce contribuie la optimizarea textelor în vederea publicării lor și reduce volumul de documentare a normelor¹⁶.

47 De la 1 august 2006 sunt valabile noile **reguli de ortografie**, inclusiv pentru textele de lege. Ministerul de interne din Germania și ministerul justiției din Germania comunică noutățile la zi, către principalele autorități federale, prin intermediul Circularelor Comune. Legislația completă, precum și Registrul de noțiuni se găsesc într-un Supliment al Buletinului Oficial¹⁷.

48 **Echipa redacțională a Societății pentru Limba Germană de pe lângă Parlamentul German**¹⁸ este specializată în acordarea de consiliere lingvistică pentru proiectele de lege. Acest for oferă informații și consultanță în privința tuturor aspectelor care țin de terminologie și semnificație, de structurarea textelor, de sintaxă și punctuație, precum și de noua ortografie. Conform **§ 42 alin. 5 teza 3 RCMF**, acestuia i se transmit, în principiu, toate proiectele de lege, pentru a se verifica dacă sunt corecte gramatical și comprehensibile. Această verificare este bine să fie făcută cât mai

¹⁴ Ediția a doua, revizuită, din 16.07.1999, a fost publicată sub forma Suplimentului nr.17a la Buletinul Oficial din 22.09.1999.

¹⁵ <http://gesetzgebung.bakoev.ivbb.bund.de/gesetzgebung>

¹⁶ Pentru alte informații vezi: www.enorm.bund.de

¹⁷ Buletinul Oficial nr. 206a din 3.11.2006. Registrul de noțiuni și alte informații la: www.rechtschreibrat.com

¹⁸ Platz der Republik 1, Marie-Elisabeth-Lüders-Haus, 11011 Berlin, Tel. 030-22 73 30 66, E-Mail: redaktionsstab@gfds.de

timpuriu, dar cel târziu înainte de a fi transmise cabinetului, în vederea adoptării unei hotărâri. Echipa redacțională atenționează asupra erorilor gramaticale și oferă alternative de formulare.

49 Cartea „**Fingerzeige für die Gesetzes- und Amtssprache**“ (*Îndreptar pentru limbajul legislativ și administrativ – nota trad.*), ediția a 11-a, 1998, a fost publicată de Societatea pentru Limba Germană, împreună cu ministerul de interne și ministerul justiției din Germania. Aceasta conține sfaturi pentru formularea normelor, așa încât să fie mai clare, precum și exemple și sugestii.

50 Un alt sprijin util sunt buletinele tehnice editate de Oficiul Administrativ Federal - Centrala pentru organizare administrativă și tehnică birotică (Bundesverwaltungsamt - Bundesstelle für Büroorganisation und Bürotechnik - BBB)¹⁹, cum ar fi „Bürgernahe Verwaltungssprache“ (Limbaj administrativ pe înțelesul cetățeanului) și buletinul informativ M 19 despre „Tratamentul egal pentru femei și bărbați – sugestii, posibilități de utilizare, exemple“.

7 Controlul constituționalității

51 Verificarea constituționalității reprezintă un element central al controlului de legalitate. Întrebările de control, enumerate mai jos, trebuie să ne ajute la recunoașterea, din timp, a problemelor de constituționalitate, la formularea precisă și explicarea adecvată a situațiilor. În caz de incertitudine sau dubiu este important ca aspectul constituționalității să fie lămurit, după caz, din timp și punctual (§ 45 alin. 1 teza 3 RCMF), apelând la ministerele competente, adică: **ministerul de federal de interne** – în privința legislației privind organizarea statală, **ministerul federal al finanțelor** – legislație financiară, **ministerul federal al justiției** – pentru drepturi fundamentale precum și, în general, pentru controlul de legalitate.

52 Întrebări de control

1. Competența de reglementare aparține Federației?
 - 1.1 Pentru un proiect de lege concret, care sunt normele din Constituție sau care sunt celelalte competențe (așa-numitele „competențe nescrise”) din care rezultă competența legislativă a Federației? În cazul **competenței legislative** concurente din cazurile prevăzute de art. 72 alin. 2 din Constituție: este necesară o reglementare la nivel federal pentru asigurarea de condiții de viață echivalente pe teritoriul Germaniei sau pentru păstrarea unității juridice și economice în interesul întregului stat?
 - 1.2 În cazul în care Federația urmărește să aplice legea prin propriile sale autorități: din care normă a Constituției reiese **competența administrativă** a Federației?
 - 1.3 În cazul în care legea va avea aplicabilitate la nivel de land și va conține reglementări care nu permit abaterea de la acestea în procedura administrativă a landurilor: Federația are **competența de reglementare la nivel administrativ** în acest sens, în conformitate cu art. 84 alin. 1 teza 5 din Constituție?
 - 1.4 Dacă o lege pe care o aplică landurile urmează – prin derogare de la art. 104a alin. 1 din Constituție – să prevadă preluarea unor costuri de către Federație: din care normă a Constituției reiese că Federației îi este permis să preia total sau parțial aceste costuri (**competența de finanțare**)?

¹⁹ www.bva.bund.de

- 1.5 Dacă o lege urmează să conțină reglementări cu privire la finanțarea costurilor de către terți (de ex. despre taxe, contribuții sau taxe speciale): din care normă a Constituției reiese că Federației îi este permis să reglementeze această formă de finanțare (**competența de reglementare în materie financiară**)?
- 2 Este necesar **acordul Consiliului federal**? Din care normă a Constituției reiese necesitatea acestui acord? Cazuri frecvente: art. 84 alin. 1 tezele 5 și 6, art. 104a alin. 4, art. 105 alin. 3 din Constituție. Este vorba despre o materie complicată, așa încât încă **de la începutul procesului de legiferare trebuie cooptate**: ministerul de interne din Germania (pentru reglementarea procedurii administrative - art. 84 alin. 1 tezele 5 și 6 din Constituție), ministerul finanțelor din Germania (pentru legi privind diferite tipuri de prestații – art. 104a alin. 4 din Constituție) și ministerul justiției din Germania. Care este norma din proiectul concret de legiferare din care rezultă necesitatea acordului? Din ce motiv devine necesar acordul?
- 3 În cazul în care legea urmează să includă o **abilitare pentru emiterea de ordonanțe** (transferarea competenței de legiferare asupra executivului): este admisibilă abilitarea de emitere a ordonanțelor conform art. 80 alin. 1 tezele 1 și 2 din Constituție? Conținutul, scopul și limitele abilitării sunt suficient de bine determinate? Ordonanța are nevoie de acordul Consiliului federal conform art. 80 alin. 2 din Constituție? Prin această lege de abilitare urmează să fie exclusă situația în care ordonanța ar necesita obținerea unui acord?
- 4 În cazul în care urmează să fie **emisă o ordonanță**: pe care abilitare concretă din legea federală se sprijină ordonanța? În ce mod sunt stabilite conținutul, scopul și limitele abilitării în lege? Ordonanța se încadrează în această limită? Ce norme de abilitare trebuie indicate în formula introductivă a ordonanței (obligația de citare conform art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție)? Este necesar acordul Consiliului federal?
- 5 Normele care urmează să fie adoptate aduc atingere **drepturilor fundamentale** sau drepturilor **asimilate celor fundamentale** prevăzute la art. 93 alin. 1 nr. 4a din Constituție? Prin noile norme se aduce atingere garanțiilor constituționale (garanțiile privind instituțiile de drept sau garanțiile instituționale)?
- 5.1 Se aduce atingere **libertăților**?
- Se aduce atingere unor **libertăți speciale**? Ori, așa cum se întâmplă mereu în cazul normelor, se aduce atingere cel puțin **dreptului fundamental cu caracter general** de la art. 2 alin. 1 din Constituție (libertate de acțiune generală)? Care este sfera de protecție a drepturilor la libertate? Există ingerințe în această sferă?
 - Este **admisibilă ingerința**? Conform Constituției, sunt permise ingerințe ale legii sau în baza legii în sfera protejată a dreptului la libertate (competență simplă de reglementare)? Ingerințele sunt admise numai în anumite condiții care au legătură cu faptele sau în anumite scopuri (competență calificată de reglementare)? În cazul unor drepturi fundamentale necondiționate, reglementările respectă limitările stabilite prin drepturile fundamentale ale altor subiecți de drepturi fundamentale sau prin alte valori constituționale (limitele drepturilor fundamentale, rezultând din Constituție)?
 - Se respectă **interdicția de limitare a legii la un caz individual** conform art. 19 alin. 1 teza 1 din Constituție?
 - Este respectat **principiul proporționalității**? Ce scop are reglementarea elaborată? Constituția admite acest scop în general sau pentru un anumit caz? Poate fi atins scopul respectiv prin reglementarea elaborată? Reglementarea este necesară în forma elaborată sau ar fi suficient și un mijloc mai blând, dar tot atât de adecvat? Reglementarea este adecvată în raport de scopul urmărit și rezonabilă pentru persoanele pe care le privește?

- S-a ținut cont de faptul că nu este permis să se aducă atingere dreptului fundamental în **esența** sa (art. 19 alin. 2 din Constituție)?
- S-a ținut seama de **obligăția de citare, prin trimitere la articolul relevant**, așa cum prevede art. 19 alin. 1 teza 2 din Constituție (NrMarg. 427 și urm.)?

5.2 Se aduce atingere **drepturilor de egalitate**?

- Sunt avute în vedere **drepturile speciale de egalitate** (interdicții absolute de diferențiere)?
- Se ține seama de *ius respicit equitatem*? Ce situații comparative există? Ceea ce este egal este tratat în mod egal, iar ceea ce este inegal, în mod inegal în conformitate cu caracterul sau inegal? Diferențierea se bazează pe motive rezonabile, care rezultă din natura lucrurilor sau evidente în mod obiectiv? Se aplică simpla interdicție a arbitrariului ori este necesară (de exemplu în cazul tratamentului inegal aplicat unor categorii de persoane) stabilirea de reguli mai stricte pentru tratamentul inegal? Diferențele existente (în cazul tratamentului inegal) sau elementele comune (în cazul tratamentului egal) au suficientă greutate, pentru a justifica tratamentul inegal sau tratamentul egal?

5.3 Căror **garanții ale instituției de drept** (de ex. casătorie și familie, proprietate, drept succesoral) **sau instituționale** (de ex. autonomie locală, sistemul funcționarilor publici) li se aduce atingere? Rămâne neatins nucleul tradițional al garanției constituționale?

6 **Deciziile care se referă la valorile obiective**, exprimate prin drepturile fundamentale, sunt avute în vedere în normele care nu reglementează nemijlocit relațiile dintre stat și cetățeni (de ex. în dreptul privat și în tratatele internaționale)? Față de cetățenii săi, statul își îndeplinește obligația de a asigura protecția?

7 Reglementările preconizate sunt compatibile cu **principiile de la art. 20 din Constituție** (democrație, stat social, stat de drept, separarea puterilor, federalism), precum și cu **celelalte principii constituționale generale**?

În mod deosebit:

7.1 Au fost respectate cerințele referitoare la **claritate și siguranță juridică**? Cetățenii au posibilitatea să prevadă și să calculeze ce obligații decurg în sarcina lor? (Cu privire la claritatea lingvistică a dispozițiilor legale - vezi NrMarg. 53 și urm.)

7.2 Se ține seama de principiul încrederii în norma juridică?

- Avem de-a face cu un **efect retroactiv autentic** (care, **în principiu, nu este admisibil**), respectiv **norma produce efecte juridice pentru trecut** adică avem de-a face cu o ingerință în fapte deja derulate, care sunt de domeniul trecutului?
- Este vorba despre un **efect retroactiv neautentic**, respectiv despre **crearea unei legături retroactive cu situații de fapt**, adică despre o ingerință în fapte prezente, aflate încă în desfășurare? Un astfel de efect este admisibil, eventual fiindcă obiectivul reglementării are o importanță mai mare decât principiul încrederii în norma juridică?
- În cazul legilor penale și al dispozițiilor cu privire la amenzi administrative, amenzile contravenționale, pedepsele instanțelor de onoare și sancțiunile disciplinare, s-a ținut seama de **interdicția absolută a retroactivității** (prevăzută de art. 103 alin. 2 din Constituție) în ceea ce privește dispozițiile prin care este stabilit conținutul constitutiv al infracțiunilor, precum și circumstanțele agravante?

7.3 Se ține seama de faptul că legiuitorul ia toate deciziile importante, neavând voie să le lase la latitudinea executivului (**teoria esențialității**) (teoria esențialității - dezvoltată de Curtea Constituțională a Germaniei – nota trad.)?

Și în final: în **fundamentarea** proiectelor de legi și ordonanțe sunt prezentate în mod convingător toate punctele de vedere și considerentele esențiale pentru respectivele legi ori ordonanțe?

Partea B

Recomandări generale pentru formularea textului actelor normative

1 Limbajul folosit la elaborarea legilor și ordonanțelor

1.1 Limbajul juridic de specialitate

- Numai cine știe exact ce vrea să comunice, se poate exprima scurt și clar!
- Conținutul clar și limbajul bine ales merg mână în mână!

53 Lingvistica este știința care emite judecățile despre comprehensibilitatea textelor, despre **simplitate, concizie și pregnanță**, despre **structurare și ordine**. Aceste caracteristici sunt valabile și în ceea ce privește limbajul folosit pentru textele de lege și regulament/ordonanță. În scopul obținerii unor formulări clare sau pentru a le îmbunătăți sub aspect lingvistic, trebuie ținut seama de trei niveluri: **alegerea cuvintelor, sintaxa, structura textului**.

54 Textele de lege trebuie să fie **corecte sub aspect lingvistic și pe cât posibil pe înțelesul tuturor** (§ 42 alin. 5 teza 1 RCMF). Cu alte cuvinte, cine elaborează acte normative trebuie să caute formulări cât mai precise din punct de vedere lingvistic, în concordanță cu circumstanțele care trebuie reglementate și respectând scopul normei. Astfel, părțile interesate, citind legea, trebuie să poată recunoaște singure cadrul legal, fără consiliere juridică, și să își adapteze comportamentul în mod corespunzător. Iar instanțele trebuie să poată hotărî în baza legii respective. Limitele spațiului de acțiune administrativă trebuie să fie evidente ca scop, conținut și dimensiune, așa încât există o legătură strânsă cu principiul clarității și preciziei conținutului, în conformitate cu cerințele Constituției (NrMarg. 52 Punctul 7.1), deoarece numai un limbaj clar al legii asigură claritatea normei. Nu vor putea îndeplini aceste cerințele acele legi care devin accesibile cititorului dacă acesta are „cunoștințe subtile în materie, abilități metodice extraordinare și o oarecare plăcere de a rezolva probleme de logică”²⁰.

55 Când spunem că legea trebuie să fie pe înțelesul tuturor, se referă la aceia, pentru care legea stabilește obligații sau drepturi. Numai atunci când legile sunt destinate unui **cerc nelimitat de adresanți**, adică realmente „tuturor“, (de exemplu, Codul Penal), este necesar ca textul să poată fi înțeles de o persoană cu o capacitate intelectuală medie.

Dacă legile sunt destinate unui **cerc limitat de adresanți**, prin „tuturor“ se vor înțelege în special persoanele dintr-un anumit domeniu juridic (de exemplu: meseriașii în baza Ordonanței privind meseriașii, viticultorii în baza Legii viticulturii, judecătorii în baza Legii Germane privind judecătorii). În acest caz, legiuitorul poate porni de la premisa că adresanții au cunoștințele de specialitate necesare. Iar cei nevizați ar trebui să-și poată forma măcar o imagine de ansamblu despre scopul urmărit de lege și mijloacele cu care îl urmărește.

²⁰ Astfel, Curtea Supremă de Contencios Administrativ, în decizia sa din 06.09.2006, prin care solicită o hotărâre (dosar nr. XI R 26/04), citează Curtea Constituțională a Austriei.

56 Limbajul folosit în textele de lege este **parte a limbajului de specialitate juridică**. Specific pentru orice limbaj de specialitate este modul de exprimare formalizat și uniformizat. Limbajul de specialitate este expresia gândirii de specialitate și, deci, limbajul specialiștilor pentru specialiști.

În relația cu nespecialiștii, limbajul normelor își pierde legătura nemijlocită cu gândirea juridică de specialitate și relația cu sistematica de specialitate. Noțiunile și enunțurile nu sunt, în mod direct, accesibile pentru persoanele neavizate.

57 O particularitate a limbajului de specialitate juridică o constituie faptul că folosește expresii asemănătoare celor din limbajul uzual, însă sensul lor este diferit. Cuvinte, cum sunt „proprietate“ și „posesie“, „împrumut“ și „comodat“, „asasinat“ și „omor“, „datorie“, „destinație“ etc. au un sens foarte diferit în limbajul juridic față de cel uzual, deoarece sunt **termeni de specialitate** juridică.

58 La reglementarea de aspecte dintr-un anumit domeniu de specialitate trebuie ca, uneori, să acordăm atenție suplimentară **noțiunilor specifice**, deoarece și acestea pot fi folosite. Condiția pentru folosirea lor este să nu existe deja o perifrază pe înțelesul tuturor ori o astfel de perifrază să nu conducă la o lungime disproporționată a reglementării. De exemplu: reglementările referitoare la ingredientele din alimente sau procedurile de fabricație pot conține termeni de specialitate din domeniul producătorilor de alimente, aceștia fiind cei care vor respecta regulile respective.

59 Pentru a evita formulări echivoce sau chiar neinteligibile, trebuie ca la elaborarea de legi și ordonanțe să se țină cont de particularitățile limbajului de specialitate. Pentru cuvintele folosite cu un sens diferit de cel din limbajul uzual sau pentru cuvintele nou introduse de legiuitor, pot fi **prevăzute definiții ale termenilor**. În schimb, dacă sunt folosite noțiuni deja existente (în alte norme), se poate renunța la secțiunea pentru definirea termenilor. În felul acesta, se evită repetițiile inutile și generatoare de confuzie.

Exemplu:

§ 1 alin. 1 din Legea contravențiilor:

Contravenția este fapta ilegală și reprobabilă, care întrunește elementele prevăzute de lege, pentru a putea fi aplicată o amendă contravențională.

Această definiție este valabilă pentru întregul sistem de legi, cu excepția situației în care legiuitorul prevede altceva, în mod expres, într-o altă lege.

60 Uneori cuvintele au semnificații diferite, în funcție de contextul în care sunt folosite („revocarea“ conform § 355 din Codul Civil sau § 49 din Legea privind procedura în contencios-administrativ; „aprobarea“ conform § 184 din Codul Civil și § 4 din Legea federală privind protecția împotriva emisiilor), așa încât este necesară o verificare de fond a noțiunilor, în special în ceea ce privește eventualele **semnificații diferite și folosirea corectă**. Altfel există riscul ca textul să fie mai puțin comprehensibil, dacă noțiunile sunt folosite diferit, chiar dacă fiecare cuvânt în sine este ușor de înțeles.

Exemple:

§ 76 alin. 1 din Legea societății pe acțiuni:

Comitetul director conduce societatea pe propria răspundere.

Noțiunea de „răspundere proprie“ se referă, în acest context, la faptul că comitetul director răspunde pentru toate actele sale și, eventual, suportă consecințele.

§ 2 alin. 1 teza 1 din Codul Social, Cartea a V-a:

Casele de asigurări de sănătate pun la dispoziția asiguraților... servicii, cu respectarea principiului eficienței (§ 12), în măsura în care aceste servicii nu se prezumă a fi în răspunderea proprie a asiguratului.

În acest caz, „pe răspunderea proprie” înseamnă că asigurații nu beneficiază de servicii din partea Caselor de asigurări de sănătate.

Când o noțiune există deja în limbajul juridic, nu este bine să i se confere o nouă semnificație, decât dacă este necesar. În astfel de cazuri este preferabilă introducerea unei noi noțiuni.

Cu ajutorul sistemului de informare juridică în format electronic (NrMarg. 29 și urm.) se poate afla care prevederi legale conțin aceleași noțiuni. Această modalitate de control înlesnește formarea și utilizarea unitară a noțiunilor.

61 Folosirea termenilor de specialitate trebuie planificată cu atenție deosebită: în primul rând trebuie clarificat ce noțiuni vor fi preluate din alte norme sau vor trebui create, precum și ce semnificație urmează să aibă acestea. De asemenea, trebuie determinată legătura internă dintre aceste noțiuni, folosind, eventual, o schiță simplă, prin care să fie redat raportul dintre noțiuni. Aceasta va fi baza pentru stabilirea noțiunilor. Iar acestea trebuie să fie univoce și să fie folosite în mod uniform.

1.2 Limbaj comprehensibil

62 Exactitatea și claritatea textului au un rol deosebit de important în cazul textelor de lege. Iar exprimarea exactă și clară înseamnă că trebuie să se lucreze mult pe text, ceea ce necesită timp și efort.

Este vorba despre

- cuvintele potrivite,
- frazele potrivite,
- echilibrul dintre precizie și comprehensibilitate.

63 Pentru a obține texte inteligibile, iată câteva reguli general valabile, care pot fi utile:

- Ce doriți să spuneți?
- Faceți schițe și notați cuvinte-cheie, pentru a evidenția raporturile care trebuie clarificate, respectiv pentru a cunoaște efectele juridice ale condițiilor stabilite! După aceea, formulați un prim proiect și analizați-l critic, încercând să răspundeți la întrebarea:
- Cum ați putea formula mai bine?

Verificați vocabularul și sintaxa!

- Folosiți propoziții scurte! O idee – o propoziție!
- Enunțurile esențiale sunt la început!
- Pe cât posibil nu mai mult decât o propoziție regentă și una subordonată!
- Ideile principale în propoziția regentă!
- Alegeți de preferință verbe! Evitați substantivele!

- Evitați înșiruirile de atribute, în special construcțiile participiale extinse! Mai bine folosiți propoziții relative!
- Evitați verbele la pasiv, folosiți diateza activă!

Formulați concis!

- Eliminați cuvintele de umplură!
- Folosiți cuvinte scurte!

64 În special normelor noi trebuie să li se acorde o atenție deosebită. Revizuirile sunt foarte necesare dacă textul este neclar și apar probleme în aplicare.

Există materii complicate în cazul cărora reglementările din trecut erau inteligibile exclusiv pentru juriști, în condițiile în care prezentau un grad maxim de abstractizare.

Exemplu:

§ 164 alin. 2 din Codul Civil:

În cazul în care intenția de a acționa în numele altuia nu este evidentă, lipsa voinței de a acționa în nume propriu nu este luată în considerare.

Încercarea de a reda dispoziția de mai sus printr-o formulare pe înțelesul tuturor ar genera nu numai un text mai lung, ci ar afecta unitatea lingvistică și sistematică a legii.

65 Chiar dacă textul trebuie să fie precis și pe înțelesul tuturor, totuși aceste caracteristici nu trebuie să afecteze precizia juridică și a conținutului. Dacă este nevoie de clarificări, pentru a fi pe înțelesul tuturor, se poate folosi metoda „**textelor explicative**“. Acestea sunt, pe lângă nota de fundamentare, explicații pe paginile electronice ale ministerelor federale sau broșuri cu explicații și exemple de aplicare. Acestea trebuie să fie pe înțelesul tuturor, precizia trecând pe locul doi. În cazul legilor care se aplică de către autorități administrative, acestea au obligația să „medieze” între lege și persoane interesate. Dacă autoritățile consiliază și sprijină cetățenii, vor putea fi compensate posibile dificultăți de înțelegere a textului legii.

1.3 Mijloace de legiferare și comprehensiunea

66 De multe ori, textele de lege sunt greu de înțeles ca urmare a mijloacelor de tehnică legislativă folosite, cum ar fi ficțiunea, raportul regulă-excepție, trimiterea la altă normă. Dacă ne concentrăm asupra unei singure dispoziții legale, de regulă nu vom lămuri complet o problemă concretă, deoarece sunt necesare și alte reglementări din aceeași lege sau din alte legi. De obicei, aceste mijloace sunt indispensabile. Datorită lor, legile sunt **clare** și **utilizabile** în cele mai diferite situații, putând asigura aplicarea efectivă, dar mai ales uniformă.

67 Pentru a realiza legătura între diferitele dispoziții legale, sunt necesare **reguli de interpretare** și, eventual, **termeni** stabiliți în mod expres. De exemplu, din formularea trimiterii ne putem da seama dacă aceasta se dorește a fi una rigidă sau una flexibilă (NrMarg. 225 și urm.). Prevederile Constituției și sistematica juridică (de ex. ierarhia normelor, persoane fizice și juridice) reprezintă premise, așa încât nu mai trebuie repetate sau explicate în textul normei. Iar la formularea proiectelor de legi/ordonanțe, se poate porni de la ideea că regulile de interpretare consacrate vor fi respectate de către autorități, iar, în caz de litigiu, de către instanțe.

1.4 Observații generale cu privire la vocabular

68 Textele de lege se redactează în **limba germană**. Germana este limba oficială a țării (§ 23 alin. 1 din Legea privind procedura în contencios-administrativ a Germaniei) și limba folosită în instanțe (§ 184 teza 1 din Legea de organizare a instanțelor judecătorești). Aceste aspecte nu trebuie uitate mai ales de către cei care folosesc neologisme în textul normei sau vor să facă trimitere la texte în limbi străine (NrMarg. 78 f.). Pe cale de consecință, regulile care se aplică sunt cele ale ortografiei germane (NrMarg. 47), particularitatea fiind că dacă sunt admisibile regulile vechi alături de cele noi, atunci acestea se pot folosi în continuare. Obiectivul este menținerea caracterului uniform al limbajului juridic.

69 Cuvintele trebuie să fie potrivite contextului și folosite **logic corect**.

70 Altfel spus, cuvântul ales trebuie să exprime cât mai precis **intenția**.

Exemplu:

§ 17 alin. 2 din Legea privind securitatea datelor transmise prin satelit:

Se consideră că solicitarea este senzitivă dacă...

„Senzitiv“ înseamnă, printre altele, „foarte sensibil“, „ușor iritabil“, fiind asociat în special cu capacitatea senzorială. În orice caz: nu solicitarea este „senzitivă“, ci răspunsul ar putea avea acest caracter, adică transmiterea datelor solicitate. „Senzitiv“ este un neologism și un cuvânt la modă, care poate fi evitat.

O formulare mai potrivită ar fi:

Se consideră că solicitarea este sensibilă din punct de vedere a securității transmiterii datelor dacă...

Sau: Se consideră că o solicitare se referă la transmiterea de date sensibile dacă

71 De asemenea, trebuie acordată atenție **relațiilor dintre cuvinte** și contextului. Referirile neologice derutează, fac neclar enunțul și abat de la contextul care trebuie reglementat.

Exemplu:

În loc de: ... astfel de stimulente pentru contribuții proprii, inclusiv asistență mutuală

Mai bine: ... astfel de stimulente pentru contribuții proprii, precum și pentru beneficierea de servicii de asistență mutuală.

72 **Limbajul folosit în textele de lege trebuie să exprime buna credință**, să nu ascundă unele lucruri, dar nici să le înfrumusețeze.

Dacă, de exemplu, în textul dispozițiilor se folosește noțiunea de voliere mici, ar fi o înfrumusețare. Volierele reprezintă un spațiu acoperit, delimitat cu gard din cel puțin trei părți, în care păsările pot zbura. Este bine ca atunci când ne referim la un spațiu mai mic pentru animale, să folosim noțiunea de „coteț”.

La fel se întâmplă și în ceea ce privește limbajul politic sau publicitar, când se folosesc neologisme. De exemplu, schimbările în sistemul de prestații sunt descrise ca „dinamizare”, ceea ce induce ideea

de creștere a performanțelor. Acest cuvânt ar trebui folosit la fel de puțin ca și „adaptare”, pentru a ascunde, de exemplu, diminuarea prestațiilor sociale.

73 Vocabularul trebuie să fie actual. Trebuie evitate noțiunile învechite sau care nu sunt uzuale.

Alte exemple:

în loc de: „serviciul de pază și închidere”, mai bine „serviciul de supraveghere”

în loc de: „încetare din viață” mai bine „deces”

în loc de: „găsește aplicare” mai bine „se aplică”.

74 Varietatea lingvistică trece pe planul doi în textele juridice, deoarece normele sunt mai clare atunci când, pentru un anumit conținut, cuvintele sau formulele sunt folosite în mod uniform. Acest aspect este valabil pentru textul unei singure legi, dar și pentru mai multe legi, în special atunci când se dorește înlocuirea unei noțiuni învechite. Dacă se dorește introducerea unor termeni de actualitate, ar trebui ca noțiunile învechite să fie înlocuite nu numai într-o singură lege, ci în toate celelalte în care mai apare, mai ales atunci când predomină deja varianta modificată.

75 În ciuda acestui fapt, trebuie acceptată și o anumită variație în textul juridic. Se pot alege formulări variate, în măsura în care nu este vorba despre termeni și expresii juridice consacrate. Spre exemplu, cuvintele nu ar trebui să revină prea frecvent și nici expresiile înrudite să fie folosite prea des.

Exemple:

În loc de: Membrii parlamentului german au obligația ca, în ciuda obligației de asigurare pe care o au...

Mai bine: Membrii parlamentului german trebuie ca, în ciuda obligației de asigurare pe care o au...

În loc de: Angajatorul are dreptul să renunțe la drept...

Mai bine: Angajatorul poate renunța la drept...

76 Chiar dacă trebuie folosit un limbaj actual, nu vom alege cuvinte la modă. De exemplu, optimizare, activare, modalități, multifuncțional, orizont de timp, integral și implementare sunt folosite, o perioadă de timp, în limbajul uzual, după care dispar când sunt la modă alte cuvinte și expresii cu efect deosebit asupra publicului.

Alte exemple:

În loc de „în măsura în care este fezabil din punct de vedere tehnic” mai bine „în măsura în care este tehnic posibil”.

În loc de „global” mai bine „la nivel mondial”.

77 În limba germană, substantivele pot fi compuse cât de mult se dorește, dar combinațiile trebuie alese cu grijă. Trebuie evitate pe cât posibil combinații, cum ar fi „Schönheitsreparaturkostenpauschale” (costuri paușale pentru retușuri cosmetice) sau

„Großkreditobergrenzenüberschreitungen“ (depășiri ale limitei maxime a creditului mare). Același lucru este valabil și pentru prescurtările legilor și ordonanțelor (NrMarg. 334).

Adesea, substantivele compuse pot fi separate foarte ușor.

Exemplu:

În loc de „Einkommenserzielungsabsicht“ mai bine „Absicht, Einkommen zu erzielen“ (germ. - intenția de a obține venit).

Folosite în mod inteligent, cuvintele compuse pot fi utile pentru diferențiere, cât și pentru a face economie de cuvinte. Pentru alegerea cuvintelor, sunt utile următoarele întrebări:

- Este uzuală compunerea cuvintelor care vor forma substantivul compus?
- Este clară și univocă?
- Ce funcție îndeplinește cuvântul compus în text; apare frecvent ca un cuvânt-cheie și permite o mai bună înțelegere a textului?

Exemplu:

În loc de „die für den Schluss eines Geschäftsjahres festgestellte Bilanz“, mai bine „Jahresschlussbilanz“ („bilanțul adoptat pentru închiderea unui an economic“ / „bilanțul de închidere de an“).

Neologismele nu ar trebui folosite, mai ales dacă sunt cuvinte la modă și ar exista pericolul să ascundă ceva sau să prezinte într-o lumină mai bună acel ceva (NrMarg. 72, 76). Astfel de cuvinte sunt: „Job-Center“, „Management Programme“. Numai dacă nu există un cuvânt german adecvat, poate fi folosit un neologism uzual. Este vorba în special despre cuvintele care provin din limba engleză, cum sunt cele din informatică, care au intrat în limbajul curent (de ex. „internet“, „homepage“, „server“), sau despre denumiri de profesii standardizate (de ex. controller).

78 Dacă sunt necesare, dar nu foarte cunoscute, neologismele pot fi explicate la secțiunea „Definirea termenilor” ori la „Texte explicative“ (NrMarg. 59, 65).

79 În nici un act normativ nu este permis să se facă trimitere la **texte în limbi străine**, chiar dacă persoanele interesate (de ex. în domeniul dreptului traficului aerian) obișnuiesc să folosească textul în limba străină. Se pot face trimiteri doar la (NrMarg. 221 și urm.) traduceri publicate în limba germană, iar, în acest context, este obligatoriu ca sursa să fie una accesibilă oricui.

1.5 Observații speciale cu privire la alegerea vocabularului

80 Din textul legii sau al ordonanței trebuie să reiasă, în mod neîndoielnic, cui i se adresează norma, care este obiectul acesteia și care vor fi efectele juridice. Trebuie să mai reiasă clar în ce măsură este necesar ori interzis un anumit comportament. Trebuie să reiasă clar dacă o reglementare devine imperativă în mod obligatoriu sau în baza unui contract. De asemenea, trebuie să reiasă clar și dacă administrația are un spațiu de acțiune limitat sau nu.

81 La formularea regulilor imperative și a interdicțiilor, în cazul nerespectării cărora se aplică o sancțiune contravențională ori o pedeapsă, trebuie ținut seama de faptul că acestea **trebuie să fie în**

legătură cu o faptă incriminată de lege (art. 103 alin. 2 din Constituție). Domeniul de aplicare și consecințele faptei descrise de legea penală trebuie să reiasă din textul legii. Pentru reglementările care nu sunt cuprinse în Codul Penal și în Legea contravențiilor, au fost elaborate „Liniile directoare pentru reglementarea sancțiunilor penale și contravenționale în legile penale speciale“ (NrMarg. 43).

82 La folosirea cuvântului „**können**“ (a putea) trebuie atenție deosebită, deoarece poate avea diferite semnificații. Între limbajul uzual și cel de specialitate, apar deosebiri. Folosit în acte normative, semnifică **posibilitatea de a acționa**. Spre exemplu: în dispozițiile din dreptul administrativ, „a putea” indică faptul că administrația beneficiază de o „marjă de apreciere”.

În limbajul curent, în schimb, sensul lui „a putea” poate fi și acela de „a fi în situația în care” sau de „a stăpâni” ceva anume.

Exemple:

§ 437 din Codul Civil:

În cazul în care bunul prezintă un defect, cumpărătorul poate...

1. ... cere executarea ulterioară,
2. ... să ceară rezoluțiunea contractului sau... reducerea prețului de vânzare și
3. ... să ceară despăgubiri sau... acoperirea cheltuielilor inutile suportate.

Verbul „a putea” arată aici posibilitățile de acțiune ale cumpărătorului.

§ 121 alin. 2 teza 1 din Legea privind supravegherea sistemului de asigurări:

Permisiunea poate să nu fie acordată dacă există motive care să conducă la presupunerea că ar fi afectată supravegherea eficientă a societății de reasigurare.

„A putea” indică faptul că aici avem de-a face cu un spațiu de apreciere, cu o marjă.

§ 17 alin. 1 din Legea privind procedura azilului:

În cazul în care străinul nu stăpânește suficient de bine limba germană, va primi la audiere, din oficiu, un interpret, traducător sau o altă persoană care să poată media din limba maternă a străinului sau dintr-o altă limbă, a cărei bună cunoaștere este prezumată și pe care acesta o înțelege.

În acest context, „a putea” are semnificație de a „cunoaște/stăpâni”, „a fi în situația de a/a fi în stare”.

83 În cazul în care instituția urmează să fie angajată prin decizia sa sau dacă este vorba despre **interdicții și reguli imperative**, nu se va folosi verbul „a putea”. În asemenea situații, se folosesc **forme imperative**: „trebuie”, „va fi/vor fi...” sau „nu vor fi”. Pentru a exprima angajarea instituției, se poate folosi și **prezentul imperativ** („Autoritatea competentă acordă..., transmite...”).

Exemple:

§ 53 nr. 1 din Legea privind dreptul de ședere:

Străinul va fi expulzat, dacă

1. a comis una sau mai multe infracțiuni cu intenție, pentru care a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea de cel puțin trei ani, conform legislației penale pentru adulți sau minori...

§ 17 alin. 4 teza 1 din Legea privind ingineria genetică:

Dacă mai mulți declaranți sau solicitanți trebuie să prezinte la o autoritate competentă, în același timp, documente cu același conținut..., autoritatea competentă va comunica declaranților sau solicitanților... ce documente trebuie să prezinte aceștia împreună.

84 Tot cu mare atenție trebuie folosit și verbul „**sollen**“ (a trebui). Dispozițiile legale care conțin acest verb diferă de cele cu „**können**“ (a putea) sau „**müssen**“ (a trebui). Dispozițiile în care se utilizează verbul „sollen” pot avea diferite sensuri. De exemplu, dacă o autoritate trebuie să acționeze, iar în germană se folosește verbul „sollen”, înseamnă că autoritatea are obligația de a acționa. Numai în mod excepțional poate să nu respecte obligația, iar acest fapt se petrece doar într-o situație atipică. Același verb poate indica însă și faptul că efectele juridice ale unei încălcări sunt mai puțin grave. Astfel, testatorul va „trebui” („soll”) să indice momentul și locul realizării testamentului. Lipsa acestor date nu are ca urmare nulitatea testamentului, în cazul în care detaliile necesare pot fi obținute și în alt mod (§ 2247 alin. 2 și 5 din Codul Civil din Germania).

85 Verbul „**gelten**“ (este valabilă/sunt valabile, în sensul de „se aplică...”), folosit în actele normative, are diferite semnificații: poate fi o **ficțiune legală**, o **prezumție discutabilă sau nediscutabilă** ori o trimitere la altă dispoziție legală. De aceea, trebuie ca noțiunile folosite și dispoziția formulată să nu fie echivoce.

Uneori, se poate obține mai multă claritate prin alegerea unei formulări alternative.

În cazul unei trimeri la altă dispoziție legală:

În cazul numirii președintelui, este valabil § 35.

Alternativa: În cazul numirii președintelui, se va aplica § 35.

În cazul unei ficțiuni:

În cazul în care calitatea de membru al parlamentului Germaniei este deținută pe o perioadă care depășește jumătate de an, se va rotunji la un an întreg atunci când se face calculul conform tezei 2.

Alternativa: La efectuarea calculului, în conformitate cu teza 2, orice perioadă care depășește jumătate de an se asimilează unui an întreg ca perioadă în care persoana a deținut calitatea de membru al parlamentului Germaniei.

În cazul prezumției nediscutabile:

Se consideră acordul dat dacă persoana interesată nu face contestație în interiorul termenului.

Alternativa: Se prezumă în mod nediscutabil că persoana interesată și-a dat acordul dacă aceasta nu face contestație în interiorul termenului.

86 Formulările alese trebuie să indice clar cui îi revine **sarcina probei**. Propoziția condițională care începe cu „**dacă... nu**“, „**în măsura în care... nu**“ conține o **excepție**.

Exemplu:

§ 473 teza 1 din Codul Civil din Germania:

Dreptul de preemțiune nu este transferabil și nu trece asupra moștenitorilor aceluia care are acest drept, în măsura în care legea nu prevede altceva.

Această formulare conține și o reglementare referitoare la sarcina probei. Sarcina probei poate fi stabilită și în mod expres.

Exemplu:

§ 363 din Codul Civil din Germania:

În cazul în care creditorul acceptă ca îndeplinire a obligației o prestație ce i-a fost oferită, sarcina probei îi va reveni dacă nu vrea să recunoască prestația ca îndeplinire a obligației, deoarece nu ar fi fost prestația datorată ori acesta nu ar fi fost completă.

87 Raportul reciproc dintre mai multe reglementări poate să fie redat clar prin terminologia folosită. Un exemplu ar fi subsidiaritatea. Acest aspect poate fi evidențiat în modul următor atunci când primează o dispoziție față de o alta, spre exemplu, în ceea ce privește creșterea costurilor: „... **în măsura în care alte legi nu** conțin dispoziții referitoare la costuri“; sau mai clar: „**au întâietate** dispozițiile privind costurile, reglementate în alte legi“. Formulările pot fi mai precise dacă se face referire la cazul concret: „... în măsura în care nu se percep costuri în baza altor legi“. Astfel de referiri trebuie să fie suficient de bine determinate.

Dacă, pe lângă o dispoziție, vor fi aplicabile și alte norme, se poate folosi formula: „**fără a aduce atingere drepturilor terților**“ sau „**fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la**“.

Exemplu:

Aprobarea se acordă, fără a aduce atingere drepturilor private ale terților.

Cu alte cuvinte: aprobarea dată de o administrație nu exclude dreptul terților de a înainta pretenții civile.

În schimb, formularea „**nu se aduce atingere** reglementărilor din alte legi“ poate să însemne altceva: există și alte norme, dar domeniul de aplicare al diferitelor norme nu se suprapune. Prin intermediul acestei formulări se poate stabili ca ambele reglementări să coexiste. Uneori, această formulă indică norma care prevalează.

Exemple:

Clarificare:

§ 16 alin. 1 din Codul Penal din Germania:

În cazul în care la comiterea faptei, persoana nu a cunoscut o circumstanță care face parte dintre elementele constitutive ale faptei, conform legii, nu acționează cu intenție. Prin aceasta nu se exclude posibilitatea comiterii faptei din culpă.

Adică: cine a fost în eroare de fapt, nu poate fi sancționat pentru comiterea unei infracțiuni cu intenție, atâta timp cât lipsește intenția. În schimb, nu este exclusă sancționarea pentru comiterea faptei din culpă.

Aplicabilitate paralelă:

§ 13 din Legea nediscriminării din Germania:

(1) Personalul are dreptul să se adreseze, prin memoriu, structurilor competente din societate sau

instituție...

(2) Nu se aduce atingere drepturilor structurilor de reprezentare a lucrătorilor.

Personalul poate face uz de dreptul la memoriu conf. § 13 alin. 1 din Legea nediscriminării din Germania, precum și de drepturile pe care le au conform §§ 84 și 85 din Legea privind relațiile de muncă.

Prevalența:

§ 18 alin. 2 teza 1 din Legea federală privind micii grădinari:

În cazul în care, la intrarea în vigoare a acestei legi, grădinarul obținuse deja dreptul de a folosi pergola în scop locativ, nu se va aduce atingere acestui drept,...

Conform § 3 alin. 2 teza 2 din Legea privind micii grădinari, pergolele nu pot fi folosite în scop locativ. Persoana care a avut acest drept înainte de 1 aprilie 1983, își păstrează acest drept; interdicția generală nu prevalează în acest caz.

88 Pentru a explica sau concretiza unele elemente dintr-o dispoziție, se pot face adăugiri, care încep cu una dintre următoarele formule: „**în special**“, „**de exemplu**“, „**spre exemplu**“ sau „**de regulă**“. Aceste introduceri sunt folosite când urmează să fie incluse în dispoziții și alte cazuri asemănătoare, care nu sunt menționate în mod expres.

Exemple:

§ 1 alin. 3 din Legea privind patrimoniul:

Această lege reglementează toate pretențiile în legătură cu elementele patrimoniale, precum și drepturile de folosință dobândite prin practici neloiale, de exemplu prin abuz de putere, corupție, constrângere sau fraudare din partea cumpărătorului, a autorităților sau a terților.

§ 3 alin. 1 din Ordonanța privind instalațiile de încălzire mici și medii:

În instalațiile de încălzire... este permisă folosirea exclusivă a următorilor combustibili:

...

5. lemn natural, nu sub formă de bucăți tăiate, ci, spre exemplu, doar în formă de talaș, tărățe, rumeguș sau scoarță,...

89 Folosirea formulărilor „dacă“, „în cazul în care“, „în măsura în care“ și „atâta timp cât“ (în germană sunt conjuncțiile wenn, falls, soweit, sofern) introduc **propoziții condiționale**, cu singura deosebire că: „**dacă**” și „**în cazul în care**“ exprimă o condiție nelimitată sau absolută, excluzând sau incluzând în totalitate efectele juridice.

Exemplu:

§ 56f alin. 1 teza 1 nr. 1 din Codul Penal din Germania:

Instanța revocă măsura de suspendare a executării pedepsei dacă persoana condamnată

1. comite infracțiuni pe timpul eliberării condiționate și arată astfel că nu au fost îndeplinite așteptările care s-au aflat la baza deciziei de suspendare,

...

Așadar, dacă persoana condamnată comite o infracțiune pe timpul eliberării condiționate, suspendarea se revocă.

Formularea limitativă „**în măsura în care**” (în germană sunt conjuncțiile *soweit*, *sofern*, *solange*) introduc o condiție, dar cu o anumită **marjă**. Consecințele legale se produc doar în limitele stabilite de dispoziția legală.

Exemplu:

§ 6 teza 1 din Legea privind accesul la informații:

Dreptul de acces la informații nu există în măsura în care contravine normelor privind protecția proprietății intelectuale.

Cu alte cuvinte, accesul la informații nu există în acea măsură în care este protejată proprietatea intelectuală.

90 Cuvântul „și” va fi folosit

- pentru condiții care trebuie întrunite cumulativ sau
- pentru diferitele efecte juridice care trebuie conectate cumulativ la anumite fapte.

Diferitele părți ale unei enumerări pot fi separate unele de altele și prin virgule. În această situație, înainte de ultima parte se găsește particula „și” ori „**precum și**”, pentru a evidenția caracterul cumulativ al enumerării. Dacă „și” este folosit între mai multe părți ale enumerării, ultima parte a enumerării va fi legată prin particula „precum și”.

Exemplu:

§ 1 alin. 2 din Ordonanța privind specificul profesional și cerințele pentru examenul practic și teoretic în cadrul calificării pentru meseria de cofetar:

Pentru meseria de cofetar sunt necesare următoarele cunoștințe și abilități:

...

48. întreținerea echipamentelor, mașinilor și aparatelor, precum și a uneltelor.

91 Cuvântul „sau” va fi folosit

- când trebuie stabilite, alternativ, mai multe condiții sau
- când trebuie conectate diferite efecte juridice în așa fel încât numai unul dintre acestea să se producă.

Exemplu:

§ 439 alin. 1 din Codul Civil din Germania:

Cumpărătorul poate cere, ca executare ulterioară, la alegerea sa, înlăturarea defectului sau livrarea unui bun fără defect.

În cazul în care condițiile sau efectele juridice sunt separate prin virgulă unele de altele, cuvântul „sau” trebuie să se afle înainte ultimei condiții sau a ultimului efect juridic.

92 Pentru ca **enumerările** să fie clar prezentate, se recomandă ca părțile enumerării să fie listate sau numerotate (NrMarg. 107). În aceste cazuri, se poate renunța la conjuncția „și” înainte de ultima parte a enumerării, în cazul în care caracterul cumulativ al enumerării rezultă, fără echivoc, din propoziția introductivă. Dacă enumerarea are caracter alternativ, cuvântul „sau” trebuie să se găsească înaintea ultimei condiții sau a ultimului efect juridic.

Exemple:

În cazul caracterului cumulativ:

§ 10 alin. 3 din Ordonanța privind evidența debitorilor:

Titularul aprobării va asigura condițiile pentru ca toate copiile care i-au fost înmânate sau transmise

1. să fie păstrate separat,
2. să poată fi găsite în orice moment până la distrugerea lor și
3. să nu fie accesate neautorizat.

În cazul caracterului alternativ:

§ 8 alin. 2 din Ordonanța privind protecția împotriva febrei catarale ovine:

Se consideră că a comis o contravenție în sensul § 76 alin. 2 nr. 2 din Legea privind epizotiile persoana care, cu intenție sau din culpă

1. face un vaccin contrar prevederilor § 2 alin. 1,
2. nu respectă § 3 alin. 3 în ceea ce privește izolarea unui animal contaminat,
3. nu respectă § 6 alin. 1 teza 1 privind transferarea animalului contaminat sau
4. contrar § 6 alin. 2, nu face comunicare, nu comunică corect sau la timp.

93 Folosirea combinației „și/sau” și a lui „resp.” nu sunt suficient de clare și, deci, nu vor fi folosite. În cazul în care nu contează

- dacă condițiile trebuie întrunite cumulativ sau alternativ ori
- dacă efectele juridice trebuie să se producă alternativ sau cumulativ,

atunci este bine ca și aceste aspecte să reiasă clar.

Exemplu:

§ 3 alin. 1 din Anexa 2 la § 21 Regulamentul privind traficul aerian:

Următoarele semnale transmise concomitent sau individual semnifică faptul că o aeronavă se află într-o situație dificilă, care impune aterizarea, dar nu necesită și asistență imediată:

1. aprinderea și stingerea repetată a luminilor de aterizare;
2. aprinderea și stingerea repetată a luminilor de poziție...

94 La descrierea negativă a unei **situații formată din mai multe părți** trebuie să reiasă foarte clar dacă este vorba despre o conexiune alternativă sau cumulativă.

Exemplu:

În loc de: Procentul de creștere se reduce ... în cazul spațiului cu destinație locativă, care nu este dotat cu încălzire centrală și baie.

Mai bine: Procentul de creștere se reduce... în cazul spațiului cu destinație locativă, dacă acestuia îi lipsesc încălzirea centrală sau baia sau ambele elemente de dotare.

A doua formulare este de preferat, deoarece în cazul primei se ridică întrebări, cum ar fi:

Consecințele juridice se vor produce în cazul spațiului cu destinație locativă care nu are încălzire centrală sau în cazul celui care nu are baie? Ori în cazul spațiului care nu are nici încălzire centrală, nici baie?

1.6 Lungimea și construcția frazei

95 Propozițiile mai scurte sunt mai ușor de înțeles decât cele lungi. În medie, la oameni predomină memoria de scurtă durată, iar aceasta nu permite decât reținerea a cel mult șapte obiecte sau 22 de cuvinte. Dacă propozițiile sunt mai lungi, trebuie să fie deosebit de clare. În acest sens, trebuie avute în vedere în special aspectele de mai jos.

96 Enunțurile importante trebuie să se afle în frază în locurile care sunt cele mai importante din punct de vedere gramatical (de ex. subiect sau obiect). Acet lucru este posibil dacă predicatul se află cât mai aproape de începutul frazei. Iar propozițiile secundare trebuie să fie, pe cât posibil, după predicatul propoziției principale.

Exemplu:

În loc de: Autoritatea competentă **poate** lua măsuri față de organele de certificare în vederea asigurării respectării prezentei legi și a normelor de aplicare.

Mai bine: Autoritatea competentă poate **lua** măsuri în privința organelor de certificare, pentru a se asigura că acestea respectă prezenta lege și normele de aplicare.

97 Fiecare propoziție ar trebui să conțină **un singur enunț**. Frazele imbricate, formate dintr-o propoziție principală și mai multe secundare, ar trebui „dizolvate” în mai multe propoziții principale sau în fraze mai scurte.

Exemplu:

În loc de: Indemnizația de tranziție se acordă pentru perioada în care funcționarul a deținut postul din care a fost eliberat, adică pentru cel puțin șase luni și pentru cel mult trei ani.

Mai bine: Indemnizația de tranziție se acordă după eliberarea din post, pentru perioada în care funcționarul a deținut ultima funcție. Perioada este de minim șase luni și de maxim trei ani.

98 Frazele nu trebuie supraîncărcate cu prea multe părți de vorbire, adeseori folosindu-se **șirurile de genitive sau substantive**. Cea mai bună soluție este reformularea acestora.

Exemple:

În loc de: ..., ca să fie exclusă posibilitatea producerii evenimentului asigurat.

Mai bine: ..., ca să nu se mai producă evenimentul asigurat.

În loc de: Serviciile de asistență, de comun acord cu persoana care necesită asistență, vor comunica la Casa de asigurări competentă rezultatele obținute în timpul activității de asistare, referitoare la calitatea asistenței și la necesitatea unei îmbunătățiri.

Mai bine: După încheierea activității de asistare, serviciile de asistență vor informa Casa de asigurări competentă cu privire la calitatea asistenței domiciliare și a îmbunătățirilor necesare. Pentru aceasta este necesar acordul persoanelor asistate.

99 Textul devine mai puțin inteligibil și apar intercalări între părți corespondente din frază, așa încât se creează o paranteză.

Exemple:

trebuie... să facă dovada

poate... să solicite

va... asigura

este... exclus în cazul...

include...

În cadrul pe care îl formează aceste elemente este posibil să intre foarte multe părți de propoziție. Numai dacă se folosește un limbaj de specialitate există pericolul ca acest cadru să fie prea mult extins. În asemenea cazuri, există două soluții: scoaterea din cadru și amendamentul.

Exemplu:

În loc de: Serviciul Medical va recomanda măsuri de recuperare, felul și volumul asistenței, precum și un plan individual de asistență.

Mai bine: Serviciul Medical recomandă măsuri de recuperare...

100 Foarte frecvent se întâlnește și construcția de mai jos (**Nominalklammer**), destul de dificil de înțeles, așa încât este preferabilă formularea unei propoziții relative.

Exemplu:

În loc de: ... și dacă obligațiile rezultând din recunoaștere sau din condiții vor fi îndeplinite.

Mai bine: ... și dacă vor fi îndeplinite obligațiile care rezultă din recunoaștere sau din condiții.

101 Repetarea substantivelor poate fi **evitată**; de exemplu, se poate folosi „acesta”, „aceasta”, „astfel de”, „care” sau „prin aceasta”. În aceste cazuri, cel mai mult contează să fie clar la ce se face referire.

Exemple:

§ 267 alin. 1 din Codul Comercial din Germania:

Societățile de capital mici sunt cele care întrunesc mai puțin de două sau trei dintre caracteristicile de mai jos...

§ 10 alin. 1 teza 1 și 2 din Legea instanțelor pentru tineret:

Instrucțiunile sunt reguli și interdicții care stabilesc limitele pentru viața adolescentului, scopul lor fiind promovarea și asigurarea educației acestuia. În această situație, trebuie să nu fie stabilite condiții excesive pentru viața adolescentului.

102 Completările cu rol explicativ, care încep cu „spre exemplu”, „în special”, „îndeosebi” ori „de exemplu” (NrMarg. 88) ar trebui să formeze o propoziție separată, dacă depășesc o anumită lungime.

Exemple:

În loc de: Casele de asigurări pentru întreținerea vârstnicilor vor informa și consilia persoanele asigurate și rudele acestora în chestiunile care privesc necesitatea asistării, în special cu privire la prestațiile Caselor de asigurări, precum și cu privire la prestațiile și ajutoarele altor instituții.

Mai bine: Casele de asigurări pentru întreținerea vârstnicilor vor informa și consilia asigurații și rudele acestora despre aspecte care au legătură cu necesitatea asistării.

Acestea sunt în special aspecte privind prestațiile Caselor de asigurări, precum și prestații și ajutoare ale altor instituții.

103 Dacă sunt folosite **construcții infinitivale**, trebuie atenție la elementul **la care se face referire**, ca să nu rezulte o dispoziție eronată. De regulă, este bine ca această construcție să fie înlocuită de propoziția secundară care începe cu „că” sau „pentru că”.

Exemplu:

În loc de: Instituțiile care asigură prestațiile trebuie să asigure condițiile pentru a depăși situația care impune asistența.

Mai bine: ..., pentru ca necesitatea asistării să fie depășită.

104 Pentru a pune accentul pe persoanele care acționează sau pe „obiectul acțiunii”, predicatul este la diateza activă sau pasivă.

Așadar, se folosește diateza activă când se dorește siguranță în ceea ce privește persoana care a acționat sau va acționa. Tot diateza activă va fi folosită și atunci când menționarea persoanei care acționează ar necesita formulări complicate sau echivoce.

Exemplu:

În loc de: Structura Oficiului federal va fi stabilit... de către ministerul federal...

Mai bine: Ministerul federal... stabilește structura Oficiului federal.

Diateza **pasivă** permite formulări mai scurte, deoarece se poate renunța la purtătorul acțiunii; acțiunea se află în centrul atenției, având mai degrabă caracterul unei acțiuni anonime.

Exemplu:

§ 7a alin. 1 teza 2 din Legea căilor ferate:

Aprobarea se acordă dacă sunt îndeplinite cerințele vizând garniturile de cale ferate, conform prezentei legi și a normelor de aplicare.

1.7 Structura textului

105 Construcția logică și structura clară a textului pot contribui în mod substanțial la o mai bună înțelegere, așa încât trebuie ca, de la început, să fie asigurate condițiile pentru ca aspectele corespondente să se regăsească împreună, iar enunțurile să progreseze de la principal spre secundar, de la general la particular. Pentru a structura conținutul inclusiv din punct de vedere formal, trebuie folosite posibilitățile de structurare existente, atât în ceea ce privește textul (de ex. secțiuni, capitole, părți, vezi NrMarg. 377 și urm.), cât și dispozițiile legale în sine (NrMarg. 368 și urm.). În felul acesta, pot fi incluse oricând noi articole și alineate. Se recomandă ca articolele să fie formate din cel mult cinci alineate, iar fiecare alineat să aibă cel mult trei teze.

106 Ceea ce este în plus, trebuie exclus.

Exemple:

În loc de: Dispozițiile §§ 10 și 11 se aplică în mod corespunzător.

Mai bine: §§ 10 și 11 se aplică în mod corespunzător.

În loc de: ... activitățile obișnuite periodice de pe parcursul vieții cotidiene...

Mai bine: ... activitățile periodice ale vieții cotidiene...

107 Enumerările sunt indispensabile în textele de lege, de ex. enumerările de drepturi și obligații, condiții și efecte juridice, persoane interesate și situații. Pentru o mai bună cuprindere, sunt de preferat **listările** și numerotările (NrMarg. 92). Acestea sunt recomandabile mai ales în cazul enumerărilor lungi. Foarte mult contează ca fraza sau propoziția să fie încheiată înaintea începerii enumerării.

Exemplu:

Cererea trebuie să conțină:

1. denumirea părților, a reprezentanților legali ai acestora și a împuterniciților;

2. denumirea instanței la care este depusă cererea;
3. data nașterii copilului;
4. ...
- ...
13. declarația conform căreia nu este exclusă stabilirea termenelor în procedură simplificată conf. §...

108 Enumerările în textul cursiv vor fi clare până la sfârșit dacă vor fi repetate articole și prepoziții.

Exemplu:

În loc de: Ministerul federal... raportează... despre evoluția asigurării de întreținere, stadiul întreținerii în Republica Federală Germania și implementarea recomandărilor și propunerilor comisiei pentru asigurările de întreținere.

Mai bine: Ministerul federal... raportează... despre evoluția asigurării de întreținere, despre stadiul întreținerii în Republica Federală Germania și despre implementarea recomandărilor și a propunerilor comisiei pentru asigurările de întreținere.

109 În enumerări, accentul pe anumite elemente poate fi pus prin dispunerea lor, obținându-se o gradare (climax și anticlimax). Prin structura gramaticală identică a părților de propoziție sau a propozițiilor (așa numita structură paralelă) pot fi evidențiate aspecte comune.

Exemple:

Anticlimax:

Cine aduce atingere vieții, integrității corporale, sănătății, libertății, proprietății sau unui alt drept al unei alte persoane, cu intenție sau din culpă, contrar legii...

Structura paralelă:

Se pedepsește cu închisoarea... persoana care

1. comite un furt, iar asupra sa ori a unui complice
 - a) se află o armă ori o altă ustensilă periculoasă,
 - b) se află o altă ustensilă sau un mijloc care să permită depășirea rezistenței opuse de o altă persoană...

1.8 Egalitate lingvistică între femei și bărbați

110 Proiectele de legi trebuie să exprime egalitatea de șanse între femei și bărbați (§ 42 alin. 5 teza 2 RCMF, § 1 alin. 2 din Legea federală a egalității de șanse). În mod obișnuit, se folosește forma masculină generalizantă (**masculinul generic**). Sunt cazurile în care nu se cunoaște sau nu prezintă relevanță genul persoanei, spre exemplu „proprietarul“, „vânzătorul“, „locatarul“, în acest caz putând fi femei sau bărbați ori chiar persoane juridice.

Exemplu:

§ 535 din Codul Civil din Germania:

(1) Prin contractul de locațiune, locatorul este obligat să acorde locatarului folosința asupra bunului închiriat, pe toată durata închirierii. Locatorul va ceda spre folosință bunul închiriat către locatar, într-o stare adecvată, spre a fi folosit conform contractului, menținând această stare pe timpul închirierii. El suportă sarcinile care grevează bunul închiriat.

(2) Locatarul are obligația să plătească locatorului chiria convenită.

Denumirile care sunt substantive feminine sunt mai rare (de ex. persoana).

111 Conform principiului egalității dintre femei și bărbați (art. 3 alin. 2 din Constituție), dispozițiile legale se adresează, de regulă, atât femeilor, cât și bărbaților. Doar numărul mare de denumiri de persoane la masculin ar putea lăsa impresia că femeile au fost omise sau ar fi avute în vedere „implicit”. Egalitatea lingvistică în textele juridice trebuie să asigure condițiile, pentru ca acestea să se adreseze direct femeilor, iar femeile să realizeze că normele le privesc și pe ele.

112 Egalitatea lingvistică nu va fi folosită dacă textul ar deveni greu **de înțeles** sau nu ar mai fi clar. La elaborarea textelor de lege trebuie avute în vedere următoarele principii:

- denumirea persoanei trebuie să fie univocă (nu: „vânzătorul și/sau vânzătoarea”);
- textul trebuie astfel formulat încât să poată fi înțeles când este citit;
- textul trebuie să fie clar;
- formularea nu trebuie să difere prea mult de uzul lingvistic.

113 Recomandările privind egalitatea lingvistică sunt valabile, dar numai în mod limitat, pentru denumirile de persoane care cuprind (și) **persoane juridice**, organe ale acestora sau forme de asociere între persoane, fără personalitate juridică. Regula aceasta se aplică prin faptul că, spre deosebire de persoanele fizice, cele juridice nu au decât gen gramatical. În cazul persoanelor fizice, va prima claritatea textului, așa încât genul natural nu trebuie evidențiat în mod separat.

Exemple:

Pentru persoane care sunt exclusiv persoane fizice:

Cetățeni și cetățene, militari și militare

Pentru persoane care sunt și persoane juridice:

Locator, locatar, angajator

114 Există diferite **posibilități** pentru ca bărbații și femeile să beneficieze de tratament egal, în special când este vorba despre:

- denumiri de persoane fără gen („cadru didactic“, „persoană de încredere“, „membru“, „fugar/refugiat“),
- formulări creatoare, în sensul de descrieri care fac posibilă renunțarea la denumirea persoanei („cine deține președinția, ...“, „în scop de reprezentare, se numește...“),
- forme perechi („funcționari publici și funcționare publice“).

115 Nu este permisă forma uzuală de **scurtare** a textului, prin contopirea formelor feminină și masculină într-un singur cuvânt, cu simpla adăugare a unei litere ori prin separare cu bară sau paranteze, deoarece există riscul ca textul să nu mai fie clar („cumpărătorul/toarea“).

116 Denumirile de persoane fără gen, care nu spun nimic despre genul natural al persoanei sau persoanelor, exprimă **cel mai bine** respectarea principiului egalității lingvistice. Acestea ar trebui folosite în primul rând, pentru a înlocui masculinul generic.

Astfel de denumiri sunt:

- formele compuse și formulările cu cuvinte neutre, în sensul că nu redau genul: „persoană“, „ajutor“, „personal“, „parte“, „oameni“ („o altă persoană“ în loc de „un altul“; „persoană de încredere“ în loc de „om de încredere“; „agent de curățenie“ în loc de „femeie de serviciu“; „personal cu timp parțial de lucru“ în loc de „colaborator în cadrul programului cu timp parțial de lucru“),
- **substantive care nu formează femininul**: „om“, „tutore“,
- **pronume** („nimeni“),
- **formulări**, precum: „decanat“, „direcțiune“, „prezidiu“ (*iar în germană și formele compuse care se termină în „schaft“, „personal“ – n.trad.*),
- **formele la plural** ale unor adjective substantivate „experți“, „germani“, „minori“) și participii („adolescenți“, „angajați“, „lucrători“, „asigurați“), în situația în care este descris un grup format din persoane. În ceea ce privește adjectivele și participiile substantivate, forma masculină sau feminină este la fel și la singular, așa încât numai articolul trebuie folosit în paralel („der oder die Sachverständige“, „der oder die Angestellte“ – „expertul sau experta“, „angajatul sau angajata” – ultima frază aș scoate-o, că chiar nu are nici cel mai mic echivalent în ro).

117 În cazul **formulărilor creatoare**, sunt **descrise**, în mod neutru, expresii specifice:

- **locuțiuni adverbiale** (în loc de „acționează ca reprezentant“ mai bine „acționează în numele altuia“),
- formulări cu **attribute** (în loc de „sfatul unui medic“ mai bine „sfat medical“),
- **perifraze verbale** – sunt preferabile folosirii excesive a substantivelor (în loc de „succesor de drept este“ mai bine „va avea poziția juridică de“),
- **formulări la diateza pasivă**, când este clar cine va acționa sau a acționat (în loc de: „Solicitantul trebuie să atașeze următoarele documente: ...“, mai bine: „Solicitării i se atașează următoarele documente:...“; NrMarg. 104),
- propoziții relative introduse de pronumele „**care**“. Trimiterea la cuvântul „care” se face cu formele masculine ale cuvintelor („wer..., hat sein Recht verwirkt” - „care... și-a pierdut dreptul lui“). Frecvența acestor situații poate fi redusă prin eliminarea formelor respective.

Exemple:

În loc de: Cine intră în perimetru își va prezenta legitimația lui.

Mai bine: Cine intră în perimetru va prezenta legitimația.

În loc de: Cel care nu își încuie casa... lui

Mai bine: Cine nu își încuie propria casă...

118 Folosirea constantă a **formelor perechi** poate încărca textul și distrage atenția de la conținut. Aceste dezavantaje pot fi evitate dacă formele perechi sunt folosite doar ocazional, apelându-se în schimb la formulările neutre (NrMarg. 116). Formele perechi ar trebui folosite în părțile cele mai importante ale textului de lege, adică acolo unde este vorba despre funcțiile, drepturile și obligațiile anumitor persoane, iar în contextul respectiv este important să reiasă că textul vizează atât bărbații, cât și femeile. Formele perechi pot fi folosite foarte bine, pentru a evidenția femeile în anumite locuri ori pentru a găsi o soluție acolo unde nu se poate alege o formulă neutră; de exemplu: „președinta sau președintele“, „ministra federală sau ministrul federal“).

119 În cazul **modificării unei dispoziții legale** este bine ca eventualele forme de masculin generic, folosite în același text alături de formele perechi, să fie înlocuite cu denumiri neutre sau cu descrieri cu caracter creator.

120 În cazul în care, în mod excepțional, este vorba **numai despre bărbați**, iar acest aspect trebuie evidențiat, se poate folosi adăugirea „masculin“, „numai“ sau „exclusiv“. Adăugirea nu mai este necesară, dacă în alt loc din lege a fost făcută mențiunea că reglementările privesc numai bărbații (de ex. în legătură cu serviciul militar obligatoriu sau serviciul alternativ).

Exemple:

§ 80 din Legea privind militarii:

În cazul în care serviciul militar este obligatoriu (§§ 1 și 3 din Legea serviciului militar obligatoriu), persoanelor prevăzute la § 59 li se aplică dispozițiile respective.

§ 1 alin. 1 din Legea serviciului militar:

Serviciul militar este obligatoriu pentru toți bărbații care au împlinit vârsta de 18 ani, sunt germani în sensul prevăzut de Constituție, ...

121 În măsura în care legile și ordonanțele conțin **denumiri de profesii, funcții și demnități**, trebuie ca variantele corespunzătoare să fie menționate în mod expres pentru bărbați și femei. Normele mai vechi care nu conțin aceste adaptări vor fi modificate la următoarea revizuire.

Exemple:

Exercitarea profesiei medicale înseamnă practicarea științei medicale sub denumirea profesională de „Arzt“ sau „Ärztin“ - „medic“ sau... (*limba germană cunoaște și forma feminină a acestui substantiv – nota trad.*).

„Surorile medicale“, „asistenții pentru persoane suferinde“, „surorile medicale pentru copii“, „asistenții pentru persoane suferinde minore“ care dețin o autorizație sau un document eliberat de autorități, asimilat autorizației, pot folosi respectiva denumire a profesiei.

Cine dorește să folosească denumirea profesională de „moașă“ sau „asistent pentru naștere“, trebuie să posede autorizație.

Meseria care necesită formare pentru calificarea ca „gropar“ este recunoscută de către stat.

Denumirile de profesii, funcții și demnități care se termină în particula „-mann“ („Vertrauensmann“ oder „Amtmann“ – „om de încredere“ sau „înalt funcționar“), nu pot fi folosite pentru femei, așa încât legislația trebuie adaptată cu noțiuni neutre „Vertrauensperson“ – „persoană

de încredere”) ori trebuie completată cu cuvinte cu noua terminație „-frau” („Amtfrau” – „înaltă funcționară”).

122 În cazul **terminologiei pentru formulare** (de ex. pentru cereri) și a **documentelor personale** (de ex. legitimații, pașapoarte, înscrisuri) stabilite prin lege, trebuie ca noțiunile folosite să facă trimitere și la femei. Pot fi alese formulări neutre („Semnătura“ în loc de „Semnătura titularului“), iar dacă este posibil, se poate apela la formele perechi („Semnătura titularului sau titulariei“). Dacă nu se dorește folosirea formelor perechi, de exemplu în înscrisuri, se pot întocmi documente separate pentru bărbați și femei.

123 Alegerea formulării celei mai adecvate din punct de vedere juridic și lingvistic depinde de fiecare act normativ în parte și de contextul acestuia. Cele mai bune sunt formulările neutre, care nu fac trimitere la un gen anume. Dacă acestea au fost epuizate, se poate apela la formele perechi.

1.9 Modalități de notare

124 Recomandările de mai jos urmăresc asigurarea unui cadru uniform al normelor. Excepțiile sunt permise numai în scopul păstrării **caracterului unitar** al unei legi sau ordonanțe, de exemplu atunci când o lege veche trebuie completată.

125 La scrierea numerelor se va avea în vedere: **cifra** este semnul pentru un **număr**. Există zece cifre arabe (0 - 9) și șapte cifre romane (I, V, X, L, C, D, M). Cu alte cuvinte, numărul 15 este format din cifrele arabe 1 și 5, numărul IX este format din cifrele romane I și X.

126 Numerele până la inclusiv 12, se scriu cu **litere** (în limba germană – nota trad.), atât ca numere cardinale, cât și ordinale. De la 13 în sus, numerele se scriu cu **cifre**.

Exemplu:

În toate unitățile în care, de regulă, lucrează cel puțin cinci persoane cu drept de vot, dintre care trei sunt eligibile, vor exista consilieri de personal. Nu sunt eligibile acele persoane care, de regulă, lucrează mai puțin de 18 ore pe săptămână.

Numărul 1 [ein(s) în germană – nota trad.] poate fi scris sub formă de cifră dacă este necesar să se facă deosebirea de articolul nehotărât „ein” („un” în germană – nota trad.).

127 Orele, procentele, datele tehnice, cum sunt dimensiunile, greutatea și alte unități normate, precum și enumerările schematice, sunt exprimate **întotdeauna prin cifre**. Numerele formate dintr-o singură cifră nu au zero înainte.

Exemplu:

§ 1 alin. 3 din Legea privind stabilirea timpului:

Timpul universal coordonat se stabilește cu ajutorul unei scale temporale, care prezintă următoarele calități:

1. la 01.01.1972, ora 00:00, și la 31.12.1971, ora 23:59:59,96 a corespuns timpului solar mediu al meridianului 0.
2. ...

128 Dimensiunile, greutatea și alte **unități** normate sunt scrise neprescurtat în textele de lege. În tabele, liste etc. pot fi trecute cu prescurtările uzuale (NrMarg. 139 și urm.).

129 **Fracțiile** sunt scrise cu cuvinte întregi în textele de lege.

Exemple:

O astfel de lege necesită acordul a două treimi din membrii Parlamentului federal.

În cazul în care hotărârea adunării generale necesită o majoritate calificată (de două treimi sau de trei pătrimi),...

La calcularea valorii pentru intervale de timp mai scurte de o lună, se va lua ca bază, pentru fiecare zi, o treizecime din valoare.

130 **Raportul dintre două mărimi** poate fi exprimat astfel: „Raportul dintre vitamina B 12 și Mannit (E 421) nu poate fi mai mic de 1:1.000.“

131 Cuvintele formate dintr-un **număr și o terminație**, se scriu legat („achtfach”, „achtmal” - de opt ori). La fel se procedează și atunci când numărul este scris cu cifre („27fach” - de 27 de ori).

Exemple:

§ 56 alin. 2 teza 3 din Legea privind promovarea filmelor:

În cinematografele care îndeplinesc condițiile de la teza 2, numărul de vizitatori se calculează ca multiplu de patru.

§ 8 din Codul de procedură civilă:

În cazul în care se contestă existența sau durata unui contract de arendă ori locațiune, hotărâtoare pentru calcularea valorii este suma reprezentând arenda sau chiria pentru întreaga perioadă contestată, iar dacă a 25-a parte a sumei pentru un an întreg este mai mică, aceasta va fi suma de referință pentru calcul.

132 Numerele cu **mai mult de trei poziții**, pornind de la punctul decimal, sunt separate prin spații în grupuri de câte trei cifre. Excepție fac numerele paginilor. **Nu** se folosesc puncte pentru separare.

Exemplu:

§ 23 alin. 3 teza 2 din Legea privind onorariile pentru colaboratorii justiției:

Onorariul reprezintă

1. 5 euro pentru fiecare oră de folosire – în cazul unei sume de investiție în valoare de 10 000 – 25 000 euro...

133 **Data** se scrie fără zero, când cifra zilei este una singură. Lunile se scriu în cuvinte. Anul se trece cu patru poziții.

Exemplu:

Prezenta lege intră în vigoare pe 1 ianuarie 2009.

În tabele, evidențe, formulare etc. sunt permise și alte moduri de scriere, dacă spațiul disponibil impune acest lucru. În asemenea cazuri, trebuie asigurate condițiile de uniformitate.

134 Sumele de bani se exprimă în cifre, în textul de lege folosindu-se cuvintele „milioane” și „miliarde”. Dacă se indică numărul de milioane sau miliarde, se folosesc cifre.

Exemplu:

§ 22 alin. 2 teza 1 din Legea privind onorariile pentru serviciile de avocatură:

Valoarea în aceeași cauză este de cel mult 30 milioane euro...

Există însă și **excepții** (vezi și NrMarg. 135 și urm.). Astfel, în cazul modificărilor legislative se va urmări asigurarea unui cadru uniform. În cazul în care, în mod excepțional, sumele în bani sunt exprimate în cuvinte, numeralul „ein” [„un” în germană – nota trad.] trebuie declinat ca articolul nehotărât.

Exemplu:

Valoarea nominală minimă a fiecărei acțiuni va fi de un euro. (muss **einen** Euro betragen)

135 În legile bugetului și în tabele, sumele în milioane sau miliarde sunt exprimate în cifre.

Exemplu:

§ 1 din Legea bugetului 2007:

Planul de buget pentru exercițiul bugetar 2007, anexat prezentei legi, este adoptat cu încasări și cheltuieli în valoare de 270 500 000 000 euro.

136 În **dispozițiile legale referitoare la amenzile contravenționale**, valoarea amenzii se exprimă în cuvinte (vezi NrMarg. 68 la „Linii directoare pentru reglementarea sancțiunilor penale și contravenționale în legile penale speciale”, NrMarg. 43). În cazul amenzilor administrative și penale, se menține regula de bază (NrMarg. 134).

137 La indicarea sumelor de bani, **denumirea valutei** se trece după sumă. Denumirea valutei se scrie în cuvinte. În tabele, enumerări, formulare etc., pot fi trecute prescurtări (de ex.: „EUR“, „SFR“) sau simboluri cunoscute (de ex.: „€“, „\$“). Denumirile se trec la singular, chiar dacă este vorba despre sume mai mari de 1 (50 euro), cu excepția subdiviziunii (1 cent, 10 cenți). În cazul sumelor rotunde, nu se trece zero după virgulă („Persoanele cu handicap grav obțin un supliment de 68 euro lunar“); în liste, tabele, formulare etc. sunt admise și alte forme de scriere.

138 Dacă trebuie **rotunjite** cifre, se va menționa care va fi unitatea de măsură și după ce reguli se va face rotunjirea.

Exemplu:

§ 30b Regulamentul pentru înscrierea în circulație:

Capacitatea cilindrică se calculează astfel:

1. ...

3. Capacitatea cilindrică se va rotunji în plus sau în minus până se obțin centimetri cubi întregi.

4. Între 0 și 4 se stabilește valoarea dinaintea virgulei, între 5 și 9, se adaugă în plus 1.

1.10 Prescurtări

139 În principiu, în textele de lege nu se folosesc prescurtări. Cuvintele se vor scrie întregi inclusiv în cazul lui „de exemplu“, „coroborat cu” sau „respectiv”.

140 Numai în câteva **cazuri excepționale** sunt **admise** prescurtări. Un exemplu ar fi trimiterile la surse, cazuri în care sunt folosite prescurtările organelor de publicare a legilor (NrMarg. 178 și urm.). Numele proprii și alte denumiri oficiale, care au și prescurtări, pot fi menționate în textul de lege prin indicarea prescurtării. De multe ori este mai clar ca **tabelele, listele sau formulele** să conțină prescurtări.

141 Când sunt folosite prescurtări, se va apela, pe cât posibil, la prescurtări sau semne oficiale ori **uzuale**.

Astfel, Regulamentul privind **unitățile de măsură**²¹ conține prescurtările și semnele pentru dimensiuni, greutate și alte unități normate (NrMarg. 178), precum și informațiile despre folosirea prefixelor și a semnelor acestora (de ex: kilo..., deci..., mili..., micro).

Prescurtările pentru organele constituționale, pentru autoritățile supreme federale și pentru instanțele supreme federale, cât și pentru autoritățile federale, instanțele federale, structurile federale și alte organizații se găsesc **în Registrul prescurtărilor** al Oficiului Administrativ Federal²².

142 Prescurtările **mai puțin uzuale** trebuie **explicate**, de exemplu printr-o legendă, printr-o explicație în paranteză sau prin notă de subsol. Explicațiile nu sunt necesare dacă se consideră că acestea trebuie să fie cunoscute persoanelor cărora li se adresează.

143 Dacă se folosesc prescurtări noi, pentru a fi utilizate exclusiv într-un anumit act normativ (anexă, tabel, formulă), ar trebui ca prescurtarea aleasă să fie formată din părțile cuvântului întreg sau ale denumirii întregi. Astfel de prescurtări nu se scriu cu puncte (de ex. „PKH” pentru „Prozesskostenhilfe” - „costurile asistenței juridice” „CAJ”).

1.11 Date de referință și termene

144 Reglementările privind datele de referință și termenele sunt foarte importante, fiindcă stabilesc când se naște sau stinge un drept, dacă acțiunea persoanei este sau nu relevantă, dacă normele produc efecte sau nu mai sunt în vigoare. Datele de referință și termenele trebuie să asigure claritate

²¹ Regulamentul de uniformizare din 13 decembrie 1985 (M.O. I pag. 2272), cu ultimele modificări în baza art. 5 din Legea din 3 iulie 2008 (M.O. I pag. 1185).

²² Documentul publicat de Oficiul Administrativ Federal din 15 august 2005 (Buletinul Ministerial Comun, pag. 1061)

și siguranță, așa încât este important să existe precizie lingvistică, de exemplu la **Dispozițiile tranzitorii**, precum și la **Dispozițiile finale referitoare la intrarea în vigoare și abrogarea unor prevederi**.

145 Data de referință trebuie, de obicei, să marcheze momentul în care intervine altceva, de exemplu, trecerea de la vechea la noua lege, ceea ce înseamnă începutul sau sfârșitul unui interval de timp sau al unui termen (NrMarg. 149 și urm.). Formularea datei de referință trebuie exprimată fără echivoc, așa încât **să reiasă dacă ziua menționată este avută în vedere la calculul termenului**.

146 La indicarea datelor de referință trebuie evitate formulări, cum ar fi „Cererea poate fi depusă până la data de 12 decembrie 2008.“ Din această propoziție nu reiese clar dacă 12 decembrie face parte din interval sau nu. Sunt de preferat formulări, cum ar fi:

Exemple:

Dacă 12 decembrie 2008 nu va intra în interval, înseamnă să sfârșitul intervalului va fi 11 decembrie 2008, ora 24:

- Cererea poate fi depusă până la sfârșitul zilei de 11 decembrie 2008.
- Cererea poate fi depusă până inclusiv pe 11 decembrie 2008.
- Cererea poate fi depusă numai înainte de 12 decembrie 2008.

În funcție de scopul reglementării, pot fi utile și delimitările negative:

Exemple:

- După 11 decembrie 2008, cererile nu mai pot fi depuse.
- Este exclusă depunerea de cereri după 11 decembrie 2008.
- Sunt excluse cererile depuse începând cu data de 12 decembrie 2008.

Dacă data de referință trebuie să marcheze începutul unui interval, se pot folosi următoarele formulări:

Exemple:

În cazul în care începutul unui interval de timp va fi 12 decembrie 2008, ora 0:

- Cererea poate fi depusă începând cu 12 decembrie 2008.
- Cererea poate fi depusă cel mai devreme pe 12 decembrie 2008.
- Cererea poate fi depusă din data de 12 decembrie 2008 încolo.
- Cererea poate fi depusă după data de 11 decembrie 2008.
- Cererea poate fi depusă după sfârșitul zilei de 11 decembrie 2008.

147 La folosirea lui „la” trebuie făcută deosebirea între începutul unei perioade viitoare sau sfârșitul unui interval trecut. Data menționată este inclusă în totalitate în termenul care începe sau se

sfârșește: „... intră în vigoare la 13 aprilie 2008“ înseamnă că actul normativ va produce efecte începând din ziua menționată, ora 0. În schimb, în cazul în care actul normativ „... se abrogă pe 12 aprilie 2008“, înseamnă că acesta își pierde valabilitatea odată cu sfârșitul zilei menționate, la ora 24.

148 În cazul în care data de referință este prima sau ultima zi a unei luni sau a unui an, aceasta este, de regulă, momentul schimbării anului sau a lunii, adică sfârșitul ultimei zile a lunii sau a anului, la miezul nopții (ora 24) ori începutul primei zile a lunii sau a anului, la miezul nopții (ora 0). În practica legiferării, aceste aspecte au condus la apariția unor formulări diferite. Astfel, intervalul de timp care se încheie pe 31 decembrie 2008, ora 24, poate fi înlocuit cu formularea „până pe 31 decembrie 2008” sau cu ”până la data de 1 ianuarie 2009”.

Pentru cât mai multă claritate, ar trebui ca, și în aceste cazuri, să fie alese **formulări precise** atunci când se stabilesc datele (vezi NrMarg. 145 și urm.)

149 Termenul este intervalul de timp delimitat, deci determinat sau determinabil. De regulă, termenele se calculează în zile întregi. **Începerea** curgerii termenului corespunde începutului zilei calendaristice, la miezul nopții (ora 0), iar **sfârșitul acestuia**, încheierii zilei calendaristice, la miezul nopții (ora 24).

150 În cazul termenelor calculate în **săptămâni, luni sau ani**, nu este întotdeauna clar cum trebuie determinată ultima zi. De aceea sunt necesare formulări clare în textele de lege, adică trebuie făcută referire la săptămâni și luni calendaristice, precum și la ani calendaristici. Este adevărat că săptămâna are întotdeauna șapte zile, dar când se stabilește săptămâna calendaristică drept termen, aceasta începe abia luna viitoare, la ora 0, și se termină duminica viitoare, la ora 24.

Cel mai clar este ca pentru începutul și sfârșitul termenului să fie trecută data, coform propunerilor din prezentul manual.

Exemple:

De la 1 ianuarie 1995 până la sfârșitul zilei de 10 iunie 1995, chiria se stabilește conform Primului și celui de-al Doilea Regulament pentru stabilirea chiriei...

De la 11 iunie 1995 până la 31 august 2001, locatorul poate cere mărirea acestei chiriei...

151 Pentru formularea dispozițiilor referitoare la intervale de valabilitate, folosind termenele care au legătură cu promulgarea - vezi NrMarg. 447 și urm.

2 Denumiri

2.1 Denumirea Republicii Federale Germania, a landurilor federale, a celorlalte state și a teritoriilor respective ale statelor, folosite în actele normative

152 Pentru statul german, art. 20 alin. 1 din Constituție stabilește denumirea de „Republica Federală Germania“. Denumirea se folosește și în actele normative, fără prescurtări.

153 Când se face referire la toate cele 16 **landuri** ale Republicii Federale Germania în actele normative, este suficientă folosirea noțiunii de „landuri“. Dacă se face referire numai la unele dintre landuri sau la guvernele acestora, landurile pot fi enumerate (de ex.: „Guvernele landurilor Berlin, Brandenburg sunt abilitate...“).

154 Citatele cu denumirea „**Republica Democrată Germană**“ se găsesc în actele normative doar în legătură cu situații din trecut (de ex.: „tratatele Republicii Democratice Germane“). Adăugirea „fosta” este redundantă.

155 Dacă se face referire la **teritoriul de stat al Republicii Federale Germania**, se poate alege formularea „teritoriul Republicii Federale Germania” sau „teritoriul federal”, ca de altfel și variantele „interiorul țării” sau „Germania”. Cel mai mult contează ca, în același text și în același domeniu de drept, să fie păstrat caracterul unitar, adică să fie folosite aceleași noțiuni pentru aceleași situații sau aspecte.

156 Folosirea perifrizei „**domeniul de aplicare al prezentei legi**” este utilă atunci când actul normativ nu se referă la întregul teritoriu federal sau depășește frontierele acestuia.

157 Pentru **teritoriul situat în afara Republicii Federale Germania** poate fi folosită noțiunea de „străinătate”. Pentru dreptul, instituțiile și bunurile altor state se poate folosi adjectivul „străin”. Pentru **denumirea exactă a altor state**, vezi „Registrul denumirilor de state pentru uzul oficial al Republicii Federale Germania”²³.

2.2 Denumirea organizațiilor internaționale și a tratatelor internaționale

158 Pentru organizațiile internaționale, în legile și ordonanțele federale se vor folosi denumirile în limba germană, stabilite de către statele membre în tratatele de instituire. Denumirea germană se obține din textul Tratatului, în versiunea germană, sau din traducerea germană oficială a textului Tratatului. Dacă acordul a fost ratificat de către Republica Federală Germania, textul în limba germană se găsește, de obicei, împreună cu legea de ratificare în Monitorul Oficial, partea a II-a. Același lucru este valabil și pentru denumirea organelor din componența organizațiilor internaționale. Dacă Tratatul de instituire nu conține denumirile organelor, se vor folosi cele stabilite de către organizația internațională. În legile și ordonanțele germane, aceste denumiri vor fi folosite numai în limba germană.

159 Pentru denumirea **tratatelor internaționale**, în legile de ratificare și în ordonanțele de aplicare a acestora, vor fi respectate **Linii directe** ale ministerului justiției al Germaniei, **referitoare la elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor de aplicare** a acestora (anexa 1).

160 În actele normative din Germania se face trimitere la textul unui tratat internațional doar dacă acesta a fost publicat în limba germană (limba tratatului sau traducere germană oficială), iar **locul unde a fost publicat** este **accesibil publicului**. Actul normativ va conține denumirea exactă a locului respectiv (NrMarg. 79, 221 și urm.).

161 În cazul în care în alte acte normative federale sunt citate tratatele internaționale **ratificate** de Republica Federală Germania, vor trebui indicate și următoarele detalii: data lor, denumirea lor completă, neprescurtată, numărul Monitorului Oficial, partea a II-a.

Exemplu:

Acordul din data de... privind... (M.O. [anul] II pag. ..., ...)

În cazul în care părțile contractante au convenit asupra unei **denumiri scurte**, aceasta va fi folosită atunci când este citat tratatul (denumirea folosită pentru trimiteri).

²³ www.auswaertiges-amt.de/diplo/de/Infoservice/Terminologie/Staatenamen.pdf

162 Dacă în legătură cu un **tratat internațional se face trimitere la Monitorul Oficial**, partea a II-a, sau la Monitorul Reichului, trebuie avute în vedere următoarele: locul la care se face trimiterea va fi cel al legii de ratificare sau al ordonanței de aplicare, în baza căreia acordul a intrat în dreptul german. Ca sursă de informare va fi indicată pagina la care se găsește legea de ratificare sau ordonanța de aplicare. De asemenea, vor fi trecute pagina pe care începe textul tratatului, precum și anul Monitorului. Anul se trece de fiecare dată înaintea mențiunii „II“, reprezentând partea a II-a a Monitorului Oficial al Germaniei.

Exemple:

Acord adoptat pe 23 mai 1997 privind privilegiile și imunitățile Tribunalului Internațional pentru Drept Maritim (M.O. 2007 II pag. 143, 145)

Acord de sediu din 14 decembrie 2004 între Republica Federală Germania și Tribunalul Internațional pentru Drept Maritim (M.O. 2007 II pag. 143, 159)

Același lucru este valabil și pentru tratatele internaționale, publicate în Monitorul Oficial al Reichului, cu mențiunea că Monitorul Oficial al Reichului apare doar din 1922 în două părți.

Exemple:

(M.O. 1911 pag. ...)

(M.O. 1922 II pag. ...)

163 În cazul în care cea mai recentă versiune oficială a tratatului internațional a fost corectată, se va trece, suplimentar, locul publicării variantei respective. În acest scop, alături de numărul paginii pe care se găsește legea de ratificare sau ordonanța de aplicare, se va trece și numărul paginii unde începe textul cu corecturi. Dacă textul corectat a fost publicat în Monitorul Oficial într-un an ulterior, trebuie trecut și acest an al Monitorului.

164 În cazul modificării tratatului internațional trebuie indicat și textul modificat. Nu este necesară menționarea denumirii acordului prin care se efectuează modificarea. Trimiterea se face în modul următor:

Tratatul/Acordul din... privind... (M.O. [an] II pag....., ...), cu (ultimele) modificări prin Tratatul/Protocolul (sau similar) din... (M.O. [an] II pag....., ...)

165 Tratatelor internaționale **foarte bine cunoscute** nu mai trebuie citate cu toată detaliile, ci doar cu denumirea lor (denumirea folosită pentru trimiteri). Astfel de tratate sunt: Tratatul privind Uniunea Europeană, Tratatul de instituire a Comunităților Europene, Convenția pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Tratatul de unificare (a Germaniei – nota trad.).

166 În cazul în care într-o lege sau într-o ordonanță se va face referire la un tratat internațional, acesta poate fi menționat cu întreaga sa denumire o dată, la început, după care se poate reda doar **denumirea folosită pentru trimiteri**.

167 Când se face trimitere la **legile de ratificare** sau la ordonanțele de aplicare a tratatului, mențiunile se trec în cadrul așa numitei „trimiteri complete” (vezi NrMarg. 168 și urm.).

3 Formularea trimiterilor la dispoziții legale

168 Datele trebuie să fie precise, pentru a putea găsi normele relevante. Regulile de formulare a trimiterilor sunt deosebit de importante atunci când

- în textul dispoziției se face referire la un alt text (NrMarg. 218 și urm.),
- în propoziția introductivă a unei legi sau ordonanțe de modificare este menționată dispoziția care va fi modificată (NrMarg. 544 și urm.urm., 829) sau
- în formula introductivă a unei ordonanțe este menționată norma de abilitare (NrMarg. 780).

3.1 Trimiteri complete

169 Citarea de legi și ordonanțe se face prin „trimitere completă”, aceasta constând din:

- denumirea folosită pentru trimiteri (denumirea completă sau denumirea scurtă, după caz, vezi NrMarg. 173),
- indicarea celei mai recente versiuni sau a (celei mai recente) republicări a textului complet al actului normativ (NrMarg. 174 și urm.urm.),
- sursa (locul publicării) (NrMarg. 177 și urm.) și
- eventual, trimiterea la cea mai recentă modificare (NrMarg. 189 și urm.urm.).

Exemplu:

Legea privind reducerea subvențiilor speciale pentru sectorul locuințelor, în versiunea publicată pe 13 septembrie 2001 (M.O. I pag. 2414), cu ultimele modificări în baza art. 8 din Legea din 5 septembrie 2006 (M.O. I pag. 2098)

170 În fraza introductivă (NrMarg. 544 și urm., 829) a legilor și ordonanțelor de modificare trebuie folosită întotdeauna trimiterea completă.

171 Sunt posibile **excepțiile de la trimiterea completă**, de exemplu atunci când, **în mod repetat**, se fac trimiteri la legi și ordonanțe în textul unei noi legi sau ordonanțe. În acel caz, trimiterea completă este necesară la prima menționare, după care se poate reda numai denumirea folosită pentru trimiteri (NrMarg. 173). Nici în formulele introductive ale ordonanțelor nu se obișnuiește să se facă o trimitere completă la legea care conține abilitarea de a emite ordonanța (NrMarg. 787 f.).

172 Dacă este vorba despre legi și ordonanțe **bine cunoscute**, se va indica doar denumirea scurtă (NrMarg. 173). Astfel de legi sunt Constituția, Codul Civil, Codul Penal. În cazul legilor și al ordonanțelor care se adresează anumitor categorii de persoane este posibil ca, în locul trimiterii complete (exemplu: în cazul trimiterii în cadrul aceluiași domeniu de drept), să fie folosită denumirea scurtă. Dacă este folosită doar denumirea scurtă, va fi vorba automat despre o trimitere flexibilă (NrMarg. 243); dacă nu se dorește acest lucru, se va formula în alt mod.

3.1.1 Denumirea folosită pentru trimiteri

173 Aceasta este **denumirea** unei legi sau ordonanțe (NrMarg. 324 și urm.), așa cum se regăsește în titlul actului normativ, fără prescurtare. Dacă a fost stabilită o **formă scurtă** (NrMarg. 331 și urm.), aceasta va fi cea folosită pentru trimiteri (numărul 1 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF). Prescurtările (NrMarg. 341 și urm.) nu se folosesc în trimiterile complete și nici în textul dispozițiilor (nu „art. 3 Const.“, ci „art. 3 din Constituție“).

Dacă denumirea sau denumirea scurtă a fost **modificată**, trimiterea la lege ori ordonanță se va face folosindu-se noua denumire sau denumirea scurtă. Pentru indicarea sursei de informare sau a datei întocmirii ori publicării, nu prezintă relevanță schimbarea denumirii folosite pentru trimiteri. Aceste detalii rămân nemodificate.

Dacă trimiterea se face la o **parte dintr-o lege-cadru** sau ordonanță-cadru (NrMarg. 720, 813 și urm.), se indică numai denumirea folosită pentru trimiterea la legea sau ordonanța nouă, nu la legea-cadru sau la ordonanța-cadru.

Trimiterea în cazul unei **legi de ratificare** sau a unei ordonanțe de aplicare a tratatului se face conform modelelor deja stabilite (vezi „Linii directe pentru elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor de aplicare a tratatelor“, anexa 1). Trimiterea va conține denumirea tratatului internațional, iar după cuvântul „internațional”, data încheierii acestuia.

3.1.2 Data adoptării sau a ultimei republicări a textului complet

174 Imediat după denumirea folosită pentru trimiteri, se va trece data. Data face parte din această denumire. De obicei, aceasta este data **adoptării** legii sau ordonanței și se găsește în versiunea promulgată, sub titlul actului normativ. În cazul legilor sau al ordonanțelor noi care sunt parte dintr-o lege-cadru ori ordonanță-cadru (NrMarg. 720), se trece data legii-cadru ori a ordonanței-cadru. Atunci când se trece trimiterea completă, data adoptării are locul său bine stabilit:

Exemplu:

Legea privind contractele de asigurări din 23 noiembrie 2007...

175 În cazul în care legea sau ordonanța a fost republicată după mai multe modificări, trebuie ca înainte de data adoptării să apară **data publicării** noii versiuni declaratorii (NrMarg. 867). Această dată se află sub titlul versiunii noi. Pentru ca această dată să nu fie confundată cu cea a adoptării actului normativ, se folosește o formulare standard.

Exemple:

Legea privind fondurile de asistență pentru funcționari pensionați, în versiunea publicată pe 27 martie 2007 (M.O. I pag. 482)

Ordonanța privind folosirea îngurășămintelor, în versiunea publicată pe 27 februarie 2007 (M.O. I pag. 221)

176 Nu se trece data dacă legea sau ordonanța a fost adoptată ori emisă până la 31 decembrie 1963 și preluată în Colecția de drept federal a **Monitorului Oficial, partea a III-a**.

3.1.3 Indicarea locului publicării

177 Pe lângă celelalte date necesare, trimiterea completă va cuprinde și locul unde se găsește **cea mai recentă versiune oficială publicată** a textului de lege sau ordonanță. În cazul de față, există **trei posibilități**:

- indicarea locului publicării, cu menționarea datei promulgării;
- indicarea locului republicării, cu menționarea datei republicării;
- indicarea locului din Monitorul Oficial, partea a III-a, fără menționarea datei.

178 În textul trimiterii complete, **organele de publicitate** oficiale sunt indicate cu cuvinte întregi:

- în cazul publicării în **Monitorul Oficial**
în partea I: (M.O. I pag....),
în partea a II-a: (M.O.... [anul] II pag. ...);
- în cazul publicării în **Buletinul Oficial**: (BulOf. pag. ...)
Anexe la Buletinul Oficial: (BulOf. nr.... din data de...);
- în cazul publicării în **Buletinul Oficial electronic**: (eBulOf²⁴ AT...
[Pentru numerotarea actelor normative publicate se folosesc cifre arabe]...
[anul] V... [numărul actului promulgat se indică în cifre arabe],
de ex. (eBulOf AT46 2006 V1);
- în cazul publicării în **Buletinul Oficial al ministerului transporturilor**:
(BulOfTrans pag....);
- în cazul publicării în **Jurnalului Oficial al Uniunii Europene**:
în **seria L**: (JO L... [numărul Jurnalului Oficial al seriei L] din...
[data emiterii Jurnalului Oficial, indicată în forma Z.L.AAAA], pag....),
în **seria C**: (B.O. C... [numărul Jurnalului Oficial al seriei C] din...
[data emiterii Jurnalului Oficial, indicată în forma Z.L.AAAA], pag....).

Datele pe care le indică organele pentru publicații oficiale s-au modificat parțial de-a lungul timpului. Astfel, Buletinul Oficial al Germaniei avea forma „BAnz. Nr. ... vom ...” (BulOf nr.... din data de...) până inclusiv în anul 1982, iar Buletinul Oficial al ministerului transporturilor nu era menționat în forma prescurtată. Jurnalul Oficial al Comunităților Europene apărea în forma „ABl. EG pag...” (JO CE pag....) înainte de 1. Juli 1967, iar ulterior în forma „ABl. EG Nr. ... pag. ...” (JO CE nr.... pag....); din februarie 2003, noua formă este Jurnalul Oficial al Uniunii Europene „ABl. EU Nr. ... pag. ...” (JO UE nr.... pag....). Fiecare dintre formele de mai sus poate fi păstrată în actele normative în vigoare, dar este util ca, pentru asigurarea caracterului uniform, trimiterile să fie adaptate conform prezentelor cerințe.

²⁴ Prescurtările care se termină cu literă mică vor fi scrise fără punct dacă redau în mod sintetic mai multe cuvinte.

179 În ceea ce privește actele normative publicate până pe 31 decembrie 1963, dar nu și în Colecția de drept federal din Monitorul Oficial Partea a III-a (NrMarg. 182), locul publicării lor va fi indicat în modul următor dacă, **în mod excepțional**, este necesară mențiunea respectivă:

- dacă au fost publicate în Monitorul Oficial, până inclusiv în 1950: (M.O. pag....), începând din 1951: ca la NrMarg. 178;
- dacă au fost publicate în Monitorul Oficial al Reichului până inclusiv în 1921: (M.O.R. pag....), începând din 1922 în Monitorul Oficial al Reichului Partea I: (M.O.R. I pag. ...), în Monitorul Oficial al Reichului Partea a II-a: (M.O.R. ...[anul] II pag. ...).

180 În cazul actelor normative publicate în **Monitorul Oficial al RDG**, trimiterea va avea forma „M.O. I Nr.... pag....“, iar în cazul publicațiilor speciale „(M.O. Publicația specială nr....)“. Pentru cuvântul „Sonderdruck“ (publicație specială) se va folosi prescurtarea „SDr.“. Pentru trimiterile la acte publicate în **Buletinul Ministerial comun** (Gemeinsames Ministerialblatt), prescurtarea va fi „GMBI... pag....“. **Alte publicații asemănătoare** (Monitoarele Oficiale ale landurilor, Jurnalele Reichului, Buletinele Oficiale ale autorităților federale și de land) sunt trecute cu denumirea întreagă.

181 Anul publicației va fi menționat doar dacă diferă de anul de la data promulgării sau a publicării actului normativ.

Exemplu:

Ordonanța privind formarea și examinarea pentru podologi, din 18 decembrie 2001 (M.O. 2002 I pag. 12)

În cazul **legilor de ratificare** conform art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, anul publicației se va trece întotdeauna.

Exemplu:

Legea pe marginea Protocolului din 21 mai 2003 privind Registrul emisiilor din 13 aprilie 2007 (M.O. 2007 II pag. 546)

182 Particularități intervin în cazul actelor normative din Colecția de drept federal a Monitorului Oficial al Germaniei, partea a III-a (NrMarg. 25), care nu au fost republicate după data de 31 decembrie 1963. În astfel de cazuri, se va face următoarea mențiune:

... în Monitorul Oficial, partea a III-a, nr. FNA..., versiunea revizuită publicată...

Exemplu:

§ 3 din Legea privind publicarea ordonanțelor, publicată în versiunea revizuită în Monitorul

Oficial, partea a III-a, nr. FNA 114-1, cu ultimele modificări conform art.... din Legea din data de... (M.O....)...

Numărul FNA (NrMarg. 26) reiese din *Suplimentul A*, care se publică anual. Nu este necesară indicarea vreunei date, deoarece trimiterea la Monitorul Oficial, partea a III-a, ne arată clar că este vorba despre versiunea relevantă în data de 31 decembrie 1963.

În cazul în care legile sau ordonanțele sunt redactate în Colecție, partea a III-a, doar cu titlul, data, locul publicării, dar nu și cu textul integral, acestea continuă să reprezinte drept federal în vigoare, dar Colecția de drept federal nu mai constituie o sursă suficient de satisfăcătoare pentru accesarea textului. De aceea, mai întâi se indică locul inițial al publicării, inclusiv data, și abia după aceea numărul FNA din Monitorul Oficial, Partea a III-a, adică:

Exemplu:

Ordonanța privind capturarea navelor comerciale ale statelor inamice din 28 august 1939 (M.O. al Reichului I pag. 1585; M.O. III 56-1)

183 Când se indică locul publicării actului normativ, se menționează și **numărul paginii**, pe care se găsește denumirea legii sau a ordonanței.

184 Poate fi necesară și **indicarea suplimentară a unor numere de pagină** dacă

- normele la care se face referire sunt **parte dintr-o lege-cadru** sau ordonanță-cadru (NrMarg. 185);
- intrarea în vigoare a unei legi sau ordonanțe a depins de îndeplinirea unei **condiții**, motiv pentru care intrarea în vigoare a trebuit publicată în mod cu totul special (NrMarg. 186);
- textul legii sau al ordonanței a fost **corectat** (NrMarg. 187).

185 Dacă norma la care se face trimitere este **parte dintr-o lege-cadru** sau ordonanță-cadru (NrMarg. 720, 813), se indică pagina pe care începe textul acesteia, iar suplimentar (dacă diferă), pagina pe care începe legea ori ordonanța la care se face trimitere.

Exemplu:

În baza art. 6 din Legea privind măsurile fiscale asociate introducerii societății europene și modificarea altor norme fiscale din 7 decembrie 2006 (M.O. I pag. 2782), a fost elaborată Legea privind regulile fiscale în cazul transformării societăților. Art. 6 este publicat începând cu pagina 2791. Astfel, trimiterea completă la noua lege se va face în modul următor:

Legea privind regulile fiscale în cazul transformării societăților din 7 decembrie 2006 (M.O. I pag. 2782, 2791)

186 Dacă intrarea în vigoare a unei legi sau ordonanțe este posibilă numai după ce a fost îndeplinită o **condiție**, acesta fiind motivul publicării speciale (NrMarg. 452 și urm.), trebuie făcute mențiuni cu privire la locul acestei publicări, precum și la pagină. De regulă, intrarea în vigoare a actului normativ se face în același organ care a publicat și legea sau ordonanța respectivă. În aceste condiții, este suficientă menționarea unei pagini suplimentare.

Exemplu:

Legea privind facilități în cazul investițiilor în estul Germaniei 2007 din 15 iulie 2006 (M.O. I pag. 1614, 3404)

Dacă intrarea în vigoare nu a fost făcută cunoscută în organul care a publicat legea sau ordonanța în același an, va trebui trecut și anul în care aceasta a fost comunicată în publicație.

Exemplu:

A treia lege de modificare a Legii privind impozitul pe consum din 9 decembrie 2006 (M.O. I pag. 2830; 2007 I pag. 498)

187 Corecturile trebuie evidențiate prin indicarea numărului paginii. În scopul evidențierii corecturii, după numărul paginii pe care începe textul integral al legii publicate va fi adăugat numărul paginii pe care se află corectura. În cazul în care corectura a fost publicată în alt an, trebuie indicat și anul organului în care a apărut aceasta. Nu este necesară vreo mențiune specială asupra faptului că este vorba despre o corectură.

Exemple:

Legea privind modificarea procedurii contestației după legea patentelor, precum și modificarea Legii privind costurile pentru patente din 21 iunie 2006 (M.O. I pag. 1318, 2737)

Legea privind publicitatea proiectelor din 9 decembrie 2006 (M.O. I pag. 2819; 2007 I pag. 195)

În cazul legilor sau al ordonanțelor create de legi-cadru sau ordonanțe-cadru (NrMarg. 720, 813), se va ține seama numai de **corecturile legii-cadru** sau a ordonanței-cadru, care au legătură cu legea sau cu ordonanța la care se va face trimitere.

188 Dacă intervin **mai multe mențiuni** (spre exemplu: referitoare la corecturi cu trimiteri la publicarea intrării în vigoare a actului normativ după ce s-a îndeplinit o condiție), acestea vor fi enumerate în ordine cronologică atunci când este indicată sursa.

Exemplu:

Legea mărcilor din 25 octombrie 1994 (M.O. I pag. 3082; 1995 I pag. 156; 1996 I pag. 682)

3.1.4 Menționarea modificărilor – indicarea (ultimei) modificări

189 Dacă o lege sau ordonanță a fost modificată după publicarea textului complet, oficial, se va face mențiune despre aceasta în cadrul unei „trimiteri complete”. Toate modificările **publicate**, inclusiv cu privire la eventualele anexe, trebuie să asigure trasabilitatea, momentul intrării în vigoare fiind mai puțin relevant. Vor fi indicate numai modificările prin care legiuitorului a schimbat textul legii sau al ordonanței. Nu se indică însă și deciziile Curții Constituționale a Germaniei, prin care unele dispoziții de lege sunt declarate neconstituționale sau incompatibile cu alte legi federale sau prin care unele dispoziții de lege sunt declarate **nule**.

190 Trimiterea completă va conține următoarea formulă referitoare la lege/ordonanță: „... **care a fost modificată prin/în baza...**“. Dacă legea sau ordonanța a fost modificată de mai multe ori după ultima publicare integrală a textului, se menționează doar cea mai recentă modificare. Modificarea va fi indicată în felul următor: „..., **cu ultimele modificări prin...**“.

Până acum s-a folosit și formularea „**recent modificată prin...**“. **Propoziția relativă** era folosită numai când trebuia să reiasă clar dacă menționarea modificării se referă la unele dispoziții sau la toată legea ori ordonanța. Deoarece propoziția relativă este clară, această diferență nu mai contează.

191 Dacă se publică **două modificări** în aceeași zi în Monitorul Oficial, fără ca acestea să facă referire una la alta, trebuie menționate ambele, pentru a se asigura continuitatea.

Totodată, trebuie menționată și **penultima schimbare**, dacă a fost uitată în trimiterea la ultima modificare. Mai întâi este indicată ultima modificare, după care va fi menționată cea care a fost omisă.

Exemplu:

..., cu ultimele modificări în baza art.... din Legea din... (M.O....) și în baza art. ... din Legea din... (M.O....),...

192 Dacă legea sau ordonanța de modificare a mai fost modificată și înainte de intrarea în vigoare, vor fi trecute ambele informații în trimiterea la legea sau ordonanța nouă. Legile sau ordonanțele care modifică legea ori ordonanța de modificare nu pot fi indicate ca modificare nemijlocită a noii legi sau ordonanțe. În aceste cazuri, **trimiterile au o structură dublă** (de ex. „...legea ..., cu ultimele modificări prin Legea..., care, la rândul ei, a fost modificată prin...“). Complicațiile acestea pot fi evitate dacă trimiterea se face la legea ori ordonanța nouă (NrMarg. 670 și urm.).

193 Legea sau ordonanța de modificare **nu** este menționată, de obicei, **cu denumirea completă** (adică nu: „..., modificată prin Legea pentru consolidarea concurenței în asigurările de sănătate publice...“, ci: „..., modificată prin Legea din...“).

194 Dacă modificarea se găsește într-o lege care modifică mai multe legi, trebuie indicat articolul care modifică ale dispoziții, precum și eventualele subdiviziuni.

Exemplu:

Ordonanța privind taxele percepute în străinătate, din 20 decembrie 2001 (M.O. I pag. 4161; 2002 I pag. 750), modificată în baza art. 3 alin. 1 din Legea din 21 decembrie 2007 (M.O. I pag. 3189)...

3.2 Trimiterea la părți din actele normative

195 În actele normative se face adesea trimitere la părți din legi sau ordonanțe, în special în scopul

- preluării conținutului lor, parțial sau total, cu ajutorul trimiterii (vgl. NrMarg. 218),
- menționării precise a normei care trebuie modificată (vgl. NrMarg. 554, 564 și urm.) sau
- indicării normei de abilitare în formula introductivă a unei ordonanțe (vgl. NrMarg. 780 și urm.).

196 Cu excepția semnului folosit pentru articol (§), celelalte subunități **se scriu cu cuvinte întregi** (parte, capitol, secțiune, subsecțiune, articol, alineat, teză, linie/punct, număr, literă, litere duble).

Exemple:

Conform § 1 alin. 2 numărul 1 litera a...

Conform alin. 2 numărul 1 litera a...

La numărul 1 litera a...

§ 2 alin. 3 teza 1 prima propoziție

Până acum, „alineatul” și „numărul” erau scrise neprescurtat doar la începutul unui citat, în interiorul acestuia însă erau menționate numai în forma prescurtată. „alin.” și „nr.”. Pentru a asigura un cadru uniform, nu se mai face această deosebire. Iar schimbările se pot face oricând, prin republicare, deoarece nu este vorba despre vreo modificare de conținut care să necesite implicarea legiuitorului (NrMarg. 879).

197 Atunci când sunt citate unele dintre părțile actelor normative, întotdeauna se vor scrie cuvintele „**până la**” între numere.

Exemplu:

Se vor aplica §§ 8 până la 12.

198 Dacă este citată subdiviziunea superioară a uneia dintre părțile unui act normativ, iar citarea se face la singular, urmează verbul la singular, chiar dacă partea la care se face referire este indicată cu mai multe subdiviziuni.

Exemple:

§ 14 alin. 5 până la 7 se aplică în mod corespunzător.

Alin. 2 teza 1 până la 3, precum și 6 se aplică în mod corespunzător.

Teza 1 numerele 8 și 9 se aplică în mod corespunzător.

199 La început de citat, dacă se face referire la o **multitudine** de subdiviziuni, se trece și articolul hotărât (valabil pentru limba germană). În cazul citării mai multor articole, simbolul standard „§” se trece dublu „§§”. Verbul va fi la plural.

Exemple:

Die §§ 3 und 5 Satz 1 sowie § 6 alin. 1 sind entsprechend anzuwenden. (*articolele 3 și 5 teza 1, precum și art. 6 alin. 1 se aplică în mod corespunzător*)

Condițiile enumerate la alin. 1 și 2 sunt valabile și pentru..., dacă s-a făcut referire în mod expres la consecințele de la nr. 3 și 4.

200 La enumerarea de subdiviziuni, trebuie întotdeauna enumerat articolul din care fac parte aceste subdiviziuni. Regula prezintă relevanță în special în cazul dispozițiilor de modificare cumulate (NrMarg. 624 și urm.).

Exemplu:

La § 1 alin. 1 nr. 4, § 2 alin. 5 teza 2 și alin. 6, § 3 nr. 13 lit. b și nr. 15 și § 15, formula „domeniul de aplicare al prezentei legi“ va fi înlocuită cu „teritoriul național“...

201 În cazul în care, într-un citat, subdiviziunile sunt legate prin conjuncția „sau“, trebuie ca, după aceea să fie folosit iarăși „și“, pentru a asigura claritatea textului.

Exemple:

În cazul în care vânzarea se face conform § 929a sau a § 930 ori vânzătorul nu deținea, în mod mijlocit, bunul care a fost vândut...

În cazul desfacerii căsătoriei înaintea decesului soțului ori a îndeplinirii condițiilor prevăzute de § 2077 alin. 1 teza 2 sau teza 3...

Dacă mai multe diviziuni sunt legate prin conjuncția „sau“, iar acestea reprezintă subiectul în propoziție, predicatul va fi la singular.

Exemplu:

§ 3 sau § 6 se aplică în mod corespunzător.

3.3 Trimiterile la Cărțile Codului Social

202 Codul Social are o istorie îndelungată, cu mai multe etape. Fiecare dintre Cărțile acestui Cod are la bază o lege-cadru, dar încă nu există o codificare uniformă. Așa se explică de ce regulile privind trimiterile și modificările nu se aplică în cazul Cărților Codului Social. Aceste Cărți sunt adoptate ca legi noi de sine stătătoare, ceea ce înseamnă, printre altele, și că unele dintre acestea au fost publicate la fel ca legile noi.

203 La ora actuală, trimiterea la Cărțile care formează Codul Social se face în modul următor:

Codul Social I	Prima Carte a Codului Social – Partea generală – (art. I din Legea din 11 decembrie 1975, M.O. I pag. 3015), cu ultimele modificări prin...
Codul Social II	A Doua Carte a Codului Social – Garanții de bază pentru persoane în căutare de loc de muncă – (art. 1 din Legea din 24 decembrie 2003, M.O. I pag. 2954, 2955), cu ultimele modificări prin...
Codul Social III	A Treia Carte a Codului Social – Promovarea muncii – (art. 1 din Legea din 24 martie 1997, M.O. I pag. 594, 595), cu ultimele modificări prin...
Codul Social IV	A Patra Carte a Codului Social – Dispoziții comune pentru asigurările sociale – în versiunea publicată pe 23 ianuarie 2006 (M.O. I pag. 86, 466), cu ultimele modificări prin...
Codul Social V	A Cincea Carte a Codului Social – Asigurările obligatorii de sănătate – (art. 1 din Legea din 20 decembrie 1988, M.O. I pag. 2477, 2482), cu ultimele modificări prin...

Codul Social VI	A Șasea Carte a Codului Social – Asigurările obligatorii de pensie – în versiunea publicată pe 19 februarie 2002 (M.O. I pag. 754, 1404, 3384), cu ultimele modificări prin...
Codul Social VII	A Șaptea Carte a Codului Social – Asigurările obligatorii de accident – (art. 1 Din Legea din 7 august 1996, M.O. I pag. 1254), cu ultimele modificări prin...
Codul Social VIII	A Opta Carte a Codului Social – Asistența pentru copii și tineret – în versiunea publicată pe 14 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3134), cu ultimele modificări prin...
Codul Social IX	A Noua Carte a Codului Social – Recuperarea și reinsertia persoanelor cu dizabilități – (art. 1 din Legea din 19 iunie 2001, M.O. I pag. 1046, 1047), cu ultimele modificări prin...
Codul Social X	A Zecea Carte a Codului Social – Procedura în cauze după prezentul Cod și Protecția datelor sociale – în versiunea publicată pe 18 ianuarie 2001 (M.O. I pag. 130), cu ultimele modificări prin...
Codul Social XI	A Unsprezecea Carte a Codului Social – Asigurările sociale de îngrijire pentru vârstnici – (articolul 1 din Legea din 26 mai 1994, M.O. I pag. 1014, 1015), cu ultimele modificări prin...
Codul Social XII	A Douăsprezecea Carte a Codului Social – Ajutorul social – (articolul 1 din Legea din 27 decembrie 2003, M.O. I pag. 3022, 3023), cu ultimele modificări prin...

204 Legile-cadru mai vechi care se află la baza unora dintre Cărțile Codului Social mai conțin **dispoziții tranzitorii materiale** (NrMarg. 747). Dreptul la asigurarea obligatorie de îngrijire pentru vârstnici reiese, de exemplu, din Codul Social XI, cât și din articolele 40 și urm. ale legii-cadru, adică ale Legii privind asigurările obligatorii de îngrijire pentru vârstnici din 26 mai 1994 (M.O. I pag. 1014). Deoarece conțin norme materiale, aceste legi-cadru au devenit legi noi secundare. În cazul acestora, trimerile se fac conform regulilor generale.

Exemplu:

Art. 40 din Legea privind asigurările obligatorii de îngrijire pentru vârstnici

205 Când se face referire la Cărți ale Codului Social, acestea sunt trecute cu denumirea care se folosește, în **textele de lege**, pentru trimeri.

Exemplu:

§ ... din Cartea a Opta a Codului Social se aplică în mod corespunzător.

Numeralele folosite pentru numerotarea Cărților fac parte din denumire, așa încât se scriu cu literă mare.

206 Trimerile de la o Carte la alta a Codului Social se formulează astfel:

§ ... din Cartea a ... se aplică în mod corespunzător.

207 Trimiterile în interiorul aceleiași Cărți a Codului Social sunt formulate ca orice trimitere în interiorul aceleiași legi/ordonanțe, fără indicarea denumirii legii.

208 În cazul definirii termenilor sau a unor norme asemănătoare, valabile **pentru o singură Carte**, se va formula astfel: „... în sensul prezentei Cărți...”.

Exemplu:

§ 13 din Cartea a Treia a Codului Social:

Lucrători în sensul prezentei cărți sunt și persoanele care lucrează la domiciliu...

Dacă definițiile urmează să fie valabile **pentru întregul Cod Social**, formularea va fi: „... în sensul Codului Social...”.

3.4 Trimiterile speciale la Tratatul de unificare a Germaniei

209 Tratatul din 31 august 1990 dintre Republica Federală Germania și Republica Democrată Germană privind realizarea unificării Germaniei – mai cunoscut sub denumirea de **Tratatul de unificare** – reprezintă, formal, un tratat internațional, la fel ca **Acordul** din 18 septembrie 1990 dintre Republica Federală Germania și Republica Democrată Germania privind aplicarea și interpretarea Tratatului de unificare, semnat pe 31 august 1990 la Berlin.

210 Tratatul din 23 septembrie 1990 (M.O. 1990 II pag. 885) privind ratificarea Tratatului de unificare și a Acordului reprezintă un document aparte, nu doar în ceea ce privește conținutul, ci și forma juridică, deoarece face referire la mai multe **părți** mari **din tratat**, fiecare dintre acestea influențând într-un anumit mod dreptul federal în vigoare, așa încât trimiterile trebuie făcute cât mai precis, de sine stătător sau în legătură cu dispoziții legale federale. Așa se explică de ce la indicarea sursei se trece, pe lângă numărul paginii legii de ratificare, și pagina pe care începe partea relevantă; uneori este, poate mai util să se facă referire la pagina la care se găsește norma relevantă.

211 Pe lângă dispozițiile referitoare la aprobare, legea de ratificare conține diferite abilitări pentru emiterea de acte normative (adică legi noi) și modifică norme federale. Abilitările nu mai sunt relevante astăzi, deoarece au fost deja emise toate actele normative necesare. Modificările prevăzute atunci au intrat deja în vigoare. În aceste condiții, nu mai sunt necesare referirile la legea de ratificare. Trimiterile care se fac la ora actuală se mai referă doar la unele părți ale tratatului.

212 Tratatul de unificare (M.O. 1990 II pag. 885, 889) conține toate reglementările esențiale pentru realizarea unificării germane. Fiind un tratat cunoscut, nu mai trebuie menționat cu denumirea completă.

Exemplu:

... teritoriul menționat la art. 3 din Tratatul de unificare...

213 Protocolul (M.O. 1990 II pag. 885, 905) conține clarificări formulate la semnarea tratatului, cu privire la unele reglementări ale acestuia ori ale Anexelor II sau III, fiind menționate cel mult în legătură cu acestea. Formularea va fi următoarea:

Exemplu:

Art. 35 din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 889), coroborat cu numărul 14 cifra 1 din Protocol (M.O. 1990 II pag. 885, 905).

214 Anexa I a tratatului de unificare (M.O. 1990 II pag. 885, 907) conține dispoziții speciale pentru transformarea în drept federal conform art. 8 și 11 din tratat. Anexa se împarte în capitole, corespunzător resorturilor ministerelor de atunci. În interiorul capitolelor există alte subdiviziuni, pe compartimente de activitate, cum ar fi jurisdicție, drept civil etc.

Capitolele sau compartimentele au Secțiunile I, II și III, cu semnificație juridică aparte:

- **Secțiunile I** cuprind legile și ordonanțele care nu vor intra în vigoare pe teritoriul RDG. De regulă, acestea sunt mai puțin relevante pentru a face trimiteri la ele.
- **Secțiunile II** conțin legile și ordonanțele care vor fi abrogate, modificate sau completate odată cu aderarea RDG, efectul fiind valabil pentru întregul teritoriu al Germaniei. În cazul de față, textul legilor și ordonanțelor a suferit modificări. Sunt relevante ca documente la care se fac trimiteri numai atunci când trebuie indicată ultima modificare a unei legi sau ordonanțe.

Exemplu:

Legea privind instituirea Administrației monopolului federal pentru vinars în versiunea revizuită, publicată în Monitorul Oficial III, număr FNA 602-1, modificată prin Anexa I Capitolul IV Compartimentul B Secțiunea II Numărul 12 din Tratatul de unificare din 31 august 1990, coroborat cu art. 1 din Legea din 23 septembrie 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 972), se modifică după cum urmează: ...

În acest caz au fost create și **legi noi** (vezi M.O. 1990 II pag. 885, 991, 992, 993, 1159, 1169) la care se va face trimitere în modul următor (cu excepția situației în care este vorba despre prima publicare a textului legii):

Exemplu:

Legea privind instituirea fondului „Fond de derulare a creditelor” din 23 septembrie 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 993), care a fost modificată prin § 14 alin. 2 din Legea din 11 decembrie 2001 (M.O. I pag. 3519)...

De asemenea, există și alte subdiviziuni, constând în numeroase articole (vezi M.O. 1990 II pag. 885, 951, 961, 1042, 1059, 1138, 1144). În cazul de față nu este vorba despre legi noi, ceea ce reiese și din faptul că lipsește titlul. Pe lângă legile și ordonanțele federale existente, aici au fost create dispoziții legale noi, de care trebuie să se țină seama (legi noi secundare). În acest caz, trimerile trebuie să fie cât mai precise cu putință:

Exemplu:

... conform Anexei I Capitolul III Compartimentul E Secțiunea II Numărul 1 § 8 din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 961)...

- La **Secțiunile III** sunt legile și ordonanțele federale care, odată cu aderarea RDG, intră în vigoare pe teritoriul RDG cu anumite **dispoziții** speciale. Aceste dispoziții nu sunt modificări ale textului normei, ci **dispoziții de aplicare și tranzitorii** (NrMarg. 412 și urm., 684 și urm.) pe lângă legile noi și ordonanțele noi, pentru care au fost adoptate (acte normative secundare). Dacă în textul unei prevederi se face trimitere la o astfel de dispoziție, trebuie ca sursa să fie cât mai bine precizată.

Exemplu:

Nu se aduce atingere dispozițiilor din Anexa I Capitolul XI Compartimentul E Secțiunea III Numărul 2 din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 1110).

215 Anexa II din Tratatul de unificare (M.O. 1990 II pag. 885, 1148) conține dispoziții speciale pentru **normele din RDG care vor rămâne valabile**. Această anexă prezintă aceeași structură ca Anexa I. Și aici se face deosebirea între Secțiunile I, II și III. Trimiterile trebuie să fie cât mai precise, fără a se menționa, în mod expres, că este vorba despre o lege sau ordonanță a RDG, deoarece acest aspect reiese din trimiterea la normă: „GBl. I Nr. ... S. ...“ oder „GBl. SDr. Nr. ...“ (M.O. als RDG I Nr.... pag....” sau „M.O. als RDG ediție specială nr....”).

216 Anexa III a Tratatului de unificare (M.O. 1990 II pag. 885, 1237) este „Declarația comună a guvernelor Republicii Federale Germania și Republicii Democratice Germane privind reglementarea aspectelor neclarificate referitoare la patrimoniu“. Anexa nu conține dispoziții, ci valori de bază care, de obicei, nu sunt citate în actele normative.

217 În Acordul din 18 septembrie 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 1239) conține la art. 3 norme din RDG care vor rămâne în vigoare. În măsura în care articolele 4 și 5 modifică și corectează Anexele Tratatului de unificare, datele acestea trebuie menționate adițional:

Exemplu:

Dispoziția de la Anexa I Capitolul XI Compartimentul B Secțiunea III Numărul 8 din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 1110), modificată în baza art. 4 nr. 7 din Acordul din 18 septembrie 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, 1243)...

4 Trimiterea la alte texte

4.1 Tehnica realizării trimiterilor la alte dispoziții – aspecte generale

218 În legi și ordonanțe, situațiile de fapt și efectele juridice nu sunt descrise în toate detaliile. Legiuitorul și autorul ordonanțelor pot apela la texte existente și pot face trimitere la acestea. Trimiterile se pot referi la alte dispoziții sau părți din acestea.

Prin trimitere, textele la care se face referință (**norme de referință** și alte texte de referință) devin parte din dispoziția care face trimiterea (**norma inițială**).

219 Trimiterile pot fi

- declaratorii: menționează doar că trebuie respectate și alte texte (NrMarg. 230),

- constitutive: cu ajutorul cărora textul de referință devine parte din norma inițială (NrMarg. 231),
- prin analogie: nu redau cuvânt cu cuvânt, ci doar sensul textului de referință (NrMarg. 232),
- în interiorul aceleiași legi: trimerile se fac în interiorul aceleiași legi sau ordonanțe (NrMarg. 233 f.),
- spre exterior: referirea se face la alte acte normative (NrMarg. 235 f.),
- precise: se referă la anumite norme (NrMarg. 237),
- axate pe conținut: care se referă la norme sintetizate ca și noțiuni, în cadrul unei descrieri uniforme (NrMarg. 238),
- rigide: se referă la o anumită versiune a textului de referință (NrMarg. 239 și urm.), și
- flexibile: se referă la textul de referință, având în vedere eventuale modificări ulterioare (NrMarg. 243 și urm.).

220 Pentru menținerea caracterului trimerilor este bine ca, în interiorul aceleiași legi sau a ordonanței, să fie folosite formulări standard pentru trimeri de același fel.

221 În cazul trimerii la altă dispoziție contează ca textul de referință să fie **util** pentru completarea norme inițiale. Cine formulează o dispoziție și, prin trimerire, o completează cu alte texte, răspunde pentru conexiunea astfel creată, precum și pentru conținutul cel nou.

222 Trimerile trebuie să fie clare și lipsite de echivoc. Trebuie să fie clar la ce dispoziție se face trimerire (principiul clarității și preciziei conținutului). Acesta este motivul pentru care referirile trebuie să fie cât mai concrete în norma inițială.

Exemplu:

În cazul în care § 5 alin. 2 dintr-o lege (norma de referință) conține, la teza 1, reglementări privind procedura în contencios-administrativ, și la teza 2 reglementări privind competența, iar în norma inițială urmează să se facă trimerire la această reglementare, nu este suficient să se facă trimerire la § 5 alin. 2, ci trebuie indicată și teza, adică § 5 alin. 2 teza 2.

Principiul clarității și preciziei conținutului cere și ca textul de referință să fie atât de precis determinabil încât să poată fi inclus în norma inițială.

Spre exemplu, ar fi inadmisibilă trimerirea la o mare totalitate de dispoziții legale, ceea ce ar putea crea confuzie.

223 O altă condiție de bază pentru a putea face o trimerire este ca textul de referință să fi fost **publicat**, iar **accesul general să fie asigurat permanent**. Deoarece textul de referință devine parte a norme inițiale, iar dispozițiile legale sunt emise numai în limba germană, trimerile se pot face numai la texte în limba germană. Textele în limbi străine trebuie traduse **în limba germană** și publicate, iar accesul general trebuie să fie asigurat permanent, pentru a putea face trimerire la acestea.

224 Un pas important în elaborarea de noi norme și în modificarea dispozițiilor legale existente este clarificarea trimerilor la alte dispoziții legale. Orice modificare a unui act normativ trebuie să fie dublată de un control care să arate dacă, în felul acesta, se produc efecte asupra altor norme și în ce măsură rezultă efecte asupra normelor care fac trimerire la dispoziția supusă modificării (**controlul trimerilor**). Dacă o dispoziție legală conține trimeri flexibile (NrMarg. 243 și urm.), norma inițială respectivă va depinde foarte mult de modul în care evoluează normele de referință. Cine

răspunde de norma inițială, ar trebui deci să nu se bazeze doar pe controlul trimiterilor, pe care îl fac cei care trebuie să modifice norma de referință, ci ar trebui să urmărească și modul în care au evoluat normele de referință, pentru a stabili, dacă s-ar putea să fie necesare modificări ale normei inițiale.

4.2 Avantaje și dezavantaje ale tehnicii de trimitere la alte norme

225 Această tehnică prezintă **avantaje**, deoarece textele pot fi scurte și simple în condițiile în care nu sunt reluate pasaje întregi și nu se divaghează. În același timp, pentru situații asemănătoare sunt valabile aceleași condiții și efecte juridice. Se poate spune chiar că trimiterile au contribuția lor la formarea sistemului, deoarece indică legăturile dintre materii diferite.

226 În unele cazuri, trimiterile sunt inevitabile. Sunt cazuri în care conținutul unei dispoziții nu poate fi redat, ci doar preluat prin trimitere. Astfel de situații apar atunci când este vorba despre hărți, tabele sau modele, care nu pot fi reprezentate prin text.

227 Pe lângă avantaje, există și **dezavantaje**. Trimiterile creează o ruptură în context și afectează cursivitatea. Conținutul general al unei norme nu reiese doar din norma inițială, ci numai din corelarea cu norma de referință. Aceste dezavantaje pot fi atenuate atunci când norma inițială face trimitere la norma de referință.

Exemplu:

§ 55 a Ordonanței privind instanțele de contencios-administrativ:

§§ 169, 171a până la 198 din *Legea de organizare a instanțelor judecătorești* referitoare la publicitatea ședinței, ordinea în sala de judecată, limba instanței, deliberarea și votul se aplică în mod corespunzător.

În cazul trimiterilor în interiorul aceluiași act normativ (NrMarg. 233 f.), dezavantajele nu sunt atât de mari, deoarece informația lipsă din norma inițială poate fi obținută relativ ușor din norma de referință, care se găsește în aceeași lege sau ordonanță. Probleme pot apărea când se fac trimiteri la alte acte normative, deoarece norma inițială și contextul acesteia nu oferă imaginea întregului conținut reglementat.

228 Avantajele și dezavantajele trimiterilor trebuie cântărite cu mare atenție.

229 Dacă și norma de referință conține trimiteri, trebuie ca, pe lângă norma inițială și cea de referință, să fie studiate și alte dispoziții legale, pentru a cunoaște ce a fost reglementat. De aceea, este mai bine să nu se facă trimitere la o normă care, la rândul ei, face trimitere la o alta (**serii de trimiteri**).

Exemplu de eroare:

§ 98 alin. 1 teza 1 din Cartea a Cincea a Codului Social – Asigurările obligatorii de sănătate –:

Ordonanțele privind acreditarea reglementează detaliile referitoare la participarea la sistemul de asistență medicală pe baze contractuale..., precum și limitarea acreditărilor.

§ 33 alineat 2 teza 4 din Ordonanța privind acreditarea medicilor de către Casa de Asigurări Obligatorii de Sănătate:

Acreditarea poate fi refuzată doar... dacă sunt încălcate **dispozițiile de land** referitoare la exercitarea profesiei medicale.

§ 31 alin. 1 teza 1 și alin. 2 din Legea privind profesiunile din domeniul sănătății a landului Renania de Nord-Westfalia:

Detaliile... sunt reglementate de **Regulamentul privind exercitarea profesiei**. Regulamentul este emis de Camera profesională competentă...

4.3 Tipuri de trimiteri și modalități de trimitere

230 Trimiterile declaratorii sunt doar cele care fac referire la alte dispoziții legale, care oricum trebuie respectate conform dispozițiilor legale în vigoare. Așadar, nu aduc nimic nou în dreptul existent, ci informează numai despre dispoziții deja existente și le fac mai ușor de găsit.

De obicei, trimiterile declaratorii **nu sunt necesare**. Dispozițiile legale trebuie să se limiteze la reglementări autentice, conform funcției lor. Informațiile suplimentare își au locul în îndrumare, broșuri, comentarii.

Dacă se justifică o astfel de trimitere, ar trebui să reiasă din formulare că este vorba despre o informație suplimentară și nu despre o „normă de valabilitate”; formulările care conțin verbul „este valabilă/sunt valabile” trebuie evitate (vezi NrMarg. 85).

231 Spre deosebire de **trimiterile** declarative, în cazul celor **constitutive** particularitatea constă în faptul că norma inițială este incompletă fără conținutul textului de referință. Conținutul reglementat de norma inițială are nevoie de norma de referință, adică textul de referință este o parte din norma inițială. Trimiterile constitutive pot avea **funcții diferite**, care se pot exprima prin formulări diferite.

- Dacă se face trimitere la condițiile care trebuie întrunite într-un anumit caz, se poate formula în modul următor:

Exemplu:

§ 2 alin. 2 din Legea contractului de colaborare științifică pe perioadă determinată:

... **În condițiile prevăzute la teza 1** este admisibilă și stabilirea unei perioade limitate pentru contractele de muncă ale personalului, altul decât cel științific sau artistic.

- Dacă se face referire la efectele altor norme de drept, se poate formula în mod următor:

§ 1301 teza 1 din Codul Civil:

În cazul în care nu se încheie căsătoria, oricare dintre logodnici poate pretinde celuilalt restituirea a ceea ce i-a dăruit sau i-a dat în semn de logodnă, **conform regulilor privind restituirea pe motiv de îmbogățire fără just temei**.

- Pentru a nu repeta noțiuni deja stabilite, se poate formula astfel:
„... conform §...“, „... în conformitate cu §...“, „... în sensul §...“, „... menționate la §...“
Această tehnică nu este necesară dacă dispoziția legală începe cu definirea termenilor.

- Tehnica trimiterii la alte norme poate fi folosită și pentru descrierea raportului dintre norme de drept diferite.

Exemplu:

§ 34 alin. 3 din Legea privind societățile cu răspundere limitată:

Nu se aduce atingere dispozițiilor de la § 30 alineat 1.

232 Așa numita **trimitere prin analogie** este folosită numai dacă textul de referință nu se potrivește ca formulare. Dacă nu poate fi redată cuvânt cu cuvânt, se reglementează o valabilitate „corespunzătoare cu...” („se aplică în mod corespunzător“, „se aplică în sensul normei...“). Acest aspect trebuie să reiasă din norma inițială, ca să nu apară neclarități.

Uneori poate să fie necesară modificarea expresă a conținutului normei inițiale, pentru ca aceasta să devină mai clară.

Exemplu:

§ 2249 alineat 1 teza 4 din Codul Civil (testamentul extraordinar în fața primarului):

Pentru încheierea testamentului, se aplică prevederile §§ 2, 4, ... din Legea legalizărilor; **primarul se substituie notarului.**

233 Trimiterea în interiorul aceleiași legi se referă la părți din aceeași lege sau ordonanță. În acest caz, se face trimitere doar la dispoziția relevantă, fără a se trece denumirea legii sau a ordonanței.

Exemplu:

§ 163 alin. 1 din Codul Penal:

Savarsirea din culpă a uneia dintre faptele prevăzute de §§ 154 până la 156, se pedepsește cu închisoarea până la un an sau cu amenda penală.

234 Trimiterile în interiorul **aceluiși articol** al legii nu mai necesită menționarea numărului articolului. Același lucru este valabil și pentru subdiviziuni mai mici, cum ar fi alineatele sau tezele.

Exemple:

Trimiteri în interiorul aceluiși articol:

§ 34 alin. 5 teza 1 din Legea protecției împotriva infecțiilor:

Dacă în privința persoanelor menționate la alin. 1 intervine una dintre situațiile prevăzute de alin. 1, 2 sau 3, persoanele respective, iar în cazurile de la alin. 4, persoana abilitată, vor comunica de îndată despre aceasta.

Trimitere în alineat:

§ 35 alin. 2 teza 5 din Legea privind asistența pentru funcționari:

Tezele 2 și 3 nu sunt valabile dacă soțul, partenerul de viață sau părintele nu își îndeplinește

obligațiile de întreținere, iar neîndeplinirea nu are doar caracter temporar...

Trimitere în teză:

§ 127 alin. 2 nr. 4 din Codul construcțiilor:

..., în măsura în care sunt părți din echipamentele de transport prevăzute la nr. 1 până la 3 sau sunt necesare în conformitate cu principiile urbanistice;

235 O altă categorie o reprezintă **trimiterile la alte acte normative**. În cazul de față poate fi vorba, de exemplu, despre trimiteri la norme din alte legi sau ordonanțe ale aceluiași legiuitor. Dar este posibilă și trimiterea la normele altui legiuitor (de exemplu: dreptul național german face trimiteri la dreptul UE). Totodată, se pot face trimiteri și la texte care nu sunt acte normative (NrMarg. 241).

Când se face trimitere la alt act normativ, este necesară o **trimitere completă** (vezi NrMarg. 168 și urm.).

Exemplu:

§ 2 alin. 1 din Ordonanța privind navigația costieră:

Navigația costieră poate fi practică numai

1. cu nave maritime care arborează pavilionul german, conform Legii privind pavilioanele, în versiunea publicată pe 26 octombrie 1994 (M.O. I pag. 3140), cu ultimele modificări prin art. 25 din Legea din 15 decembrie 2001 (M.O. I pag. 3762).

...

3. cu nave înregistrate într-un stat membru al Comunităților Europene care navighează sub pavilionul unui astfel de stat, conform Regulamentului (CEE) nr. 3577/92 al Consiliului din 7 decembrie 1992 referitor la aplicarea principiului liberei circulații a serviciilor în cazul transporturilor maritime în interiorul statelor membre – cabotaj maritim – (JO L 364 din 12.12.1992, pag. 7).

236 În cazul în care au fost emise norme de aplicare a unei legi, iar legea respectivă este menționată în titlul normelor, se va folosi următoarea formulă: referirile la lege, în textul normelor, nu vor conține denumirea completă cu toate detaliile, ci doar denumirea folosită pentru trimiteri ori particula „ale legii”.

Cu privire la alte posibile excepții de la trimiterea completă - vezi NrMarg. 171 f.

237 De regulă, trebuie ca dispozițiile la care se face trimitere să fie cât mai precis denumite, chiar dacă sunt citate mai multe dispoziții (**trimitere precisă la normă**). Astfel de trimiteri pot fi găsite rapid atunci când se face controlul trimiterilor (NrMarg. 224) cu ajutorul funcției electronice de căutare din baza de date referitoare la dreptul federal (NrMarg. 33). Pentru formularea acestor trimiteri, se recomandă luarea în considerare a regulilor de la NrMarg. 168 și urm.

238 Referirile la alte dispoziții pot fi și de felul „**trimiterilor axate pe conținut**”, de exemplu: dacă se aplică „dispozițiile din dreptul civil privind bunurile găsite”, se face trimitere la prevederile §§ 965 până la 984 din Codul Civil, fără a menționa în mod expres „Codul Civil” sau vreuna dintre prevederi. Astfel de trimiteri necesită mai rar actualizări, spre deosebire de o trimitere precisă. Însă, spre deosebire de trimiterile precise, acestea sunt mai greu de găsit în legislația în vigoare când trebuie modificată legea și este necesar efectuarea controlului trimiterilor (NrMarg. 224). Trimiterile axate pe conținut trebuie folosite pentru asigurarea clarității și preciziei normei inițiale

doar când norma inițială poate fi găsită ușor într-o lege bine cunoscută sau atunci când enumerarea mai multor norme inițiale încarcă textul, dar permite determinarea locului acestora fără un efort excesiv.

239 Trimiterea rigidă sau statică se referă la formularea unui text la un anumit moment dat ori într-un anumit interval de timp. De regulă, aceasta va fi versiunea valabilă la intrarea în vigoare a normei inițiale.

240 Trimiterea rigidă la un alt act normativ este, de obicei, o **trimitere completă** (NrMarg. 169 și urm.), adică nu mai necesită informații suplimentare. Trimiterea rigidă poate fi folosită și în cazul legilor și ordonanțelor bine cunoscute, forma utilizată în acest caz fiind cea a trimiterii complete. Dacă trimiterea la o lege nu se poate face decât cu denumirea completă (NrMarg. 173), trimiterea rigidă se face printr-o formulă adecvată, cum ar fi „în versiunea valabilă la data de...“. Același lucru este valabil dacă denumirea completă a unei legi sau ordonanțe este folosită în mod repetat. În cazul legislației Uniunii Europene, trimiterea scurtă este tot o trimitere rigidă, dacă înainte a fost folosită trimiterea completă fără elemente suplimentare (NrMarg. 281).

241 Printr-o trimitere rigidă se poate face referire **la orice text care poate face obiectul trimiterilor** (NrMarg. 221 și urm.), inclusiv dacă este vorba despre norme ale altor legiuitori. Lipsa identității legiuitorilor nu reprezintă o problemă. Legiuitorul cunoaște conținutul normei de referință și poate să decidă dacă vrea să și-l însușească. Textul la care se face trimitere trebuie indicat avându-se în vedere regulile corespunzătoare, după cum urmează:

- cu denumirea sa completă,
- cu data publicării și
- cu locul publicării.

242 Se admit și trimiteri rigide la norme private. Acestea trebuie însă să fie limitate numai la normele care nu vor fi supuse frecvent modificării. Trimiterea rigidă la norme private (de exemplu: norme și standarde ale unor asociații recunoscute pe plan internațional) este exprimată prin indicarea precisă a ediției sau datei normelor respective.

Exemplu:

§ 1 alin. 2 din Ordonanța privind unitățile de măsură:

Pentru unitățile de la Anexa 1 sunt valabile definițiile și relațiile din DIN 1301 partea 1, ediția decembrie 1993.

În cazul în care se face trimitere la norme private, hărți sau alte lucrări care nu sunt anexate actului normativ, trebuie menționat suplimentar când au fost publicate sau editate, unde sunt păstrate și de unde pot fi obținute sau unde pot fi consultate. Aceste detalii pot fi incluse în lege sau ordonanță printr-o dispoziție separată, într-o notă de subsol din actul normativ sau într-o anexă.

Exemple:

§ 5 alin. 2 din Ordonanța privind câmpurile electromagnetice:

În măsura în care sunt aplicabile, se vor folosi procedurile de măsurare și calculare a proiectului de normă DIN VDE 0848 partea 1, ediția mai 1995, care poate fi procurată de la VDE-Verlag GmbH sau de la Beuth Verlag GmbH, ambele fiind edituri din Berlin, și care este păstrată în arhiva Oficiului pentru Patente din Germania.

Domeniul de protecție fonice descris la §... este reprezentat pe o hartă la scara 1:50 000 și în planuri la scara 1:5 000. Harta topografică se găsește la anexa 2 a prezentei ordonanțe. Hărțile la scara 1:5 000 sunt păstrate în arhiva... (denumirea și eventual adresa locului de păstrare)....

243 Se vorbește despre trimitere **flexibilă** sau **dinamică** atunci când legiuitorul, în norma sa inițială, a avut în vedere și evoluția ulterioară a unei norme de referință, așa încât s-a referit la versiunea actuală a textului.

O trimitere devine trimitere flexibilă sau dinamică dacă i se adaugă formula „**în versiunea actuală**“, ceea ce se întâmplă în special atunci când regulile de formulare a trimiterilor impun folosirea trimiterii complete, de exemplu atunci când actul normativ este menționat prima oară și nu face parte dintre legile, ordonanțele sau actele comunitare bine cunoscute. În funcție de textul de referință, trimiterea pot fi completă și cu formula „se aplică... așa după cum se regăsește în ultima versiune publicată“. Odată ce s-a convenit asupra trimiterii flexibile, este suficient ca, în cazul repetării, referirea la lege sau ordonanță să fie făcută numai cu **denumirea completă** (NrMarg. 173), fără alte completări; în cazul legislației Uniunii Europene este suficient citatul scurt (NrMarg. 281). De aici rezultă că, întotdeauna, va trebui avută în vedere versiunea actuală a normei de referință.

244 Atenție, trimiterile flexibile nu pot fi folosite la aceeași scară ca trimiterile rigide! Normele de referință trebuie să îndeplinească anumite **condiții**, pentru a putea face obiectul trimiterilor flexibile.

- Între norma inițială și norma de referință trebuie să existe suficientă similitudine în ceea ce privește scopul.
- Trebuie avută în vedere faptul că evoluția viitoare a normei de referință nu conduce la o modificare esențială a normei inițiale.

245 Nu ridică probleme **trimiterile flexibile în interiorul aceluiași act normativ** (NrMarg. 233 f.), deoarece legiuitorul însuși hotărăște în privința unei viitoare modificări a normei de referință.

246 Se recomandă precauție maximă în cazul trimiterilor la **actele normative ale altor legiuitori**.

- Într-un astfel de caz, autorul normei inițiale nu poate ști cum va evolua norma de referință în viitor. Legiuitorul străin al normei de referință nu trebuie să țină seama de efectele activității sale legislative asupra normei inițiale, așa încât trimiterea flexibilă poate să conducă astfel la o modificare ascunsă a competenței de legiferare.
- Sub nici o formă nu se vor face trimiteri flexibile la reglementările altor legiuitori, în măsura în care este necesară decizia legiuitorului propriu pentru **stabilirea de reguli, prin lege, care se referă la drepturile fundamentale ori teoria esențialității**.

247 Din acest motiv, trimiterile flexibile la **norme private** (de exemplu: regulile Institutului German pentru Normare – DIN) sunt **neadmisibile** din motive constituționale. De asemenea, legiuitorul nu are voie să-și transfere, nici măcar indirect, activitatea sa de legiferare asupra unor privați. Pentru legiuitor, modificările nu sunt previzibile și nici controlabile.

248 Dreptul Uniunii Europene, în special Directivele Comunităților Europene pot face obiectul trimiterilor, dar numai când sunt suficient determinate. De regulă, trimiterile la legislația Uniunii Europene ar trebui să se facă prin trimiteri rigide, în special la Directive, acestea lăsând statelor membre o marjă pentru implementare (NrMarg. 240). În mod excepțional, trimiterile flexibile sunt admise în cazul Directivelor și anexelor acestora, dacă ele conțin reglementări tehnice care trebuie preluate nemodificate (NrMarg. 243). Dacă sunt modificate frecvent, această formă de implementare face să nu mai fie necesare adaptări frecvente.

Exemplu:

§ 3b alin. 1 nr. 1 lit. a din Legea produselor chimice:

În sensul prezentei legi, sunt produse biocide: substanțele active și preparatele conținând una sau mai multe substanțe active... care aparțin unui tip de produs, care se regăsește la Anexa V din Directiva 98/8/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 privind punerea în circulație a produselor biocide (JO L 123 din 24.4.1998, pag. 1), în versiunea care este în vigoare...

4.4 Particularități în cazul trimiterii la norme care nu sunt în vigoare sau sunt nule

249 Prin trimitere, se poate face referire și la dispoziții legale abrogate sau care urmează să fie abrogate, deoarece legiuitorul ar putea la fel de bine să preia în norma inițială textul normei de referință. Pentru trimitere este suficient ca textul de referință să fie publicat, așa încât fiecare să ia la cunoștință de conținutul lui. O astfel de trimitere este, la natura ei, o trimitere rigidă, deoarece textul de referință nu se mai poate modifica.

250 În anumite condiții, chiar trimiterea la o normă nulă poate să fie inofensivă. Privind totul pe ansamblu, se va stabili dacă poate să fie constituțională combinația dintre norma de referință și norma inițială.

Exemplu:

În lipsa competenței de legiferare, norma de referință este nulă; norma inițială a fost emisă conform competențelor. Lipsa normei de referință este nerelevantă pentru norma inițială.

251 Este posibilă și trimiterea la o normă care **încă nu a intrat în vigoare**, dar cu condiția ca norma de referință să fi fost deja publicată, așa încât oricine să aibă posibilitatea de a lua cunoștință de conținutul acesteia. Este interzisă trimiterea la dispoziții legale încă nepublicate.

4.5 Trimiterile la reguli tehnice

4.5.1 Clauze generale

252 Clauzele generale sunt recomandabile pentru a face trimiteri la regulile tehnice ale legiuitorilor privați. Trimiterile la regulile tehnice ale legiuitorilor privați nu sunt admisibile din punct de vedere constituțional și ridică probleme inclusiv prin prisma drepturilor de autor. Regulile tehnice ar putea încărcă actul normativ cu multe detalii de specialitate și ar conduce la frecvente revizuirii, având în vedere progresul științific și tehnic.

253 Pentru o mai bună înțelegere a dispozițiilor legale și a unei aplicări uniforme a dreptului, ar trebui folosite numai următoarele clauze generale pentru regulile tehnice:

- reguli general recunoscute ale tehnicii,
- stadiul tehnicii și

- evoluția științei și tehnicii.

Alegerea uneia dintre cele trei forme de bază depinde de potențialul de risc al materiei care urmează să fie reglementată, precum și de posibilitatea de controlare a acestui potențial de risc.

254 Formulările limitative de tipul „**regulile general recunoscute ale tehnicii de securizare**“ sunt utile doar dacă sunt necesare pentru clarificări.

255 Clauza generală „**regulile recunoscute ale tehnicii**“ este folosită pentru cazuri cu potențial de risc comparativ redus sau pentru cazuri care sunt controlabile din punct de vedere tehnic, în condițiile în care există o experiență certă cu ele. Regulile general recunoscute ale tehnicii sunt regulile tehnice scrise sau transmise verbal privind proceduri, echipamente și moduri de exploatare care, în opinia categoriilor interesate (specialiști, utilizatori, consumatori și mâna publică), permit atingerea obiectivului legii și s-au impus în practică ori, conform opiniei generale, se vor impune în următoarea perioadă.

256 Nivelul cerințelor în cazul clauzei generale „**stadiul tehnicii**“ se află între nivelul clauzei generale „regulile general recunoscute ale tehnicii” și nivelul clauzei generale „stadiul științei și tehnicii“. Stadiul tehnicii este stadiul de dezvoltare al procedurilor, echipamentelor și modurilor de exploatare progresiste, care, în opinia specialiștilor de marcă, indică faptul că este garantată atingerea obiectivului stabilit prin lege. Procedurile, echipamentele și modurile de exploatare sau proceduri, echipamentele ori moduri de exploatare similare trebuie să se fi impus în practică ori, dacă nu s-a întâmplat deja acest lucru, trebuie să fi fost testate cu succes.

În legislația Uniunii Europene se mai folosește formularea „cele mai bune tehnice disponibile“, ceea ce corespunde, în mare, clauzei generale „stadiul tehnicii”.

257 Clauza generală „**stadiul științei și tehnicii**“ se referă la cele mai înalte exigențe, așa încât este folosit atunci când potențialul de risc devine foarte mare. Nivelul științei și tehnicii este stadiul de dezvoltare al celor mai evolute proceduri, echipamente și moduri de exploatare, despre care specialiștii de vârf din domeniul științei și tehnicii consideră că sunt necesare, pornind de la cele mai noi descoperiri științifice sustenabile și având în vedere obiectivul stabilit prin lege, precum și apte pentru a asigura atingerea acestui obiectiv.

4.5.2 Reguli de prezumție pentru respectarea clauzelor generale

258 Un dezavantaj al clauzelor generale este acela că utilizatorii, persoanele interesate și administrația trebuie să determine care sunt regulile relevante, pornind de la un număr mare de reguli ale mai multor organizații. Această nesiguranță va fi eliminată dacă încă din lege sau din ordonanță vor fi stabilite reguli – eventual prin intermediul **regulii prezumției** – pentru o mai bună cuprindere a regulilor aplicabile.

259 Dispoziția legală poate să denumească acele reguli tehnice la a căror respectare se prezumă până la proba contrarie că, în felul acesta, sunt îndeplinite cerințele clauzelor generale (**așa-numita prezumție cu un singur nivel**).

Exemplu:

§ 35 alin. 1 din Ordonanța de racordare la rețeaua de gaze:

Clientul responsabil pentru transport trebuie să asigure condițiile pentru ca gazul care urmează să fie folosit la alimentare să corespundă regulilor general recunoscute ale tehnicii... Se prezumă că sunt respectate regulile general recunoscute ale tehnicii în situația în care au fost respectate regulile tehnicii, stabilite de Asociația Germană pentru Gaz și Ape.

Prezumția cu un singur nivel prezintă dezavantajul că se creează o poziție dominantă pentru organizația care a stabilit regulile. Așadar, prezumțiile cu un singur nivel sunt utile în legătură cu regulile legiuitorilor privați numai dacă aceștia s-au obligat să respecte o procedură publică, analogă DIN 820 – principii ale activității de normare²⁵, iar influența statului este suficient de bine garantată printr-un contract.

260 Este preferabilă menționarea unei singure instituții în actul normativ, care să fie abilitată să determine și să denumească regulile tehnice într-o procedură anume (așa-numita prezumție pe două niveluri).

Exemplu:

Conform § 21 alin. 3 din Ordonanța privind substanțele periculoase, Comisia pentru substanțe periculoase are și atribuția de a determina regulile și rezultatele care se regăsesc la § 8 alin. 1 al Ordonanței. Deciziile sale sunt obligatorii în măsura în care acestea stabilesc regulile și rezultatele relevante conform § 8. Prin publicarea regulilor și rezultatelor – determinate de către ministerul muncii și protecției sociale din Germania conform § 21 alin. 4 din Ordonanța privind substanțele periculoase – se prezumă până la proba contrarie faptul că este vorba despre reguli general recunoscute sau despre rezultate științifice garantate în sensul § 8 alin. 1. Același lucru este valabil și pentru actele publicate referitoare la rezultatele comisiei cu privire la stadiul tehnicii.

Prezumția pe două niveluri prezintă dezavantajul că regulile tehnice, valabile pentru cetățeni și administrație, devin clare abia prin sinergia dintre regulile privind prezumția și publicarea actelor. Față de prezumția pe un singur nivel, cea pe două niveluri prezintă avantajul că regulile și rezultatele tehnice devin obligatorii abia după ce se ia decizia oficială și se publică actul.

4.5.3 Limite în cazul trimiterilor la regulile tehnice

261 În cazul în care o clauză generală impune respectarea regulilor tehnicii și se formulează o prezumție în favoarea anumitor reguli, acea prezumție nu va exclude **aplicarea altor reguli**. În aceste condiții, nu este necesară o reglementare a excepției în baza căreia să fie admisibilă aplicarea altor reguli tehnice. Cine aplică alte reguli, trebuie ca, în caz de litigiu, să dovedească faptul că acestea fac parte și dintre regulile prinse în clauza generală.

262 Dacă nu se asigură o garanție în alt mod, este posibil ca, în mod expres, să fie admise și alte **excepții**. Eventual, reglementarea excepției poate fi condiționată, de la început, de îndeplinirea anumitor condiții (de ex.: expertiza efectuată de experți, decizii ale autorităților).

Exemple:

Reglementarea excepției fără limitare:

§ 3 alin. 3 din Ordonanța privind conductele de înaltă presiune pentru transportul gazelor naturale:

Autoritatea competentă poate admite excepții de la dispozițiile din Anexa prezentei Ordonanțe. În măsura în care același grad de siguranță este garantat în alt mod, se poate deroga de la stadiul tehnicii.

²⁵ Poate fi procurată de la Beuth Verlag GmbH, Berlin

Reglementarea excepției cu limitare:

§ 3 alin. 2 din Ordonanța privind construcția și exploatarea trenurilor cu levitație magnetică:

Se poate deroga de la regulile general recunoscute ale tehnicii, dacă poate fi dovedit că există cel puțin aceeași grad de siguranță ca în cazul în care ar fi respectate prezentele reguli. Întreprinzătorul are sarcina să probeze că garantează același grad de siguranță față de Oficiul federal pentru căi ferate.

263 Este necesar să existe o **deschidere față de noi evoluții**, dacă respectarea regulilor tehnice trebuie să asigure menținerea unui anumit nivel al exigențelor. Numai că pentru noile evoluții nu există încă reguli general recunoscute ale tehnicii. Și ar dura prea mult ca, înainte de autorizarea exploatării sau folosirii a ceva nou, să fie elaborate mai întâi regulile tehnice. Pe lângă toate acestea, ar putea apărea probleme legate de concurență. Așadar, este necesară o clauză generală care să admită noi evoluții dacă este garantat nivelul de siguranță prevăzut în clauza respectivă.

Exemplu:

Autoritatea competentă poate admite excepții, la cerere, dacă acestea sunt în concordanță cu progresul tehnic, iar gradul de siguranță este garantat în alt mod.

264 Dacă regulile general recunoscute ale tehnicii nu sunt suficiente pentru contracararea pericolelor deosebite la adresa intereselor legale care trebuie protejate, se poate prevedea stabilirea de cerințe suplimentare, după caz.

Exemplu:

Echipamente vor trebui să îndeplinească și alte cerințe decât cele prevăzute la §..., pe care le stabilește autoritatea competentă, după caz, pentru contracararea pericolelor deosebite la adresa personalului sau al unor terți.

5 Particularități privind legislația Uniunii Europene

5.1 Denumirea Uniunii Europene, a Comunităților Europene, Tratatelor lor de instituire, membrilor, organelor și dispozițiilor legale, precum și a Spațiului Economic European

265 Uniunea Europeană este formată din 27 de state europene²⁶ în baza unor **tratate cuprinzătoare, care s-au dezvoltat de-a lungul timpului**. Pe această bază, au fost create structuri, organe și proceduri care reglementează și organizează relațiile dintre statele membre. De-a lungul timpului a apărut un număr mare de noțiuni și denumiri, folosite adesea în mod neuniform. În legislația germană federală trebuie totuși folosite în mod uniform, ținând seama de recomandările de mai jos.

²⁶ Stadiul: 2008

În Tratatul de la Lisabona din 13 decembrie 2007 au fost stabilite restructurări importante, de care trebuie să se țină seama după intrarea în vigoare, preconizată a avea loc pe 1 ianuarie 2009. Cele mai importante modificări sunt trecute la sfârșitul fiecărui Număr Marginal (NrMarg.), cu caractere cursive, indicate prin trimiteri la note de subsol. Dacă un Număr Marginal nu conține vreo trimitere specială la Tratatul de la Lisabona, se poate aprecia că recomandarea rămâne nemodificată.

266 Legislația europeană în materie de integrare se bazează pe următoarele **Tratate de instituire**:

- „Tratatul UE“ sau „Tratatul privind Uniunea Europeană“;
- „Tratatul CE“ sau „Tratul privind instituirea Comunității Europene“;
- „Tratatul CEE“ sau „Tratul privind instituirea Comunității Europene a Energiei Atomice“.

Nu este necesară folosirea **trimiterii complete** când se face trimitere la aceste tratate.

Când se face trimitere la **Comunitățile** create în baza Tratatul privind instituirea Comunității Europene și Tratul privind instituirea Comunității Europene a Energiei Atomice, în actele normative se folosesc denumirile:

- „Comunitatea Europeană“,
- „Comunitatea Europeană a Energiei Atomice“.

Prescurtările uzuale pentru Comunități nu vor fi folosite decât în mod excepțional în textele de lege (NrMarg. 139 și urm.): CE și CEE sau Euratom.

Aceste două Comunități formează pilonul întâi al Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona:

Baza Uniunii este formată din „Tratatul privind Uniunea Europeană“ (Tratatul UE) și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (Tratatul FUE). „Tratatul privind instituirea Comunității Europene a Energiei Atomice“ (Tratatul dIR) există în continuare, în formă modificată. Tratatul CE de până acum va fi înlocuit de Tratatul FUE. Prin revizuirea art. 6 din Tratatul UE, Carta drepturilor fundamentale devine obligatorie pentru statele membre în realizarea dreptului Uniunii Europene, așa încât trebuie avută în vedere la controlul de legalitate. Nu este necesar ca referirile la aceste tratate să fie făcute prin trimiteri complete. Prescurtarea uzuală UE este admisibilă numai în cazuri excepționale în actele normative (NrMarg. 139 și urm.).

267 Denumirea „**Uniunea Europeană**“ se referă la Comunitățile Europene, Politica Externă și de Securitate Comună, Cooperarea polițienească și judiciară în materie penală. Această denumire va fi folosită și atunci când este vorba despre activități în diferitele sfere ale Politicii Externe și de Securitate Comune sau ale Cooperării polițienești și judiciare în materie penală. Aceste domenii reprezintă pilonii doi și trei ai Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona:

Structura cu trei piloni a fost desființată. Uniunea (Europeană) trece în locul Comunității Europene, fiind succesoarea de drept a acesteia. Uniunea Europeană are personalitate juridică.

Noțiunea „Comunitatea Europeană“ se înlocuiește cu „Uniunea Europeană, resp. „Uniunea“.

268 În cazul în care dispozițiile legale fac referire la statele membre ale Comunităților Europene sau la Uniunea Europeană, se va folosi exclusiv denumirea „statele membre ale Uniunii Europene“.

269 Pentru cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene a fost stabilită denumirea „cetățeni ai Uniunii”.

270 Organele Comunităților Europene vor purta următoarele denumiri:

- **„Parlamentul European“;**
- **„Consiliul“** sau **„Consiliul Uniunii Europene“;** Consiliul este format din reprezentanții statelor membre la nivel de miniștri; în actele juridice și în formula introductivă din Regulamente, Directive și Decizii, se folosește denumirea „Consiliul Uniunii Europene“, în titlul actelor juridice, cât și în Tratat însuși, este denumit simplu „Consiliu“;
- **„Comisia“** sau **„Comisia Comunităților Europene“;** acestea sunt noțiunile care trebuie folosite în textele juridice, Comisia însăși își spune oficial „Comisia Europeană“;
- **„Curtea de Justiție a Comunităților Europene“;** pe lângă aceasta, se află Tribunalul de Primă Instanță și Tribunalul Funcției Publice al Uniunii Europene;
- **„Curtea de Conturi“** sau **„Curtea de Conturi a Comunităților Europene“.**

Consiliul European este, spre deosebire de Consiliu, un for al Uniunii Europene, reprezentând, conform art. 4 din Tratatul Uniunii Europene, întâlnirea periodică a șefilor de stat și de guvern ai statelor membre și a președintelui Comisiei, în care sunt stabilite liniile directoare politice pentru Uniunea Europeană.

Tratatul de la Lisabona:

Organele Uniunii vor purta următoarele denumiri:

- **„Parlamentul European“;**
- **„Consiliul European“;** este format din șefii de stat și de guvern ai statelor membre, precum și din președintele Comisiei și președintele Consiliului European; acest for stabilește obiectivele și prioritățile politice generale;
- **„Consiliul“;** este format din câte un reprezentant al fiecărui stat membru la nivel de miniștri;
- **„Comisia“** sau **„Comisia Europeană“;**
- **„Curtea de Justiție a Uniunii Europene“;** este formată din „Curtea de Justiție“, „Tribunalul“ (nu se mai folosește cu adăugirea „de primă instanță“) și „tribunale specializate“;
- **„Curtea de Conturi“.**

271 Atunci când, în legi, se fac trimiteri la **legislația organelor Comunităților Europene** sau la Tratatul de instituire (NrMarg. 266), în formă generalizantă, pot fi folosite următoarele formulări în funcție de sensul și scopul normei care trebuie formulată:

- **„dreptul Comunității Europene“** sau **„dreptul Comunității Europene a Energiei Atomice“,**
- **„dispozițiile legale emise de Comunitatea Europeană“** sau **„dispozițiile legale emise de Comunitatea Europeană a Energiei Atomice“,**
sau
- **„actele legislative ale Comunității Europene“** sau **„actele legislative ale Comunității Europene a Energiei Atomice“.**

În cazul trimiterii generalizante la actele legislative ale ambelor Comunități, poate fi folosită noțiunea „Comunitățile Europene“.

Dacă este vorba numai despre **acte legislative de la pilonii doi și trei**, se pot folosi formulările „acte legislative ale Uniunii Europene în domeniul Politicii Externe și de Securitate Comune” sau

„acte legislative ale Uniunii Europene în domeniul Cooperării polițienești și judiciare“. Denumirea „**dreptul Uniunii Europene**“ sau „**actele legislative ale Uniunii Europene**“ ar trebui folosită când este vorba despre Politica Externă și de Securitate Comună, precum și despre Cooperarea judiciară și polițienească în materie penală. Denumirea respectivă poate fi folosită și pentru tot dreptul Comunității Europene și pentru dreptul în domeniul pilonilor doi și trei ai Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona:

De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, se folosesc denumirile „dreptul Uniunii Europene“, respectiv „actele legislative ale Uniunii Europene“. Nu mai este necesară departajarea de până acum, pe trei piloni.

272 Prin Acordul din 2 mai 1992 (M.O. 1993 II pag. 266), ia ființă Spațiul Economic European, denumit în limbajul uzual „Acordul SEE”, iar în textele juridice „**Acordul privind Spațiul Economic European**“. În cazul în care se face referire la statele membre ale Uniunii Europene, cât și la alte state ale Acordului SEE, se va folosi formula „**statele membre ale Uniunii Europene și celelalte state ale Acordului privind Spațiul Economic European**“.

5.2 Modul de realizare a trimerilor la dreptul Uniunii Europene

273 Trimerile la dreptul Uniunii Europene se fac în funcție de uzanțele de la nivel european atât în ceea ce privește Tratatul, actele legislative ale Comunităților Europene și actele legislative emise în cadrul pilonului trei al Uniunii Europene. În acest context, trebuie respectate instrucțiunile comune pentru asigurarea calității dispozițiilor legale comunitare²⁷, asupra cărora au convenit Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene. Totodată, trebuie ținut seama de regulile care au fost elaborate pornind de la acest Acord, respectiv Ghidul practic comun al Parlamentului European, Consiliului și Comisiei, destinat persoanelor care contribuie la redactarea actelor normative ale instituțiilor comunitare²⁸ (extras în Anexa 4).

274 În practică, cel mai frecvent se fac trimeri la Tratatul european, cât și la **Regulamentele și Directivele** Comunităților Europene, precum și la **Deciziile-Cadru și Deciziile** de la pilonul trei al Uniunii Europene. Pentru denumirea acestor acte au fost stabilite reguli fixe.

Tratatul de la Lisabona:

*Sistemul instrumentelor de reglementare a fost revizuit (art. 288 alin. 1 din Tratatul FUE). **Actele legislative emise de Uniune poartă următoarele denumiri:***

- *Regulament;*
- *Directivă;*
- *Decizie;*
- *Recomandare;*
- *Aviz.*

Dacă modul de formulare a trimerilor nu este încă stabilită cu precizie la nivelul Uniunii Europene, se folosesc modelele de până acum.

275 În legi sau ordonanțe, referirile la legislația Comunităților Europene sau a Uniunii Europene se fac prin **trimer completă**, adică folosindu-se întreaga denumire.

²⁷ Acord interinstituțional din 22 decembrie 1998 dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie (JO C 73 din 17.3.1999, pag. 1)

²⁸ <http://www.eur-lex.europa.eu/de/techleg/index.htm>

276 Denumirea Regulamentului Comunităților Europene²⁹ conține următoarele detalii, indicate în ordinea de mai jos:

- denumirea „Regulament”,
- prescurtarea Comunității emitente: CE, CEA³⁰,
- numărul de referință - format din prescurtarea „nr.”, numărul de ordine și anul emiterii,
- organele emitente,
- data adoptării,
- denumirea obiectului Regulamentului și
- numărul Jurnalului Oficial în care a fost publicat (NrMarg. 177).

Exemplu³¹:

Regulament (CE) nr. 490/2007 al Comisiei din 3 mai 2007 de stabilire a sumelor forfetare la import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume (JO L 116 din 4.5.2007, pag. 1)

277 Denumirea Directivei Comunităților Europene³² conține următoarele detalii, indicate în ordinea de mai jos:

- denumirea „Directivă”,
- numărul de referință – format din anul emiterii, numărul de ordine și prescurtarea pentru Comunitatea emitentă: CE, CEA³³,
- organele emitente,
- data adoptării,
- denumirea obiectului Regulamentului și
- numărul Jurnalului Oficial în care a fost publicat (NrMarg. 177).

Exemplu³⁴:

Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat cetățenilor statelor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente (JO L 261 din 6.8.2004, pag. 19)

278 Denumirea Deciziei-Cadru sau a Deciziei Uniunii Europene³⁵ conține următoarele detalii, indicate în ordinea de mai jos:

²⁹ Tratatul de la Lisabona: Regulamentul Uniunii Europene

³⁰ Tratatul de la Lisabona: UE

³¹ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt disponibile exemple de trimiteri referitoare la Regulamente ale Uniunii Europene

³² Tratatul de la Lisabona: Directiva Uniunii Europene

³³ Tratatul de la Lisabona: UE

³⁴ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt disponibile exemple de trimiteri referitoare la Regulamente ale Uniunii Europene

³⁵ Tratatul de la Lisabona: Decizie a Uniunii Europene în sensul art. 288 alin. 1 din Tratatul FUE

- denumirea „Decizie-Cadru” sau „Decizie”,
 - numărul de referință – format din anul emiterii, numărul de ordine și prescurtarea pentru organul emitent,
 - organul emitent,
 - data adoptării,
 - denumirea obiectului Deciziei-Cadru sau a Deciziei
- și
- locul publicării în Jurnalul Oficial (NrMarg. 177).

Exemplu³⁶:

Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de date și informații între autoritățile de urmărire penală ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 386 din 29.12.2006, pag. 89)

279 Datele suplimentare sunt necesare în conformitate cu regulile valabile pentru legislația germană, dacă a suferit corecturi ultima versiunea a textului oficial al unui Regulament, al unei Directive, al unei Decizii-Cadru sau al unei Decizii (NrMarg. 187). Mențiunea referitoare la corectură se face prin indicarea numărului Jurnalului Oficial al Uniunii Europene, precum și a numărului paginii. Dacă publicarea **corecturii** s-a făcut în Jurnalul Oficial din alt an, trebuie să se facă mențiune și despre aceasta.

Exemplu³⁷:

Directiva 2006/88/CE a Consiliului din 24 octombrie 2006 privind condițiile de sănătate animală aplicabile animalelor și produselor de acvacultură și referitoare la prevenirea anumitor boli la animalele acvatice și la măsurile de combatere a acestor boli (JO L 328 din 24.11.2006, pag. 14, L 140 din 1.6.2007, pag. 59)

280 Trimiterile complete la dreptul Uniunii Europene trebuie să conțină (ca în cazul legislației germane) și **date referitoare la modificări**. Dacă au fost mai multe modificări, va fi indicată doar cea mai recentă. Adică se trec actul de modificare, numărul de referință al acestuia și locul unde a fost publicat.

Exemple³⁸:

Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302 din 19.10.1992, pag. 1), modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) 1791/2006 (JO L 363 din 20.12.2006, pag. 1)

Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind

³⁶ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de decizii în sensul art. 288 alin. 1 din Tratatul FUE.

³⁷ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de mențiuni referitoare la corecturi ale viitoarelor acte ale Uniunii Europene.

³⁸ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de mențiuni referitoare la modificări ale viitoarelor acte ale Uniunii Europene.

recunoașterea calificărilor profesionale (JO L 255 din 30.9.2005, pag. 22, L 271 din 16.10.2007, pag. 18), modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1430/2007 (JO L 320 din 6.12.2007, pag. 3).

281 Dacă un act al Uniunii Europene trebuie menționat de mai multe ori, prima referire la actul respectiv va cuprinde toate detaliile (**trimitere completă**), după care se va folosi **trimiterea scurtă**, care se limitează la indicarea actului și a numărului de referință al acestuia (NrMarg. 240, 243, 248).

Exemple³⁹:

De la NrMarg. 276: Regulament (CE) nr. 490/2007

De la NrMarg. 277: Directiva 2004/81/CE

De la NrMarg. 278: Decizia-Cadru 2006/960/JAI

282 Trimiterile la dispoziții din dreptul Uniunii Europene diferă puțin de cele din dreptul german, având în vedere structura normelor. În astfel de cazuri, trebuie preluate subdiviziunile respective, fără nici un fel de modificare.

283 Pe lângă structura cu alineate, numere și litere, în dreptul european mai există subalineate, cifre și liniuțe (Anexa 4).

Exemple⁴⁰:

art. 23 alin. 2 lit. c cifra i din Regulamentul (CE) nr. 1774/2002

...

art. 23 alin. 2 lit. c cifra ii din Regulamentul (CE) nr. 1774/2002

...

art. 4 alin. 1 prima liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001

...

5.3 Adaptarea dreptului federal la dreptul Uniunii Europene

284 Actele legislative ale Uniunii Europene generează tot mai mult activități de legiferare în Germania. Procesul legislativ trebuie să respecte cerințele din actul juridic relevant de la nivelul Uniunii Europene, dar și restul legislației Uniunii Europene. Așa se explică faptul că dreptul intern trebuie verificat, pentru a fi adaptat în cazul în care conține lacune sau contradicții în raport de exigențele europene. Conform § 43 alin. 1 nr. 8 RCMF, trebuie ca în expunerea de motive pe marginea unui proiect legislativ să fie menționat dacă există vreo legătură cu dreptul Uniunii Europene (iar dacă da, ce fel de relații sunt), precum și dacă proiectul – în cazul în care conține astfel de relații – este compatibil cu dreptul Uniunii Europene.

³⁹ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de trimiteri scurte la viitoarele acte ale Uniunii Europene.

⁴⁰ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de trimiteri la subdiviziuni din viitoarele acte ale Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona:

Proiectul de lege trebuie să fie compatibil cu Carta drepturilor fundamentale. În nota de fundamentare trebuie explicate aceste aspecte, în cazul în care există relațiile respective.

5.3.1 Norme de aplicare conforme cu dreptul european, pe marginea Regulamentelor Comunităților Europene⁴¹

285 Regulamentele **se aplică în mod nemijlocit**, adică nu mai este nevoie de nici un act intern de transpunere sau de publicare conform normelor interne.

286 În scopul aplicării unui Regulament, pot fi necesare **reglementări interne în completare**. Statele membre au obligația să ia măsurile necesare la nivel național, pentru ca Regulamentul să poată fi aplicat în mod nelimitat. În unele Regulamente, statele membre sunt abilitate în mod expres să emită, în completare, norme de aplicare.

287 Dacă aplicarea unui Regulament este singurul scop pentru elaborarea proiectului, acest aspect poate fi menționat în **titlul** actului juridic, folosindu-se **denumirea** Regulamentului. Având în vedere că Regulamentele au, de regulă, denumiri foarte lungi, este bine să fie găsită o denumire scurtă care să facă referire la conținutul respectivului act juridic.

Exemplu:

Denumire: Regulament pentru aplicarea Regulamentului (CEE) nr. 1349/72 al Consiliului Comunităților Europene privind producția și comercializarea ouălor pentru incubație și a puilor de fermă

Denumire scurtă: Regulamentul privind ouăle pentru incubație

288 Normele de aplicare nu pot modifica efectul nemijlocit al Regulamentului. De aceea, trebuie formulate astfel încât **să nu schimbe scopul sau efectul Regulamentului**.

289 Nu este admis ca, în legislația națională, **să fie redată dispozițiile cu aplicabilitate nemijlocită din Regulamente**. În caz contrar, pot apărea neclarități în ceea ce privește drepturile de autor și nivelul de supra/subordonare dintre norme.

290 În normele de aplicare sunt reglementate, frecvent, **sancțiunile contravenționale și penale** în legătură cu cele stabilite în Regulamente. Alte detalii, precum și exemple de măsuri împotriva încălcării obligațiilor instituite prin Regulamente se găsesc în recomandările pentru întocmirea dispozițiilor referitoare la sancțiuni contravenționale și penale (NrMarg. 43).

5.3.2 Aplicarea conformă cu dreptul european a Directivelor Comunităților Europene⁴² și a Deciziilor-Cadru ale Uniunii Europene⁴³

291 Spre deosebire de Regulamente, care au aplicabilitate nemijlocită în toate statele membre ale Uniunii Europene, Directivele au nevoie, periodic, de **tranpunere la nivelul statelor membre**.

⁴¹ Tratatul de la Lisabona: Regulamentele Uniunii Europene

⁴² Tratatul de la Lisabona: Directiva Uniunii Europene

⁴³ Tratatul de la Lisabona: Decizia-Cadru nu mai este prevăzută ca act juridic.

Pentru statele membre cărora li se adresează sunt obligatorii în ceea ce privește atingerea obiectivului stabilit, lăsând la nivelul instituțiilor naționale alegerea formei și a mijloacelor.

292 Ministerul competent este cel care poartă răspunderea pentru **transpunerea, în termenul stabilit**, a actelor juridice și a altor decizii ale Uniunii Europene care sunt obligatorii pentru statele membre (§ 75 alin. 1 RCMF). Implementarea se va face după regulile generale valabile pentru pregătirea legilor și ordonanțelor (§ 75 alin. 2 RCMF).

293 În ceea ce privește dispozițiile de implementare în dreptul german federal,

- trebuie respectată **repartizarea competențelor** între legislația federală și cea de land;
- acestea trebuie să fie reglementate în cadrul unor legi și ordonanțe, deoarece prevederile Directivelor trebuie să fie incluse în **norme de drept general valabile** (dispozițiile administrative generale pot cel mult să completeze implementarea);
- legiuitorul se rezumă la reglementările realmente **necesare**.

294 Atunci când **se verifică dacă este necesară transpunerea** unui anumit conținut, trebuie avut în vedere faptul că Directivele au o terminologie și o tehnică legislativă la bază, care diferă de cele din dreptul german federal. Pentru implementarea Directivelor nu este suficient ca prevederile acestora să fie declarate valabile. Trebuie create reglementări conforme cu Directiva, care să se **integreze** perfect în sistemul de drept german.

295 Pentru a afla în ce măsură este necesară transpunerea Directivei în dreptul german, se va face o **comparație** între normele germane existente și cerințele stabilite prin Directivă. Necesarul de reglementare poate să apară acolo unde legea germană nu conține nicio prevedere sau dispozițiile legale germane reglementează parțial domeniul relevant.

296 Necesarul de a transpune prevederile unei Directive se determină după următorul **model de bază**:

- Care este sfera materială de reglementare a Directivei? Aveți în vedere considerentele!
- Care norme trebuie reglementate, care dintre ele nu asigură o marjă?
- Care sunt domeniile din dreptul național pe care le vizează Directiva?
- În aceste domenii există deja norme federale care au legătură cu obiectul Directivei?
 - Care dispoziții corespund în totalitate Directivei?
 - Ce dispoziții merg mai departe față de normele Directivei?
 - Ce dispoziții sunt mai limitate față de normele Directivei?
- Se impune modificarea în concordanță cu cerințele Directivei?
 - Trebuie abrogate norme?
 - Este suficientă modificarea normelor existente?
 - Trebuie elaborate norme noi?
- Dacă sunt necesare norme noi:
 - Normele de transpunere pot fi cuprinse într-o lege nouă sau într-o ordonanță nouă?
 - Există norme în dreptul național care să necesite completări?
- Modificările vor produce efecte asupra altor reglementări?

297 Dacă la verificarea necesității implementării apar probleme de interpretare a unora dintre formulările din Directivă, se recomandă consultarea versiunilor în celelalte limbi din Jurnalul

Oficial, pentru a putea afla care a fost voința legiuitorului. Așa se poate proceda dacă versiunea în limba germană conține formulări relevante din punct de vedere juridic care însă, în dreptul german, sunt formulate în alt mod.

298 Dacă sunt necesare reglementări speciale pentru transpunerea Directivei, se poate apela la următoarele **forme de tehnică legislativă**:

- reglementări federale autonome (NrMarg. 299) sau
- preluarea textului Directivei (NrMarg. 300) sau
- trimiterea la dispozițiile Directivei (NrMarg. 301).

Alegerea formei se face în funcție de specificul Directivei. Forma aleasă trebuie să permită atingerea obiectivului stabilit de Directivă și să îndeplinească cerințele de claritate și precizie.

299 Dacă se alege un act normativ de sine stătător, trebuie avut grijă ca Directiva să fie transpusă complet, dispozițiile trebuie să se rezume numai la ceea ce este necesar și să fie pe înțelesul tuturor, cât și să nu contravină dreptului existent.

300 Transpunerea prin preluarea cuvânt cu cuvânt este recomandabilă doar atunci când toate reglementările din Directivă sunt suficient de determinate și clare. Înainte de o astfel de preluare a reglementărilor și noțiunilor trebuie verificat cu atenție dacă și cum se integrează acestea în dreptul intern, adică:

- dacă Directiva folosește noțiuni identice cu cele din dreptul german, trebuie verificat în ce măsură au și aceeași semnificație;
- o noțiune vastă din dreptul european nu trebuie implementată prin intermediul unei noțiuni germană identice, dar mai limitată.

301 Transpunerea prin **trimitere** intră în discuție numai dacă sunt Directive suficient de bine determinate și clare, al căror obiect nu este încă reglementat în dreptul german. De regulă, se va face doar trimitere la prevederile relevante din Directivă. În acest caz, trebuie analizate cu atenție avantajele și dezavantajele tehnicii trimiterii la alt text de lege (NrMarg. 225 și urm.), pentru a putea ști dacă prevederile Directivei sunt suficient de clare în sine sau în contextul normelor germane.

302 Explicațiile de mai sus sunt valabile și pentru implementarea **Deciziilor-cadru ale Uniunii Europene**, care trebuie adoptate în cadrul pilonului trei. Acestea nu produc efecte nemijlocite și sunt obligatorii doar pentru statele membre și doar în ceea ce privește obiectivul lor. Actele normative și dispozițiile administrative din dreptul intern vor trebui adaptate cât mai eficient, forma și mijloacele urmând să fie alese de către statele membre.

Tratatul de la Lisabona:

Forma juridică „Decizia-cadru“ nu mai există. Nemaexistând structura cu trei piloni, actele legislative ale Uniunii, obligatorii doar în ceea ce privește obiectivul lor, vor fi toate Directive. Pe lângă acestea, vor exista „deciziile” Uniunii Europene în sensul art. 288 alin. 4 din Tratatul FUE, care vor fi obligatorii în toate părțile lor, dar care vor trebui transpuse (NrMarg. 303 și urm.).

5.3.3 Implementarea conformă cu dreptul european a deciziilor Uniunii Europene (art. 34 alin. 2 litera c din Tratatul UE)⁴⁴

⁴⁴ Tratatul de la Lisabona: Decizii în sensul art. 288 alin. 4 din Tratatul FUE

303 Deciziile Uniunii Europene sunt **obligatorii** în toate părțile lor. În măsura în care se adresează statelor membre, necesită periodic **transpunere** în dreptul intern, relevant fiind conținutul concret al deciziei. Spre deosebire de Directive, Deciziile nu conțin doar obiectivele ce trebuie atinse, și, în principiu, nu acordă nicio marjă în ceea ce privește transpunerea.

304 Fiecare minister competent poartă răspunderea pentru **transpunerea în termen** a Deciziilor Uniunii Europene, obligatorii pentru statele membre (§ 75 alin. 1 RCMF). În vederea transpunerii își găsesc aplicare regulile generale de pregătire a legilor și ordonanțelor (§ 75 alin. 2 RCMF). La transpunerea în dreptul federal trebuie avută în vedere repartizarea competențelor între Federație și landuri.

305 Necesitatea reglementării există atunci când prevederile Deciziei nu se regăsesc în totalitate în normele dreptului federal.

306 Dacă apar neclarități în interpretarea normelor în timpul analizei necesității de transpunere, se recomandă consultarea versiunilor în celelalte limbi, publicate în Jurnalul Oficial, pentru a afla care a fost voința legiuitorului. Același lucru este valabil și în ceea ce privește traducerea în germană a Deciziei, când conține formulări importante din punct de vedere juridic care, de regulă, sunt formulate în alt mod în dreptul german.

307 Reglementările interne necesare trebuie să transpună în totalitate conținutul stabilit prin Decizia Uniunii Europene. Totodată, trebuie să îndeplinească cerințele de claritate și precizie. În măsura în care decizia concretă nu conține dispoziții în acest sens, se recomandă următoarele forme de tehnică legislativă, pentru implementarea Deciziei Uniunii Europene:

- reglementări federale de sine stătătoare (NrMarg. 299) sau
- preluarea cuvânt cu cuvânt a dispozițiilor Deciziei (NrMarg. 300) sau
- trimiterea la dispozițiile Deciziei (NrMarg. 301).

Înainte de preluarea prevederilor și noțiunilor din Decizii, trebuie verificat dacă și în ce mod acestea se integrează în dreptul german, adică:

- dacă Decizia folosește noțiuni identice cu cele din dreptul german, trebuie verificat în ce măsură au și aceeași semnificație;
- o noțiune vastă din dreptul european nu poate fi transpusă prin intermediul unei noțiuni germane identice, dar mai limitate.

5.4 Reguli privind trimiterile la dreptul european

5.4.1 Reguli privind trimiterile în cazul transunerii Directivelor Comunităților Europene⁴⁵

308 Consiliul și Comisia au convenit ca, la transpunerea Directivelor, statele membre să facă trimitere la Directiva relevantă în normele de implementare. Această **regulă** se respectă în dispozițiile finale ale fiecărei Directive. Trimiterea respectivă are o importanță deosebită din punct de vedere informativ asupra Directivei care trebuie implementată. Pe de-o parte, aflăm direct care este sursa de drept comunitar la care se poate apela în mod adițional, iar pe de altă parte, mențiunea respectivă permite și o mai bună departajare a normelor interne, așa încât se poate afla în ce măsură este influențat dreptul federal de către Directivele Comunităților Europene.

⁴⁵ Tratatul de la Lisabona: Directive ale Uniunii Europene

Pentru ca acea trimitere la dreptul european să poată îndeplini ambele scopuri, trebuie respectate câteva reguli.

309 Trimiterea la Directiva care va fi transpusă se face în formă completă (**trimitere completă**), adică cu indicarea publicației oficiale și a ultimei modificări. În cadrul implementării în dreptul intern a Directivelor, mențiunea se poate face în diferite moduri și în diferite locuri.

310 Cea mai uzuală modalitate este cea de a face trimiterea într-o **notă de subsol** la titlul legii sau ordonanței:

Prezenta lege/ordonanță transpune Directiva.../.../... a Consiliului din... privind... (JO L... din..., pag....)⁴⁶

Dacă **unele părți delimitabile** ale legii sau ordonanței se referă la Directivă, spre exemplu un articol dintr-o ordonanță ori un articol dintr-o lege-cadru, ar trebui ca nota de subsol să fie precizată și atașată titlului articolului:

§/art.... din prezenta ordonanță/lege transpune Directiva.../.../... Consiliului din... privind... (JO L... din..., pag. ...)⁴⁷

Dacă sunt transpuse **mai multe Directive**, acestea vor fi menționate cât mai precis și în modul următor în nota de subsol:

Prezenta lege, prin § X, transpune Directiva..., iar prin § Y, transpune Directiva...⁴⁸

Mai există și posibilitatea ca notele de subsol să fie făcute în locurile relevante din lege sau ordonanță.

311 Trimiterea din nota de subsol nu are putere de lege, ci reprezintă doar o mențiune făcută cu ocazia publicării. Dar este bine să se regăsească încă din proiectul de lege, pentru ca, încă din timpul consultărilor, să fie evidențiată relația cu Directivele relevante. De asemenea, pe parcursul pregătirii pentru publicare, autoritatea de resort poate să mai facă modificări sau completări.

Dacă o astfel de trimitere la o Directivă a fost publicată cu erori sau lacune, trebuie făcute corecturile sau completările necesare conform § 61 alin. 3 teza 2 din RCMF; în același mod pot fi adăugate trimiterile, dacă acestea au fost omise.

312 Mai există posibilitatea menționării Directivei în titlul legii sau ordonanței. Această modalitate se recomandă atunci când transpunerea Directivei reprezintă singurul conținut al legii noi sau al ordonanței noi. Folosirea unei trimiteri complete, adică inclusiv cu locul publicării, ar încărcă mult titlul, așa încât se recomandă o notă de subsol în completare, în care să fie indicat locul publicării Directivei în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, cu excepția situației în care Directiva este citată încă o dată, complet, în textul legii sau al ordonanței.

Exemplu:

Regulamentul pentru transpunerea Directivei 80/68/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1979 privind protecția apelor subterane împotriva poluării cauzate de anumite substanțe periculoase (Regulamentul apelor subterane)*

⁴⁶ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de trimiteri la viitoare acte legislative ale Uniunii Europene în note de subsol la titlurile normelor care asigură transpunerea.

⁴⁷ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de trimiteri la viitoare acte legislative ale Uniunii Europene în note de subsol la unele dintre dispozițiile normei care asigură transpunerea.

⁴⁸ Tratatul de la Lisabona: Nu sunt încă disponibile exemple de trimiteri la viitoare acte legislative ale Uniunii Europene în note de subsol la norma care asigură transpunerea.

Titlul **nu** este cadrul util pentru trimiteri, dacă cu o lege sau ordonanță trebuie transpuse **mai multe Directive**. Titlul ar fi prea lung și prea puțin clar dacă ar enumera mai multe Directive. În cazul acesta, nu este utilă nici perifraza care să trimită la mai multe Directive, fiindcă nu ar fi respectată regula trimiterii.

313 O altă posibilitate ar fi trimiterea la transpunerea Directivei **în textul** unora dintre dispoziții. În acest scop, este bine ca măcar la prima trimitere să fie menționate toate datele (trimitere completă), conform NrMarg. 277.

314 Obligația menționării există și în cazul publicării **forme revizuite** a unei legi sau ordonanțe (NrMarg. 882). Dacă mențiunea a fost făcută într-o notă de subsol referitor la publicarea unei legi sau ordonanțe, trebuie ca și revizuirea să fie făcută cunoscută prin notă de subsol referitoare la transpunerea Directivelor. Deoarece trimiterea la lege sau ordonanță se va face, în continuare, doar cu locul publicării, este bine ca aici să fie făcută trimiterea la toate Directivele transpuse.

Același lucru este valabil și atunci când există deja dispoziții legale interne care corespund dispozițiilor unei Directive adoptate. Deoarece în aceste cazuri nu este necesară transpunerea Directivei printr-un act de legiferare, este posibil ca trimiterea să fie necesară abia la republicarea legii sau ordonanței. Textul trimiterii corespunde celui folosit la publicate (NrMarg. 309 f.).

5.4.2 Trimiteri la transpunerea Deciziilor-Cadru și a Deciziilor Uniunii Europene

315 De regulă, Deciziile-Cadru și Deciziile Uniunii Europene trebuie să fie implementate în dreptul național. Ca în cazul Directivelor, și de această dată există **necesitatea de informare și identificare**. Pentru evidențierea legăturii cu dreptul Uniunii Europene este bine ca, în cazul actelor normative care implementează Decizii-Cadru și Decizii, să fie folosite trimiteri după modelul de la Nr.Marg.310 și urm.

Trimiterea într-o notă de subsol reprezintă varianta preferabilă, deoarece denumirile actelor legislative ale Comunităților Europene și ale celor de la pilonul trei al Uniunii Europene sunt adesea mai lungi, fiind prea puțin adecvate ca **titlu**. Așadar, legea sau ordonanța ar trebui să aibă o denumire care să redea obiectul și, pornind de la aceasta, o denumire scurtă. Denumirea scurtă poate să nu mai reflecte legătura cu dreptul Uniunii Europene dacă nota de subsol, în trimiterea completă, face referire la Decizia care trebuie transpusă.

Tratatul de la Lisabona:

Denumirea „Decizie-Cadru“ nu mai există. Nemaexistând structura cu trei piloni, actele legislative ale Uniunii vor fi emise ca Directive, dacă trebuie să fie obligatorii numai în ceea ce privește obiectivul lor. Se mențin Deciziile Uniunii Europene în sensul art. 288 alin. 4 din Tratatul FUE, care sunt obligatorii în toate părțile lor; recomandările pentru formularea textului referitor la implementare se aplică în mod corespunzător.

5.4.3 Mențiune cu privire la respectarea procedurii după Directiva privind obligația notificării

316 Dacă un proiect de lege sau ordonanță conține **reglementări tehnice și reglementări privind serviciile societății informaționale**, trebuie respectate dispozițiile Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO L 204 din 21.7.1998, pag. 37), modificată ultima dată prin Directiva 2006/96/CE din 20 noiembrie 2006 (JO L 363 din 20.12.2006, pag. 81), denumită și Directiva privind obligația notificării.

Statele membre ale Uniunii Europene sunt obligate, conform art. 8 din Directiva 98/34/CE, să transmită Comisiei proiectele de reglementări tehnice și de reglementări privind serviciile societății informaționale⁴⁹. În principiu, statele membre trebuie să adopte reglementările abia după trecerea termenelor stabilite la art. 9 din Directiva 98/34/CE. Încălcarea obligației de notificare prevăzută la art. 8 și 9 din Directiva 98/34/CE face ca **reglementările respective să nu poată fi aplicabile**.

317 La emiterea de reglementări tehnice trebuie făcută mențiune asupra obligației de respectare a Directivei 98/34/CE. Această **mențiune** se face prin următoarea **notă de subsol** în momentul publicării oficiale:

Au fost respectate obligațiile prevăzute de Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO L 204 din 21.7.1998, pag. 37), modificată ultima dată prin Directiva 2006/96/CE din 20 noiembrie 2006 (JO L 363 din 20.12.2006, pag. 81).

Spre deosebire de trimerile prin note de subsol, la transpunerea Directivelor se va menține această formulare pentru notele de subsol până la o eventuală modificare a Directivei privind obligația notificării.

318 Pentru **locul** notei de subsol și procedura stabilirii acesteia se aplică în mod corespunzător recomandările referitoare la notele de subsol care sunt obligatorii când se face trimitere la o normă (vezi NrMarg. 308 și urm.). Trimiterea la Directiva 98/34/CE trebuie să fie deja inclusă în **proiectul** de lege sau ordonanță. La consultările pe marginea proiectului, trimiterea va atrage atenția asupra Directivei, dar mai ales asupra faptului că, înaintea adoptării reglementărilor tehnice, Comisiei trebuie să i se asigure posibilitatea de verificare, așa cum prevăd reglementările. Aceste intervalele de timp necesare trebuie avute în vedere și la formularea reglementării intrării în vigoare.

Nu se fac trimeri la Directiva privind obligația notificării, nici în titlul legilor și ordonanțelor, nici în dispozițiile din lege sau ordonanță, fiindcă trimerile de acest gen nu contribuie la buna înțelegere a legii sau ordonanței. Trimiterea trebuie doar să indice faptul că dispozițiile legale au fost elaborate prin procedura specificată în Directiva privind obligația notificării și că norma internă are o anumită legătură cu dreptul Uniunii Europene.

319 Trimerile care fac referire la obligația notificării **nu mai necesită adaptări ulterior**, dacă se modifică Directiva privind obligația notificării. Din acest motiv nu se modifică nici trimerile publicate deja, care se refereau la Directiva 83/189/CEE, precursora Directivei 98/34/CE. Această regulă se aplică și atunci când dispozițiile respective sunt republicate. Numai dacă se modifică dispozițiile după intrarea în vigoare a Directivei 98/34/CE sau a modificărilor la aceasta, trebuie ca, la modificări, să se facă referire la versiunea actuală a Directivei privind obligația notificării.

⁴⁹ Cu privire la această procedură: vezi Manualul UE al ministerului finanțelor din Germania.

Partea C

Legi noi

1386 Monitorul Oficial Anul 2007 Partea I nr. 31, editat la Bonn pe 19 iulie 2007

**Legea privind instituirea Consiliului German pentru Etică
(Legea consiliului eticii – LCE)**

din 16 iulie 2007

Parlamentul Germaniei a adoptat următoarea lege:

§ 1

Constituirea Consiliului German pentru Etică

Se constituie un consiliu independent al experților, care poartă denumirea de „Consiliul German pentru Etică“.

§ 2

Atribuții

(1) Consiliul German pentru Etică urmărește aspectele etice, sociale, de științele naturale, medicale și juridice, precum și urmările probabile pentru individ și societate, care rezultă în contextul științei și al evoluțiilor din domeniul științelor vieții și al aplicării acestora la oameni. Dintre atribuțiile sale fac parte în special:

1. informarea opiniei publice și promovarea dezbaterii în societate, cu participarea diferitelor grupe sociale;

...

§ 11

Intrarea în vigoare

Prezenta lege intră în vigoare pe 1 august 2007.

Drepturile constituționale ale Consiliului Federal sunt protejate.

Prezenta lege este astfel emisă. Se va publica în Monitorul Oficial al Germaniei.

Berlin, 16 iulie 2007

Președintele federal
Horst Köhler

Cancelarul federal
Dr. Angela Merkel

Ministrul federal pentru educație și cercetare
Annette Schavan

Ministrul federal pentru justiție
Brigitte Zypries

Ministrul federal pentru sănătate
Ulla Schmidt

Data publicării

Titlu = Denumire

(Denumire scurtă -
prescurtare)

Data emiterii

Formula introductivă

Dispoziție individuală

Titlul articolului

Reglementare temporală (în
cazul de față: intrarea în
vigoare)

Formula finală

Data emiterii

Semnatar

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

Partea C

Legi noi

320 Sistemul nostru de acte normative este complex și trebuie adaptat periodic la noile evoluții, așa încât sunt necesare modificarea și reordonarea regulilor existente sau elaborarea de acte normative complet noi. Nu este ușor de indicat momentul când trebuie elaborată o lege nouă, în schimb există o regulă de bază, conform căreia nevoia de reglementare printr-o lege nouă apare dacă viitoarele dispoziții legale au o legătură unele cu altele, dacă se pot delimita eficient de materiile deja reglementate sau dacă sunt de interes public deosebit. Dacă regulile deja existente vor fi preluate în legea nouă, trebuie verificat dacă trebuie adaptate sau abrogate.

1 Titlul legii noi

1.1 Importanța și componentele titlului

321 Fiecare lege nouă trebuie să poarte un titlu. Titlul face parte din textul oficial al legii. Stabilirea titlului este, de regulă, ultimul pas în elaborarea proiectului, deoarece formularea lui depinde de **conținutul** actului normativ. În faza de elaborare a proiectului, titlul a fost titlu de lucru. Deoarece proiectul se modifică pe parcursul elaborării, este necesară verificarea titlului de lucru. În parlamentul Germaniei, despre titlu (și formula introductivă) se vorbește abia când se ajunge la cea de-a doua lectură a unui proiect de lege, decizia luându-se după ce a fost stabilit definitiv textul legii (§ 81 alineat 2 teza 1 din Regulamentul parlamentului Germaniei – GOBT⁵⁰).

322 Titlul este format din **denumire, denumire scurtă și prescurtare**. Stabilirea unei denumiri este obligatorie, celelalte două trebuie completate în funcție de recomandările de mai jos.

323 Titlul nu este același lucru cu **denumirea completă** a legii. Titlul trebuie să se refere la obiectul legii și să fie atât de scurt încât să nu afecteze comprehensibilitatea dispozițiilor legale, în cadrul cărora este citată legea respectivă. În cazul în care se obține o astfel de denumire, nu mai este necesară formularea unei denumiri scurte sau a unei denumiri pentru trimitere la legea respectivă.

1.2 Denumirea

324 Denumirea ne oferă informații despre rangul și conținutul legii. De asemenea, este util pentru a găsi legea, pentru a o delimita de alte legi și pentru a putea face trimitere la lege (NrMarg. 173).

⁵⁰ Regulamentul parlamentului Germaniei în versiunea publicată pe 2 iulie 1980 (M.O. I pag. 1237), cu ultimele modificări publicate pe 26 septembrie 2006 (M.O. I pag. 2210). Versiunea actuală a Regulamentului poate fi accesată prin intermediul paginii electronice a parlamentului Germaniei (www.bundestag.de).

325 Din denumire trebuie să reiasă că este vorba despre o lege. De aceea, **se indică rangul**, adică se face mențiune expresă la faptul că actul este o lege. În felul acesta, legea poate fi delimitată de actele normative inferioare, cum ar fi ordonanțele.

326 Indicarea rangului poate fi extinsă cu o parte din cuprins. Astfel de formule extinse se practică în cazul legilor de punere în aplicare, de executare, de introducere a unor acte normative mai ample. Astfel de legi pot fi adoptate și în legătură cu tratate internaționale și cu acte legislative ale Uniunii Europene.

Exemplu:

Lege pentru aplicarea Convenției UNESCO din 14 noiembrie 1970 privind mijloacele de interzicere și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate a bunurilor culturale...

Legile de introducere (NrMarg. 756 și urm.) sunt emise în primul rând când este vorba despre codificări importante (Codul Civil, Codul Penal, Legea de organizare a instanțelor judecătorești) și conțin dispoziții tranzitorii (NrMarg. 412 și urm.).

327 Rangul actului normativ este indicat, de regulă, la început, folosindu-se varianta obișnuită „Lege“ sau formula extinsă. Indicarea rangului poate fi plasată la sfârșit, dacă va fi găsită o noțiune suficient de expresivă, să poată reda conținutul legii. (**ultima frază este valabilă numai pentru limba germană – nota trad.**)

Exemple:

Legea pentru protecția împotriva poluării fonice generate de traficul aerian
Bundesbeamtengesetz (Legea federală privind funcționarii)

328 După indicarea rangului, urmează **indicarea conținutului**, care cuprinde o scurtă descriere a conținutului legii. La formularea titlului este bine să fie evitată, pe cât posibil, formularea „referitoare la”. În funcție de obiectul reglementării, pot fi folosite, de exemplu, cuvintele „pentru“, „privind“, „împotriva“.

Pentru referirea la conținut trebuie folosite noțiuni expresive, din care să reiasă obiectul reglementării, așa încât să înlesnească și căutarea legii noi. Este suficientă redarea, pe scurt, a obiectului legii.

Exemple:

Legea privind eco-compatibilitatea detergenților și a substanțelor pentru curățare
Lege de introducere pentru Legea de organizare a instanțelor judecătorești
Legea pentru aplicarea primei uniforme unice

În cazul reglementării unor aspecte noi, poate fi utilă o denumire mai lungă, mai ales dacă se stabilește și o denumire scurtă (NrMarg. 331 și urm.).

Exemplu:

Legea pentru implementarea hotărârii parlamentului Germaniei din 21 iunie 1991 privind desăvârșirea unificării Germaniei

Nu se recomandă repetarea conținutului esențial al legii în titlul acesteia, deoarece îngreunează textul atunci când trebuie făcută trimiterea completă.

Exemplu de formulare eronată:

Lege privind executarea Convenției în baza art. K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană din 26 iulie 1995 privind folosirea informaticii în domeniul vamal, pe marginea Protocolului conform art. 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană din 8 mai 2003 pentru modificarea Convenției privind folosirea informaticii în domeniul vamal în vederea introducerii unui fișier de identificare a dosarelor de anchetă vamală, precum și privind Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă dintre autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea acestora cu Comisia pentru asigurarea aplicării corecte a legislației în sectorul vamal și agricol

329 În denumirea legii nu se vor trece explicații sau cuvinte-cheie între paranteze, deoarece îngreunează textul, inclusiv atunci când trebuie făcute trimiteri la respectivul act legislativ. În titlu se trec, în paranteză, cel mult denumirea scurtă și prescurtarea legii.

Exemplu de formulare eronată:

Legea privind executarea sentinței Curții Constituționale a Germaniei din 3 martie 2004 (supravegherea acustică a locuinței)

330 Dacă legea nouă are legătură cu dreptul Uniunii Europene, acest aspect poate fi evidențiat prin titlu (NrMarg. 312).

1.3 Denumirea scurtă

331 De multe ori, denumirea completă este atât de lungă încât nu poate fi folosită pentru trimiteri, așa că trebuie stabilită o denumire scurtă, care să facă mai ușoară trimiterea la legea respectivă. Denumirea scurtă **se adaugă** la titlu, **în paranteză**.

Exemplu:

Legea privind reabilitarea și despăgubirea victimelor măsurilor de urmărire penală contrare principiilor statului de drept, aflate pe teritoriul care aderă /fosta RDG – nota trad./ (Legea penală privind reabilitarea – ...)

332 Dacă există o denumire scurtă, aceasta va fi folosită pentru trimiteri (nr. 1 teza 3 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF).

333 Denumirea scurtă este un substantiv compus, format dintr-o noțiune sau din mai multe noțiuni care reprezintă cuvinte-cheie, precum și din cuvântul care indică rangul actului normativ.

334 Cuvintele compuse (NrMarg. 77) pentru formarea unei denumiri scurte nu ridică probleme deosebite, în sensul că nu creează dificultăți atunci când trebuie făcute trimiterile. Dacă nu este o combinație prea complicată, folosirea acestei denumiri (NrMarg. 332) va fi percepută ca fiind legea în sine și, deci, va fi reținută cu ușurință.

Exemplu:

Legea privind folosirea datelor administrative în scopul realizării de statistici economice
(Legea folosirii datelor administrative - Verwaltungsdatenverwendungsgesetz – ...)

335 Cuvintele-cheie folosite în denumirea scurtă trebuie să provină din titlul actului normativ. Cuvintele-cheie trebuie alese cu grijă. Iar dacă se renunță la terminații ale cuvintelor și la cuvinte de legătură, rezultă combinații care se acceptă, spre deosebire de alte forme de compunere a cuvintelor (NrMarg. 77).

Exemplu:

Legea privind intersecțiile între căile ferate și căile rutiere (Eisenbahnkreuzungsgesetz - Legea intersectării căilor ferate)

336 În mod excepțional, denumirea scurtă poate să cuprindă **cuvinte**-cheie care nu se găsesc în titlul actului normativ, **pentru a sintetiza cât mai bine conținutul titlului**. Astfel de situații apar când actul normativ reglementează un domeniu nou, iar titlul trebuie să fie mai detaliat și deci mai lung. Dezavantajul este că nu poate fi făcută imediat legătura între denumirea completă și cea scurtă.

Exemplu:

Legea privind protecția împotriva pericolelor la adresa Republicii Federale Germania prin răspândirea de **date de teledetecție sensibile** (Legea siguranței **datelor satelitare** – SatDSiG)

Exemplu de formulare eronată:

Legea privind societățile pe acțiuni germane din domeniul imobiliar cotate la bursă (Legea **REIT**)

337 Indicarea rangului actului normativ se află **întotdeauna la sfârșit** în denumirea scurtă (numai în limba germană - n.trad).

Exemple:

Legea privind folosirea informațiilor primite în alte scopuri

Legea privind alegerea și numirea judecătorilor

Pentru **indicarea rangului** actului normativ, se folosește cuvântul „lege”. Rangul de „Cod” se folosește numai pentru codificări mai ample, cum ar fi Codul Comercial, Codul Construcțiilor, Codul Mediului.

338 Denumirea „**Ordnung**“ (act normativ) nu va mai fi folosită pentru indicarea rangului în cazul legilor noi, fiindcă nu este evident dacă se referă la o lege sau la o ordonanță.

339 Denumirea de „**lege federală**“ se folosește în scopul diferențierii față de legile de land. Condiția este, în acest caz, ca în cel puțin unul dintre landuri să existe o lege nouă cu aceeași denumire completă. Deosebirea constă, de regulă, din denumirea legii: la nivel de land, se emit „legi de land”.

Exemplu:

Legea federală privind protecția împotriva emisiilor

Adăugirea „federal(ă)” se admite atunci când trebuie reglementate atribuțiile, organizarea, procedurile unei entități federale, care ar putea fi confundată cu una de land. De cele mai multe ori, cuvântul „federal(ă)” se găsește deja în titulatura instituției federale respective (de ex. Registrul Central Federal, Arhiva Federală).

340 În principiu, **anul** nu face parte din denumirea legilor noi.

Excepție fac numai situațiile în care:

- legea conține **măsuri periodice, limitate în timp**, cum ar fi pentru culegerea de date statistice (de ex. Legea privind microrecensământul 2005). Particularitatea acestor legi constă în faptul că ele încetează să mai aibă utilitate după transpunerea în practică a scopurilor, dar periodic este nevoie de reglementări asemănătoare (vezi NrMarg. 481).
- dacă sunt reglementate anumite aspecte și consecințe juridice pentru un anumit an calendaristic (de ex. Legea bugetului). Acestea sunt **legile noi anuale**.

Spre deosebire de acestea există legile noi (de ex. legile privind impozitele), care se orientează în funcție de **anul economic**. Acestea sunt legi pe termen lung, care necesită modificări numai când este nevoie. Numai prin faptul că în titlu nu apare anul, realizăm că avem de-a face cu un act legislativ care a fost gândit pe termen lung.

1.4 Prescurtarea

341 Prescurtarea reprezintă o succesiune de litere. Ca și denumirea, prescurtarea ajută la găsirea mai rapidă a legii, așa încât trebuie să fie inconfundabilă. Cu alte cuvinte, trebuie să difere de prescurtările celorlalte legi noi în vigoare. Prescurtarea nu trebuie modificată atâta timp cât există legea nouă.

342 Prescurtarea se stabilește în titlu, dar nu este folosită nici în trimiterea completă, nici în textul actelor normative, ci cel mult în tabele sau liste. Este utilă în special pentru căutarea în baze de date, în literatura de specialitate, pentru o mai bună comunicare în cercurile de specialitate sau între persoanele interesate.

343 În denumire, prescurtarea este trecută în paranteză.

Exemple:

Legea contravențiilor - Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (OWiG)

Legea privind normele fiscale în cazul transformării societăților - Umwandlungssteuergesetz (UmwStG)

344 Dacă alături de denumire se stabilește o denumire scurtă, denumirea scurtă și prescurtarea denumirii se trec la urmă și sunt separate printr-o linie de pauză (... – ...).

Exemple:

Legea privind protecția împotriva substanțelor periculoase (Legea chimicalelor/Chemikaliengesetz – ChemG)

Legea privind răspunderea și despăgubirea în cazul poluării cu petrol provenind de la nave maritime (Legea poluării cu petrol/Ölschädengesetz – ÖISG)

345 La alegerea prescurtării trebuie avută în vedere posibilitatea de a o folosi în baza de date juridice juris (NrMarg. 29). Noile prescurtări oficiale trebuie alese de comun acord cu **Oficiul Federal pentru Justiție**, care are competența documentării electronice a dreptului federal (NrMarg. 31, 645).

346 Prescurtarea trebuie să prezinte **suficientă similitudine** cu denumirea completă. Dacă în alte acte normative sunt folosite deja anumite prescurtări, este bine să fie preluate acelea (de ex. „Bew“ pentru Bewertung – adică „Eval” pentru „evaluare”). La stabilirea prescurtării unei legi noi trebuie verificat dacă există deja astfel de prescurtări, iar dacă există, trebuie preluate.

347 Prescurtarea ar trebui formată din **litere** sau **prescurtări** care au cel mult lungimea unei silabe. Prescurtările nu trebuie neapărat să poată fi pronunțate ca un cuvânt. În prescurtări nu sunt admise spațiile libere și nici semnele speciale (de ex. cratima).

348 În prescurtare, litera care indică **rangul** actului normativ este trecută la sfârșit (în limba germană – nota trad.):

- „G“ pentru „Gesetz“ (lege)
- „GB“ pentru „Gesetzbuch“ (Cod)
- „EG“ pentru „Einführungsgesetz“ (lege de introducere)
- „AG“ pentru „Ausführungsgesetz“ (lege de punere în aplicare)
- „DG“ pentru „Durchführungsgesetz“ (lege de executare).

Rangul actului normativ poate fi indicat prin cel mult două litere. Dacă în prescurtare mai apare litera G și în altă parte, atunci aceasta are o altă semnificație: de ex. Gerichtsverfassungsgesetz – GVG (Legea de organizare a instanțelor judecătorești), Urlaubsgeldgesetz – UrlGG (Legea primei de concediu).

2 Data promulgării

349 Data promulgării indică momentul semnării actului legislativ de către președintele Germaniei și se găsește în Monitorul Oficial sub titlul legii. În acest loc, orice proiect conține sub titlu mențiunea „de la data de...” (nr. 2 teza 3 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF).

3 Formula introductivă a legii noi

3.1 Importanța și poziția formulei introductive

350 Fiecare lege trebuie să aibă o formulă introductivă (nr. 2 teza 1 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF), din care reiese cine a adoptat legea, precum și că e constituțională. De aceea, tot aici se face mențiune despre faptul că legea a fost adoptată de Parlament, eventual cu majoritate calificată, și că există acordul Consiliului Federal, pentru cazurile în care este necesar acest acord.

351 Formula introductivă se găsește după rândul rezervat datei promulgării (nr. 2 teza 3 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF) și nu face parte din textul legii.

352 Formula introductivă se află la începutul **proiectului de lege**. În felul acesta, pe parcursul procesului legislativ poate fi discutat dacă legea necesită o anumită majoritate sau acordul Consiliului Federal.

353 Formula introductivă trebuie **verificată** ori de câte ori se fac modificări ale proiectului pe parcursul procesului legislativ, deoarece modificările aduse conținutului pot să necesite sau nu un anumit acord sau o anumită majoritate. Formula introductivă adecvată poate fi stabilită definitiv abia după deciziile finale ale parlamentului și Consiliului Federal.

3.2 Tipuri de formule introductive

354 Formula introductivă are următorul conținut:

- în cazul legilor care nu necesită o majoritate calificată și nici acordul Consiliului Federal:
„Parlamentul a adoptat prezenta lege:“
- în cazul legilor care nu necesită o majoritate calificată, ci doar acordul Consiliului Federal:
„Parlamentul, cu acordul Consiliului Federal, adoptă prezenta lege:“
- în cazul legilor care necesită voturile majorității membrilor parlamentului și acordul Consiliului Federal (art. 29 alin. 7 teza 2, art. 87 alin. 3 teza 2 corob. cu art. 121 din Constituție):
„Parlamentul adoptă prezenta lege cu majoritatea voturilor exprimate de membrii săi și cu acordul Consiliului Federal:“
- în cazul legilor care modifică Constituția (art. 79 alin. 1 din Constituția Germaniei):

„Parlamentul a adoptat prezenta lege cu acordul Consiliului Federal și cu respectarea art. 79 alin. 2 din Constituția Germaniei:“.

În cazul legilor care reorganizează teritoriul federal (art. 29 din Constituția Germaniei) se adaugă și alte formule. Legile adoptate în scopul apărării țării nu respectă aceste particularități ale procesului legislativ în ceea ce privește formula introductivă, așa încât formulele respective ar fi inadecvate.

3.3 Aspecte speciale privind acordul Consiliului Federal

355 În cazul în care pentru o lege este necesar acordul Consiliului Federal, se va face mențiune despre aceasta în scrisoarea care însoțește proiectul de lege trimis spre consultare altor instituții (§ 49 alin. 2 RCMF). În scrisoarea respectivă mai trebuie menționate dispozițiile legale care fac necesar acordul, precum și motivele pentru care sunt necesare respectivele dispoziții legale. Problema necesității acordului nu va fi prezentată și în expunerea de motive; astfel de explicații se vor regăsi numai în cazul art. 87 alin. 3 teza 2 din Constituția Germaniei și în expunerile de motive pe marginea legilor de ratificare (§ 43 alin. 4 RCMF). Dacă nu există certitudine în privința necesității acordului, vor fi consultate ministerul federal al justiției și ministerul federal de interne (NrMarg. 51).

356 În cazul în care Consiliul Federal acționează contrar opiniei guvernului federal în privința necesității acordului, adică adoptă o lege și își dă acordul expres în legătură cu aceasta, va fi **reanalizată** necesitatea acordului de către ministerul de resort, împreună cu ministerul federal de interne și ministerul federal al justiției. De concluziile reanalizării depinde formula introductivă care se trece înaintea legii atunci când contrasemnează cancelarul Germaniei. Dacă din concluzii reiese că nu era necesar acordul, legea se promulgă fără formula introductivă din care ar reieși că este un act normativ care necesită acordul Consiliului Federal.

357 Dacă parlamentul Germaniei decide că legea nu necesită acordul, dar natura legii respective cere totuși un astfel de acord, iar Consiliul Federal își dă acordul, legea trebuie totuși adoptată așa cum se adoptă legile care necesită acordul Consiliului Federal, adică în formula introductivă se va face referire la respectivul acord.

4 Sumarul

358 Fiecare lege nouă ar trebui să aibă cuprins. Cuprinsul este un bun sprijin pentru orientare și pentru a cuprinde tot conținutul după intrarea în vigoare a actului legislativ. Cuprinsul este util mai ales pentru legile care au și alte subdiviziuni în afară de articole: secțiuni, capitole, părți. Ca să aibă cuprins, trebuie ca subdiviziunile din lege să poarte un titlu. Cuprinsul va trebui să redea inclusiv titlurile articolelor, precum și pe cele ale eventualelor anexe. În felul acesta, ne putem da seama după ce sistem a fost construită legea. Proiectul de cuprins este util și pentru reliefa deficiențelor sistematicii legii, așa încât să poată fi făcute corecturile necesare. Dacă legea nu are foarte multe articole (cel mult 20), cuprinsul nu este necesar.

359 Cuprinsul urmează după formula introductivă.

360 La fel ca titlul și formula introductivă, cuprinsul depinde de conținutul legii. Dacă se fac modificări în faza de elaborare a proiectului sau în timpul procesului de legiferare, trebuie verificat și cuprinsul.

5 Structura legii noi

5.1 Structura legii

361 Structura exterioară a legii este determinată de conținutul său. Așa se explică de ce nu poate fi oferită o **regulă general valabilă**. Există însă reguli de bază, care trebuie respectate în cazul fiecărui proiect de lege: întotdeauna elementele mai importante au prioritate față de cele mai puțin importante, normele materiale față de cele procedurale, regula față de excepție, obligația față de sancțiune.

De regulă, structura se prezintă în următoarea ordine:

- sfera de aplicare și valabilitate (inclusiv definiții necesare ale termenilor)
- partea principală
- proceduri și competență
- sancțiuni penale, sancțiuni contravenționale
- dispoziții tranzitorii
- intrarea în vigoare.

362 În legea nouă, **scopul** acesteia **nu** este menționat înaintea textului legii, deoarece se regăsește în denumire și trebuie, în orice caz, să reiasă din dispozițiile legii. Spre deosebire de scop, dispozițiile referitoare la **sfera de aplicare și valabilitate** al legii trebuie să se găsească la începutul legii.

Exemplu:

§ 1 din Legea federală privind răspunderea disciplinară:

§1

Domeniul de valabilitate, persoane

Prezenta lege se aplică funcționarilor publici și funcționarilor publici pensionari în sensul Legii federale a funcționarilor publici.

Foștii funcționari publici beneficiari de prestații în conformitate cu dispozițiile Legii privind asistența pentru funcționari sau dispozițiile corespunzătoare anterioare sunt considerați funcționari publici pensionari până la finalul asigurării acestor prestații, iar prestațiile sunt considerate salariu după pensionare.

363 Definirea termenilor ar trebui făcută întotdeauna la începutul legii, când noțiunile cu același conținut sunt folosite foarte des în textul legii; de asemenea, pot fi utile pentru ordonanțele de aplicare.

364 Abilitările pentru emiterea de ordonanțe (NrMarg. 381 și urm.) trebuie să fie acordate în legătură cu dispozițiile pe care trebuie să le detalieze. Dacă o lege conține mai multe abilitări pentru emiterea de ordonanțe, acestea pot fi comasate toate într-un singur loc.

365 Tabelele, listele și ilustrațiile nu trebuie să facă lectura greoaie, așa încât este bine să fie incluse în **anexele** legii. Acestea au tot rangul de lege. Dacă sunt mai multe anexe, acestea trebuie numerotate.

Exemplu:

§ 3 alin. 2 din Legea privind taxele judiciare:

Taxele se percep în conformitate cu sumele prevăzute în Tabelul taxelor în Anexa 1.

Titlul Anexei trebuie să asigure asocierea neechivocă cu textul legii, adică să conducă cu cât mai multă precizie la norma care face trimitere la anexă.

Exemplu:

Anexa 1

(la § 3 alin. 2)

Tabelul taxelor

Denumirea completă a legii nu mai trebuie indicată și aici, deoarece Anexa face parte din lege. Dacă în lege se fac trimiteri la această anexă, este suficientă folosirea denumirii „anexă”, iar dacă anexele au și număr, trebuie indicat numărul (de ex. „Anexa 3”).

366 În mod excepțional, dacă anexele sunt foarte cuprinzătoare, ele pot fi tipărite separat de lege, în volume anexă la Monitorul Oficial. În cazurile acestea, trimiterele la volumul cu anexele se fac într-o notă de subsol, după cum urmează:

Anexa va fi publicată ca volum anexă la prezenta ediție a Monitorului Oficial. Abonaților Monitorului Oficial Partea I li se trimite volumul anexă, la cerere, conform condițiilor de procurare stabilite de editură. Livrările în afara abonamentului se taxează.

367 La elaborarea de legi noi trebuie verificat, dacă este necesară abrogarea sau adaptarea unor acte normative. În cazul în care vor fi necesare **modificări subsecvente** în alte acte normative, trebuie aleasă forma legii-cadru (NrMarg. 717 și urm.); la art. 1 al acestei legi se găsește legea nouă, la art. 2 modificările subsecvente, iar la art. 3 condițiile de intrare în vigoare. Eventuala abrogare de subdiviziuni de lege se dispune prin articolele de la sfârșitul legii noi, sub titlul „Intrare în vigoare, abrogare”.

5.2 Subdiviziunile și denumirile lor

368 Fiecare lege nouă are subdiviziuni (articole).

369 Articolele sunt cele mai mici unități dintr-o lege nouă, în care sunt cuprinse reglementările sub o singură denumire. Denumirea articolului este formată din **denumirea subdiviziunii** (de regulă „§”) și un număr al acesteia. Particula „articol” se folosește la legile de ratificare conform art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, precum și la legile de introducere (numărul 3 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF). După denumirea subdiviziunii se trece **numărul articolului**, pentru care se folosesc cifre arabe (de ex. § 3; art. 7).

370 Toate articolele unei legi noi trebuie să poarte aceeași denumire („§”) și să fie **numerotate** continuu, chiar dacă există și diviziuni ale legii (corect: Secțiunea 1 §§ 1 până la 3, Secțiunea 2 §§ 4 și 5 etc.). În felul acesta, se evită confuziile, iar trimiterile nu trebuie să conțină foarte multe elemente.

371 La legi noi nu este admisă denumirea articolelor prin **adăugarea de litere** (spre exemplu: § 27a). Astfel de numerotări sunt admise doar ulterior, în mod excepțional, în baza unor legi de modificare, când trebuie evitate renumerotările și, deci, modificările subsecvente la nivelul altor dispoziții legale. (NrMarg. 593).

372 Dispozițiile legale trebuie să poarte **titlu**, pentru a permite o mai bună orientare în lege și o mai bună interpretare. Titlurile trebuie să redea, sintetic, obiectul reglementării. Dacă este dificilă formularea unui titlu sintetic, înseamnă că articolul este prea încărcat, că el conține prea multe alineate. În concluzie, formularea titlurilor articolelor evidențiază, din timp, lacunele din structura materiei de reglementat, așa că pot fi făcute corecții, pentru a asigura o ordine clară.

373 De-a lungul timpului, s-au consacrat **anumite** categorii de titluri: „Dispoziții tranzitorii”, „Sanțiuni contravenționale și penale”, „Abilitarea pentru emiterea de ordonanțe/norme de aplicare”, „Intrarea în vigoare”; dacă articolul respectiv conține și alineate care privesc eventuale abrogări, titlul va fi „Intrare în vigoare, abrogare”.

374 Articolele care reglementează mai multe detalii se împart în **alineate**. Subdiviziunile alineatelor sunt numerele, cele ale numerelor, literele. Ca subdiviziuni ale **literelor** sunt admise literele duble; alte subdiviziuni este bine să fie evitate. În locul unor astfel de subdiviziuni, este de preferat reordonarea materiei de reglementat. Legea trebuie să fie clară și ușor de înțeles, așa încât este bine să aibă o structură cu o succesiune bine pusă la punct (NrMarg. 105).

375 Tot pentru o mai bună claritate, alineatele trebuie marcate cu spațiu (indent) și poartă un număr, care este o cifră arabă în paranteză.

376 În cazul enumerărilor, se recomandă folosirea numerelor sau literelor, nu a liniuțelor. Frazele sau propozițiile care introduc o enumerare, trebuie să se încheie înaintea enumerării (NrMarg. 107). Elementele enumerării trebuie să fie părți ale unei singure propoziții sau fraze.

Subdiviziunile care încep cu numere și litere, se scriu cu spațiu (indent). În aceste cazuri, trebuie avut grijă ca textul care urmează după numere și litere să nu fie scris cu spațiu (indent).

Exemplu:

§ 13 alin. 2 din Legea medicamentelor:

(2) Nu este necesară autorizația prevăzută la alin. 1

...

3. pentru medicul veterinar, în cadrul farmaciei veterinare proprii, dacă

a) asigură reumplerea, împachetarea sau etichetarea fără modificarea medicamentelor,

...

e) amestecă medicamente finite pentru imobilizarea animalelor din grădini zoologice, a animalelor sălbatice din zone protejate sau alte spații,

în măsura în care desfășoară aceste activități în legătură cu animalele tratate de el,

4. pentru angrosist...

6. pentru producătorul de substanțe active, destinate producției de medicamente, fabricate

după precedeele tehnice descrise în Manulul Medicamentelor, la Homeopatie.

Excepțiile prevăzute de Teza 1 nu se aplică la prepararea sângelui, serurilor, vaccinurilor, alergenilor, serurilor de testare, antigenilor de testare și a medicamentelor radioactive.

5.3 Subdiviziunile supraordonate și denumirile acestora

377 Aceste subdiviziuni evidențiază structura sistematică a legii și conțin mai multe articole, reunite sub un titlu intermediar, care redă, în mod sintetic, conținutul articolului. Titlurile intermediare permit o mai bună structurare a legii (NrMarg. 372 f.), asigură claritatea actului normativ și pot fi un real sprijin pentru interpretarea acestuia de către utilizatori.

378 Subdiviziunile supraordonate trebuie să asigure claritatea în legile mai mari, iar acest aspect trebuie avut în vedere la stabilirea **numărului** de niveluri de structurare într-o lege nouă. Legile care au mai puțin de 20 de articole nu au nevoie de astfel de subdiviziuni.

379 Denumirile respective conțin două părți: tipul de subdiviziune și un număr.

Tipurile de subdiviziuni cele mai frecvente sunt „Partea“, „Capitolul“, „Secțiunea“, „Subsecțiunea“ (nr. 3 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF). Pe lângă menționarea tipului de denumire trebuie trecut și un număr, altfel nu poate fi asigurată precizia trimiterilor.

380 Numerotarea se face continuu, cu cifre arabe. **Numărul** este întotdeauna după tipul de subdiviziune (de ex. „Partea a 2-a“ și nu „A 2-a Parte“ sau „A doua Parte“; „Capitolul 1“ nu „Capitolul I“).

6 Abilitarea pentru emiterea de ordonanțe

6.1 Abilitarea executivului

381 Legiuitorul poate abilita executivul să completeze și să pună în aplicare o lege nouă prin **ordonanțe** (art. 80 din Constituție). Această tehnică este utilă, de exemplu, pentru a nu încărca legile cu prea multe detalii sau pentru a putea adapta mai rapid normele, în funcție de schimbări previzibile. Cerințele constituționale față de dispozițiile legale care conțin abilitări rezultă din art. 80 al Constituției. Conform principiului statului de drept și în scopul respectării democrației, există domenii a căror reglementare este exclusiv în competența parlamentului, așa încât legiuitorul este obligat să ia el însuși toate deciziile esențiale în domenii majore, în special în cele referitoare la exercitarea drepturilor fundamentale.

382 Chiar și în cazul abilitărilor de emitere a ordonanțelor, legiuitorul poate să continue să reglementeze materia, însă numai prin lege. Nu se va admite ca legiuitorul însuși să emită ordonanțe. Folosirea denumirii respective ar induce în eroare, deoarece nu ar corespunde respectivului caracter juridic. În cazul unor astfel de „ordonanțe“, ar mai exista pericolul ca unele dispoziții să depășească limitele abilitării, așa încât **nu** este permis ca în proiectele de legi ale guvernului federal să fie prevăzute astfel de „**legi în veșmânt de ordonanță**”⁵¹. Cu privire la **excepții în cazul legilor sau ordonanțelor de modificare** - vezi NrMarg. 690 și urm.

⁵¹ vezi Circulara Comună a ministerului de interne al Germaniei și a ministerului justiției al Germaniei din 21 martie 2006 cu ocazia Deciziilor Curții Constituționale a Germaniei din 13 și 27 septembrie 2005 (2 BvF 2/03 și 2 BvL 11/02).

383 Destinatarul abilitării pentru emiterea de ordonanțe pot fi exclusiv guvernul federal, un minister federal sau guvernele de land, în conformitate cu art. 80 alin. 1 teza 1 din Constituție. Denumirea de „minister federal” se referă la cea mai înaltă autoritate federală, nu la persoana care conduce instituția respectivă⁵². De aceea, trebuie ca, în norma de abilitare, să fie menționat ministerul federal care va fi destinatarul abilitării.

384 Destinatarul pot fi chiar mai multe ministere federale, dacă trebuie emise **Ordonanțe Comune**. Nu sunt admise ordonanțe comune ale mai multor guverne de land, ale guvernelor de land și ale guvernului federal, ale guvernelor federale și ministerelor federale.

385 Ministerele federale trebuie trecute cu denumirea oficială completă în normele de abilitare. Nu se recomandă folosirea denumirii complete o singură dată în norma de abilitare sau într-o altă dispoziție a legii, pentru ca în celelalte norme de abilitare să fie folosită doar formula „ministerul federal”. Ar rezulta doar norme de abilitare incomplete, așa încât, dacă s-ar face trimitere la vreuna dintre acestea, ar fi necesară și menționarea denumirii complete a destinatarului abilitării.

6.2 Cerințe față de realizarea normei de abilitare

386 La formularea normelor de abilitare trebuie ținut seama de necesitatea clarității, așa cum stabilește art. 80 alin. 1 teza 2 din Constituție. Astfel, **conținutul**, **scopul** și **limitele** abilitării se stabilesc prin lege.

387 Cerințele față de această claritate a normelor de abilitare depind de obiectul reglementării și de gradul de **intensitate al intervenției** normelor în drepturile fundamentale. Exigențele sunt deosebite față de reglementările care afectează cetățenii și privesc domeniul drepturilor omului. Este vorba în special despre legislația fiscală și despre cazurile în care există abilitarea pentru elaborarea de dispoziții privind amenzile contravenționale și penale.

388 Norma de abilitare trebuie astfel formulată încât să poată fi prevăzut în ce cazuri și în ce scop se va face uz de ea, precum și ce conținut vor avea ordonanțele de aplicare. Cu cât este formulată mai **îngrijit**, cu atât vor fi mai puține probleme ulterior, la elaborarea ordonanțelor de aplicare.

389 Norma de abilitare trebuie **formulată** în așa fel încât să exprime **nemijlocit** toate regulile referitoare la conținut, scop și limite. Norma respectivă nu trebuie să facă trimiteri la abilitări deja existente, deoarece aceasta ar îngreuna mai târziu elaborarea formulei introductive a ordonanței. Înaintea elaborării de noi norme de abilitare, care să fie autonome, trebuie verificată relația lor cu cele deja existente.

390 Norma de abilitare va conține, în orice caz, **cuvântul „Ordonanță”**. Iar din titlul articolelor trebuie să reiasă că este vorba despre o abilitare pentru emiterea de ordonanțe (de exemplu „abilitarea de a emite ordonanțe”). Cu privire la locul acestor mențiuni - vezi NrMarg. 364.

6.3 Obligația sau posibilitatea de a aprecia necesitatea emiterii de ordonanțe

391 Din formularea normei de abilitare ar trebui să reiasă clar dacă destinatarul abilitării are obligația să emită ordonanțe de aplicare, sau dacă are posibilitatea să opteze între a elabora sau nu un astfel de act normativ.

⁵² Decizia cabinetului german din 20 ianuarie 1993 (Buletinul Ministerial Comun pag. 46)

392 Dacă emiterea de ordonanțe rămâne la **latitudinea** destinatarului abilitării, textul poate fi formulat astfel: „Ministerul federal... este abilitat prin ordonanță de aplicare...” sau „Guvernele de land pot, prin ordonanță de aplicare...”.

393 Nu există nici un fel de **marjă** în cazul următoarelor formulări: „... va emite dispoziții prin ordonanțe de aplicare privind...”. Obligația de emitere a ordonanțelor de aplicare există și atunci când este prevăzut că sunt „necesare” dispoziții de punere în aplicare și de executare. Același lucru este valabil și în următoarele cazuri: „emite” sau „stabilește prin ordonanțe de aplicare”, deoarece „emite” și „stabilește” se vor înțelege ca prezent imperativ (NrMarg. 83).

6.4 Subdelegare

394 În conformitate cu art. 80 alin. 1 teza 4 din Constituție, în norma de abilitare poate fi prevăzut ca destinatarul abilitării să delege mai departe abilitarea, **prin ordonanță** (așa numita **subdelegare**). În felul acesta, nu instituțiile publice prevăzute la art. 80 alin. 1 teza 1 din Constituție, ci altele vor elabora dispozițiile (de ex. ministere de land, alte autorități federale sau Centrale Federale). Subdelegarea trebuie denumită concret în norma de abilitare, cu mențiunea că se face referire la instituția respectivă, nu la persoana celui care o conduce.

395 Subdelegarea este **utilă** când trebuie reglementate aspecte care diferă de la regiune la regiune sau când sunt necesare cunoștințe speciale în domeniu. Autoritățile administrative regionale sau cele care se ocupă permanent de domeniul reglementat pot stabili regulile mai simplu, mai rapid și mai precis, deoarece sunt familiarizate cu particularitățile regionale sau de specialitate.

Exemplu:

§ 144 alin. 4 din Legea telecomunicațiilor:

Ministerul federal pentru Economie și Tehnologie este abilitat să reglementeze detaliile perceperii contribuțiilor, prin ordonanță de aplicare, care nu necesită acordul Consiliului Federal, de comun acord cu ministerul federal al finanțelor... Ministerul federal pentru economie și tehnologie poate delega abilitarea de la teza 1 prin ordonanță de aplicare asupra Agenției pentru rețeaua federală, asigurând reglementarea condițiilor de comun acord...

396 Dacă norma de abilitare permite subdelegarea, autoritatea abilitată va proceda în consecință, cu mențiunea că abilitarea se menține. Cu alte cuvinte, dacă autoritatea abilitată va subdelega emiterea actului legislativ, dreptul autorității de a emite ea **însăși** ordonanța de aplicare se menține.

397 Autoritatea abilitată poate folosi subdelegarea pentru modificarea destinatarului abilitării. Dreptul de codecizie și cerințele față de acord, așa cum sunt ele prevăzute de abilitare, se mențin nemodificate.

398 Dacă norma de abilitare prevăzută de lege nu conține alte detalii, autoritatea abilitată poate abilita mai departe structura subdelegată, pentru ca aceasta, la rândul ei, să poată transfera mai departe abilitarea de emitere a ordonanței de aplicare („Prin ordonanță, puteți transfera mai departe prezenta abilitare”). În felul acesta, sunt posibile **subdelegări multiple**.

6.5 Dreptul de participare la emiterea ordonanței de aplicare

399 În abilitarea pentru emiterea de ordonanțe de aplicare pot fi stabilite reguli care să completeze cerințele constituționale referitoare la procedura de emitere a acestor acte legislative, în cazul de față fiind vorba în special despre **acordarea de drepturi de participare** pentru alte autorități. Participarea poate fi o simplă consultare sau poate însemna mai mult, de exemplu ajungerea la înțelegeri, dar și stabilirea unor regulilor în cazurile în care este necesar un acord. Dreptul de participare nu conferă vreun drept de codecizie (cum ar fi consultarea) și poate fi acordat unor instituții de stat, dar și private. **Încălcarea** drepturilor de participare poate avea ca urmare nulitatea ordonanței de aplicare.

400 Participarea unor terți la emiterea ordonanței de aplicare poate fi **utilă**, pentru a folosi cunoștințele locale, cunoștințele profesionale speciale, o anumită expertiză în ceea ce privește legiferarea. În cazul implicării terților, procesul de elaborare a ordonanței poate fi mai lung și supus erorii.

De aceea, înainte acordării unor drepturi de participare, trebuie făcută o analiză aprofundată, pentru a ști dacă este necesară acordarea unor astfel de drepturi. Pentru a folosi expertiza și experiența serviciilor specializate, a cercurilor de specialitate și a asociațiilor, a landurilor și administrațiilor locale este suficientă cooptarea periodică, prevăzută de RCMF (§§ 45, 47 corob. cu § 62 alin. 2 teza 1 RCMF).

401 Implicarea terților presupune ca norma de abilitare să **denumescă precis fiecare structură**, precum și **felul implicării** acesteia. În procesul de reglementare a participării, legiuitorul nu se va limita la dispoziții care lasă decizia la latitudinea emitentului ordonanței de aplicare, în ceea ce privește limitele implicării structurii în emiterea ordonanței de aplicare. De obicei, nu sunt suficiente formulările generice, cum ar fi „asociații și experți din domeniul economic implicat“, „cercuri implicate“ sau „autorități de specialitate competente“.

Exemplu:

§ 41 alin. 3 din Legea investițiilor:

Ministerul de finanțe al Germaniei este abilitat ca, după consultarea Băncii Naționale a Germaniei, să emită ordonanța de aplicare cu detaliile despre metodele și bazele de calcul a cotei costurilor generale

...

Exemplu de eroare:

§ 8 alin. 2 din Legea metrologiei:

Înainte emiterii ordonanței de aplicare în conformitate cu alin. 1 trebuie audiat un grup selectat de specialiști din rândul consumatorilor și al structurilor economice implicate.

6.6 Participarea parlamentului Germaniei

402 Unele legi prevăd participarea parlamentului Germaniei la emiterea ordonanțelor de aplicare, pentru a-i acorda acestuia posibilități extinse de control. Normele de abilitare care prevăd participarea parlamentului ar trebui să **nu fie incluse în proiectele elaborate la nivel de guvern**.

Se produce astfel un amestec nedorit de atribuții ale parlamentului și guvernului, precum și o complicare inutilă a procedurii de elaborare a ordonanței de aplicare. Separarea atribuțiilor și a răspunderii parlamentului și guvernului **ar avea de suferit** dacă emitentul ordonanței de aplicare ar depinde de o decizie a parlamentului. Parlamentul ar putea să participe la elaborarea textului și la stabilirea conținutului ordonanței de aplicare, însă emiterea ar trebui să rămână la latitudinea guvernului. Iar dacă o ordonanță de aplicare are nevoie de acordul Consiliului Federal, se poate ajunge la diferențe de opinii între parlament și consiliu, ceea ce ar îngreuna sau ar face chiar imposibilă emiterea actului normativ.

403 Dacă parlamentul decide să participe înaintea emiterii ordonanței de aplicare, trebuie ca, ulterior, să fie stabilit dacă actul va fi emis cu sau fără acordul Consiliului Federal. Dacă **nu este necesar acordul Consiliului Federal**, ar fi posibilă, de exemplu, următoarea formulare:

Exemplu:

§ 292 alin. 4 din Codul Comercial:

Ordonanța de aplicare se transmite parlamentului înaintea publicării. Prin decizie a parlamentului, aceasta poate fi modificată sau respinsă. Decizia parlamentului se transmite ministerului federal al justiției. Ministerul federal al justiției este obligat prin decizia parlamentului. Dacă parlamentul Germaniei nu analizează ordonanța de aplicare în termen de trei săptămâni de la primirea actului normativ, acesta va fi transmis spre emitere ministerului federal al justiției, în versiunea nemodificată. Parlamentul Germaniei analizează ordonanța de aplicare la cererea unui număr de parlamentari, care trebuie să corespundă numărului necesar pentru formarea unei fracțiuni.

404 Dacă ordonanța de aplicare are nevoie de **acordul Consiliului Federal**, trebuie avut în vedere că participarea parlamentului nu trebuie să limiteze dreptul Consiliului Federal de a-și da acordul și nici procedura prevăzută în acest sens. De aceea, ordonanța de aplicare ar trebui transmisă mai întâi parlamentului Germaniei, care va decide modificarea sau respingerea într-un termen care va fi stabilit prin norma de abilitare. Totodată, trebuie stabilit dacă ordonanța de aplicare se va transmite Consiliului Federal după trecerea prin parlament.

Exemplu:

§ 9 alin. 4 din Legea îngrășămintelor:

Ordonanțele de aplicare prevăzute la alin. 3 trebuie transmise parlamentului Germaniei. Transmiterea se face înaintea trimiterii actului juridic la Consiliul Federal. Ordonanțele de aplicare pot fi modificate sau respinse prin decizie a parlamentului Germaniei. Decizia respectivă este transmisă guvernului Germaniei. Dacă parlamentul nu a analizat ordonanța de aplicare după trecerea a trei săptămâni de ședință de la primirea actului juridic, se va transmite Consiliului Federal forma nemodificată a ordonanței de aplicare.

6.7 Acordul Consiliului Federal

405 Dacă guvernul Germaniei sau ministerele federale sunt abilitate să emită ordonanțe de aplicare, trebuie ca în norma de abilitare **să fie menționat** dacă ordonanța de aplicare necesită sau nu acordul Consiliului Federal, pentru ca să reiasă în orice caz cum trebuie procedat la emitere. Această mențiune poate avea semnificații diferite.

406 În cazul în care norma de abilitare va fi inclusă în legea nouă, care are nevoie de acordul Consiliului Federal sau care va fi executată de către landuri, necesitatea acordului rezultă nemijlocit din art. 80 alin. 2 din Constituție. Afirmația conform căreia ordonanța de aplicare necesită acordul Consiliului are doar caracter declarativ.

407 Necesitatea acordului conform art. 80 alin. 2 din Constituție intervine doar „sub rezerva existenței altor reglementări în dreptul federal”. Acordul poate fi eliminat prin lege federală. Mențiunea expresă conform căreia nu este dorit acordul Consiliului Federal trebuie să se găsească în textul normei de abilitare.

Exemplu:

§ 8 alin. 1 din Legea privind antenele și echipamentele de recepție din telecomunicații:

Ministerul Economiei și Tehnologiei din Germania este abilitat... să reglementeze prin ordonanța de aplicare, fără acordul Consiliului Federal, procedura pentru recunoașterea structurilor menționate... precum și să... stabilească obligația de plată a taxei pentru aspectele reglementate în detaliu, cuantumul taxei, cât și restituirea cheltuielilor.

408 Dacă necesitatea acordului pentru actul normativ se **exclude în mod constitutiv**, se produc efecte la nivelul procedurii legislative. Conform practicii Curții Constituționale a Germaniei, dispoziția acesta face necesar exprimarea respectivului acord pentru legea prin care a fost introdusă această normă de abilitare.

409 Se recomandă **prudență** la folosirea posibilității de excludere a Consiliului Federal de la procedul decizional. Utilă ar putea fi excluderea Consiliului de la acordul privind ordonanțe mai puțin relevante, pentru a degreva Consiliul Federal sau pentru a asigura condițiile necesare luării deciziilor cu operativitate în cazul unor situații critice.

Exemplu:

§ 70 alin. 1 din Codul alimentelor și nutrețurilor:

Ordonanțele/norme de aplicare prevăzute de prezenta lege, care necesită acordul Consiliului Federal, pot fi emise fără acordul Consiliului Federal, dacă situația o impune sau dacă imediata lor intrare în vigoare este necesară, pentru a putea pune în aplicare acte legislative ale Comunității Europene.

410 Chiar dacă o ordonanță de aplicare a guvernului federal sau a ministerelor federale **nu necesită vreun acord**, ar trebui ca în abilitare să fie indicat, pentru **clarificare**, că ordonanța de aplicare poate fi emisă fără acordul Consiliului Federal.

Exemplu:

§ 10 din Legea monetară:

Ministerul finanțelor din Germania este abilitat ca, prin ordonanță de aplicare și fără acordul Consiliului Federal, să interzică sau să admită sub condiție producerea, vânzarea, importul sau difuzarea spre vânzare ori în alte scopuri a medaliilor și monedelor care ar putea fi confundate cu monedele euro jubiliare germane.

411 În cazul transferului abilitării de la nivelul guvernului Germaniei sau al ministerelor federale (**subdelegarea** - NrMarg. 394 și urm.), necesitatea acordului pentru o astfel de ordonanță de transfer va reieși din norma inițială privind abilitarea. Având în vedere că abilitarea în vederea subdelegării se află întotdeauna alături de abilitarea inițială, textul normei poate fi, de regulă, degajat dacă, în norma de abilitare, nu va mai fi inclusă necesitatea acordului pentru subdelegare.

Exemplu:

§ 16 alin. 2 din Legea privind supravegherea bancară:

Detaliile privind... se stabilesc de către ministerul federal de ... prin ordonanță de aplicare, fără acordul Consiliului Federal... . Ministerul federal poate transfera abilitarea asupra Centralei Federale, prin ordonanță de aplicare.

7 Dispoziții tranzitorii

412 Legile produc efecte **din momentul intrării lor în vigoare**. Ele reglementează ordinea de drept pentru viitor și cuprind, de regulă, toate raporturile juridice care se creează în viitor. O lege nouă poate să se refere însă și la **raporturile juridice existente**. În aceste situații apar deosebiri, în funcție de situațiile care pot fi reglementate definitiv sau nu. Prin dispozițiile tranzitorii sunt clarificate și modificate efectele legii ori anumite reglementări sau sunt reglementate aspecte având în vedere ordinea viitoare preconizată.

413 Pentru raporturile de drept din dreptul procedural și din cel material, care au apărut pe fondul unor norme mai vechi, abrogate, dar care **nu se consideră a fi încheiate** ori sunt **gândite pe termen lung** (de ex. proceduri în curs, căsătorii, raporturi de filiație, obligații periodice – chirii), se aplică principiul conform căruia, în caz de dubiu, se aplică **legea nouă**. Dacă trebuie aplicate alte norme în locul legii noi, este bine ca acest aspect să fie reglementat în mod expres. În dreptul de specialitate pot fi valabile principiile dezvoltate de jurisprudență referitoare la modul în care sunt tratate raporturile de drept după efectuarea de modificări legislative (de ex. jurisprudență pe marginea art. 170 din Legea de introducere a Codului Civil).

414 Noile reglementări nu cuprind, în schimb, raporturi de drept care sunt reglementate **exhaustiv** la intrarea în vigoare a noii legi. În această categorie nu intră doar raporturile de drept în cazul cărora au intervenit deja efectele legale. Chiar și aceia care au îndeplinit cerințele de fapt ale unei norme de drept deja valabile în trecut pot ridica pretenții în privința efectelor juridice reglementate de respectiva normă. Pentru aceste raporturi de drept, rămâne determinantă situația legislativă valabilă la apariția ei. Din motive de protecție a încrederii, nu se admite intervenția în astfel de situații finalizate.

415 În cazul legilor noi trebuie verificat dacă sunt necesare **dispoziții de adaptare**, care să reglementeze modul în care va fi aplicată legea pentru procedurile în curs și raporturile de drept existente. Adesea, nu este posibilă trecerea abruptă de la o situație de drept la alta, deoarece, din motive de ordin constituțional și nu numai, trebuie ținut seama de raporturile de drept existente. Aici se găsesc adesea cazurile așa numitei „pseudo-retroactivități“ (NrMarg. 52 punctul 7.2).

Mai trebuie verificat dacă este necesară o „**perioadă de demarare**” pentru noile raporturi de drept, după intrarea în vigoare a noului act legislativ. În aceste condiții, se asigură trecerea, având în vedere raporturile juridice viitoare, introduse prin noua lege.

Exemplu:

§ 118 alin. 2 din Legea privind sectorul energetic din 7 iulie 2005:

§ 24 teza 4 se aplică începând cu data de 1 octombrie 2007.

416 Când se verifică dacă sunt necesare dispoziții tranzitorii, trebuie respectate următoarele reguli:

- Dispozițiile tranzitorii sunt necesare atunci când **situația juridică pe care dorește să o instaureze** noua lege nu poate fi obținută imediat în totalitate.
- În cazul în care există **dubii**, dacă situațiile sunt încheiate sau nu, ar trebuie formulată o dispoziție tranzitorie cu privire la tratamentul ce se va aplica acestor situații.
- Permanent trebuie **puse în balanță** încrederea în menținerea unei anumite situații juridice și interesul statului în implementarea unei noi reglementări. Cu cât este mai stringent domeniul pe care îl vrea legiuitorul reglementat și cu cât se impune mai mult necesitatea aplicării imediate a noii norme, cu atât mai mult trebuie ca raporturile juridice să fie adaptate imediat la noile norme.
- Necesitatea elaborării dispozițiilor tranzitorii poate să rezulte nemijlocit din **drepturile fundamentale**. Spre exemplu, art. 12 alin. 1 din Constituție prevede necesitatea elaborării dispozițiilor tranzitorii în cazul în care accesul sau menținerea într-o anumită profesie este reglementat(ă) prin noi dispoziții.

417 La elaborarea dispozițiilor tranzitorii există o **marjă** apreciabilă, în multe cazuri fiind suficientă excluderea aplicării unei legi noi, total sau parțial, în privința raporturilor juridice deja existente, sau limitarea aplicării legii, total sau parțial, în privința raporturilor juridice care iau naștere după intrarea în vigoare a acesteia. Nu se recomandă formulările de tipul „Prezenta lege se aplică numai raporturilor juridice care iau naștere după intrarea în vigoare a legii“, deoarece din acest text reiese numai că legea se aplică situațiilor viitoare, nu și cum trebuie abordate cele existente. Se recomandă mai degrabă o continuare, pornind de la raporturile de drept existente.

Exemplu:

§ 102 alin. 1 din Legea privind dreptul de rezidență:

Se mențin măsurile adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005, prevăzute de dreptul străinilor, în special în ceea ce privește limitările în spațiu și timp. Se mențin și măsurile și înțelegerile privind plățile sub formă de garanții, chiar dacă se referă, total sau parțial, la intervale de timp ulterioare intrării în vigoare a prezentei legi. Prezenta dispoziție se aplică în mod corespunzător și pentru efectele pe care le produce, în temeiul legii, cererea în baza § 69 din Legea străinilor.

418 Aplicarea noii legi asupra raporturilor juridice existente poate să depindă de **condiții speciale** sau de limitări.

Acestea pot fi date de referință și evenimente înaintea intrării în vigoare a legii, dar și condiții în sensul îndeplinirii anumitor cerințe după intrarea în vigoare a legii. În aceste cazuri este suficient ca noua lege să aibă o autoreferință, de ex.: „Prezenta lege nu se aplică în cazul...“ sau „Prezenta lege se aplică pentru...“.

Exemplu:

§ 13 alin. 1 din Legea asistenților salvatori:

Solicitanții care, înaintea intrării în vigoare a prezentei legi, au făcut pregătirea de sanitari salvatori și au finalizat-o cu succes după programa de 520 de ore, sau au început o astfel de pregătire și au finalizat-o cu succes după intrarea în vigoare a prezentei legi, primesc autorizația prevăzută la § 1, dacă au lucrat cel puțin 2 000 de ore în serviciul de urgență și sunt întrunite condițiile prevăzute la § 2 alin. 1 nr. 2 și 3. La calcularea numărului de ore trebuie ținut seama de tot timpul care a reprezentat misiune practică a solicitantului la o organizație care asigură serviciile de salvare sau într-o unitate de salvare a pompierilor.

419 Dacă dispozițiile tranzitorii au legătură și cu dispozițiile referitoare la **data intrării în vigoare** a legii, adică dacă se găsește o astfel de formulare specifică (NrMarg. 448 și urm.), se poate opera și în dispoziția tranzitorie cu astfel de formulări specifice.

Exemple:

Formula specifică în norma care reglementează intrarea în vigoare este:

... intră în vigoare la data de... [se trece: data primei zile a celei de-a treia luni calendaristice care urmează după luna în care a fost publicată legea]

Dispoziția tranzitorie pentru o perioadă de tranziție de șase luni poate fi formulată astfel:

Echipamentele realizate după data de... [se trece: data zilei celei de-a noua luni calendaristice care urmează după luna în care a fost publicată legea] pot fi date în exploatare numai dacă...

Dispoziția tranzitorie pentru o perioadă de tranziție de trei ani poate fi formulată astfel:

Echipamentele realizate după data de... [se trece: data zilei și lunii intrării în vigoare a legii, precum și numărul celui de-al treilea an care urmează anului intrării în vigoare a legii] pot fi date în exploatare numai dacă...

420 Dacă **intrarea în vigoare** este reglementată într-o singură dispoziție și sunt prevăzute **termene diferite** (NrMarg. 455 și urm.), trebuie să reiasă clar cu care dintre acestea are legătură dispoziția tranzitorie. Cel mai bine este să fie menționată o dată concretă sau să fie făcută o trimitere („Intrarea în vigoare a prezentei legi conform §... alin....“).

421 Dacă intrarea în vigoare înseamnă și abrogarea dispozițiilor legale la un termen ulterior intrării în vigoare, se recomandă ca, pentru această etapă de tranziție, să nu fie menționată, ca interfață, numai data intrării în vigoare. Pentru cel care **lucrează cu legea valabilă până la momentul respectiv**, este util să știe care este cea mai recentă versiune a legii aplicabile pentru cazurile aflate deja în lucru. În acest scop, pot fi indicate, suplimentar, data și locul publicării legii care o înlocuiește pe cea anterioară, deoarece aceasta conține datele cu situația actualizată a legii care se va aplica în continuare.

Exemplu:

§X

Dispoziție tranzitorie privind aplicarea legii

În ceea ce privește... [raporturile juridice/cererile etc.], [create/depuse] până la intrarea în vigoare a legii... [se trec: data și locul publicării legii] pe... [se trece: data intrării în vigoare a legii]..., se aplică în continuare §§ Y până la Z ale Legii privind... [denumirea completă și locul publicării] în versiunea în vigoare până la această dată.

Versiunea relevantă a legii poate fi menționată și printr-o trimitere statistică.

Exemplu:

§X

Dispoziție tranzitorie privind aplicarea legii

În ceea ce privește... [raporturile juridice/cererile etc.], [create/depuse] până la intrarea în vigoare a legii... [se trec: data și locul publicării legii], se aplică în continuare §§ Y până la Z în versiunea legii din... [se vor indica data și locul publicării ultimei versiuni a întregului text al legii noi (emitere sau republicare)!], cu ultimele modificări prin ... din Legea... [se vor indica data și locul publicării ultimei modificări sau abrogări a normei!].

422 Dispozițiile tranzitorii se găsesc, de regulă, într-unul sau mai multe articole, la sfârșitul legii noi, și trebuie să fie strict separate de **dispozițiile referitoare la intrarea în vigoare**. Denumirea poate fi „Dispoziție tranzitorie”, „Dispoziții tranzitorii”, „Normă tranzitorie” sau „Norme tranzitorii”, în măsura în care nu există titluri care să exprime mai bine obiectul reglementării. Dacă este vorba despre o codificare amplă, dispozițiile tranzitorii pot fi incluse într-o lege de introducere (NrMarg. 756 și urm.).

423 Dacă legea urmează să fie modificată frecvent, de fiecare dată fiind necesare dispoziții tranzitorii asemănătoare, ar trebui analizată posibilitatea elaborării unei dispoziții tranzitorii „permanente” („normă în alb”).

Exemplu:

§ 71 alin. 1 din Legea cheltuielilor judiciare:

În litigiile pendente înainte de intrarea în vigoare a modificării legislative, costurile se percep conform legislației de până la această dată. Prezenta dispoziție nu se aplică și în cazul căilor de atac, a căror cerere a fost depusă după intrarea în vigoare a modificării legislative...

Această normă poate face legătura dintre derularea cazurilor vechi după legea veche în funcție de un eveniment care marchează limita dintre dreptul vechi și cel nou.

Exemplu:

Costurile se calculează exclusiv după legea în vigoare la momentul repartizării lucrării.

Și într-o astfel de normă, valabilitatea legislației vechi poate fi prelungită – ca în orice altă dispoziție tranzitorie – în funcție de anumite condiții stabilite.

8 Modificări subsecvente

424 Legile noi trebuie să nu conțină dispoziții care să se contrazică între ele și nici să contrazică alte legi. Așadar, nu este suficient ca dispozițiile unei legi noi să nu se contrazică între ele, ci trebuie lămurite și legăturile dintre dispozițiile noi și **legislația în vigoare**. Dacă noua lege contrazice alte norme sau este eronată ori necesită completări, trebuie făcute remedieri, iar acestea sunt modificările subsecvente.

425 Într-o asemenea situație, proiectul va fi elaborat ca **lege-cadru** (NrMarg. 717 și urm.). Art. 1 conține legea nouă în format nou. Pentru modificările subsecvente, trebuie prevăzut un articol sau trebuie prevăzute mai multe articole în ordinea numerelor FNA din Suplimentul A. Spre deosebire de legea nouă, articolele cu modificările subsecvente vor conține formulările specifice dispozițiilor de modificare. Din acest motiv, trebuie avute în vedere recomandările pentru legi de modificare (NrMarg. 552 și urm.).

426 În cazul în care intră în vigoare legea-cadru, dreptul în vigoare conține numai legea nouă în format nou. Modificările subsecvente se fac în fiecare dintre legile noi existente (NrMarg. 710).

9 Obligația trimiterii conform art. 19 din Constituție, în cazul limitării drepturilor fundamentale

427 În conformitate cu art. 19 alin. 1 teza 2 din Constituție, legea care limitează un drept fundamental trebuie să facă trimitere la acest drept fundamental **prin indicarea articolului** relevant. Această obligație există în scopul asigurării condițiilor de evitare a ingerinței neintenționate în dreptul fundamental. Legiuitorul trebuie să cunoască efectele reglementărilor sale pentru drepturile fundamentale relevante și trebuie să evidențieze limitările acestor drepturi (funcția de atenționare și informare).

428 Obligația de a face aceste trimiteri nu există în cazul tuturor drepturilor fundamentale. Conform jurisprudenței Curții Constituționale a Germaniei, această obligație există numai în cazul drepturilor fundamentale care pot fi limitate de legiuitor doar având o abilitare expresă în acest sens:

- art. 2 alin. 2 teza 3 din Constituție (dreptul la viață, integritate corporală, libertatea persoanei),
- art. 6 alin. 3 din Constituție (separarea copilului de familie),
- art. 8 alin. 2 din Constituție (libertatea de adunare),
- art. 10 alin. 2 din Constituție (secretul corespondenței, poștal și al telecomunicațiilor),
- art. 11 alin. 2 din Constituție (libera circulație),
- art. 12 alin. 2 und 3 din Constituție (obligarea la prestare de munci, muncă forțată),
- art. 13 alin. 2 bis 5, alin. 7 din Constituție (inviolabilitatea locuinței),
- art. 16 alin. 1 teza 2 din Constituție (retragerea cetățeniei, extrădarea).

429 Nu există această obligație în cazul reglementărilor care privesc drepturile fundamentale, dar în legătură cu care legiuitorul este abilitat, prin Constituție, să asigure realizarea sau reglementarea aspectelor:

- art. 2 alin. 1 din Constituție (libera dezvoltare a personalității),
- art. 5 alin. 2 din Constituție (dreptul la liberă exprimare a opiniei),
- art. 6 alin. 1 și 2 din Constituție (căsătorie și familie),
- art. 9 alin. 1 și 3 din Constituție (libertatea de asociere și coaliție),
- art. 12 alin. 1 din Constituție (libertatea de alegere a profesiei),
- art. 14 din Constituție (proprietate, drept succesoral, expropriere),
- art. 16a din Constituție (dreptul de azil),
- art. 19 alin. 4 din Constituție (protecție juridică).

430 În cazul dispozițiilor penale, nu se face trimitere la art. 2 alin. 2 teza 2 din Constituție, deoarece este evident, iar legiuitorul este conștient că o posibilă pedeapsă cu privare de libertate înseamnă o limitare al libertății persoanei. Nu este necesară trimiterea nici atunci când legiuitorul stabilește limitele constituționale ale drepturilor fundamentale asigurate fără nici o rezervă (de ex. art. 4 alin. 1 și 2 din Constituție). Nu există obligația nici pentru drepturile fundamentale care privesc egalitatea (de ex. art. 3 alin. 2 din Constituție) și drepturile asimilate celor fundamentale (art. 33 alin. 5, art. 38, 101, 103 și 104 din Constituție, art. 137 alin. 3 din Constituția de la Weimar, corob. cu art. 140 din Constituție).

431 Având în vedere rolul de atenționare și informare, trimiterea la limitarea drepturilor fundamentale ar trebui să se găsească **nemijlocit după norma prin care sunt stabilite limitele.**

Exemple:

§ 24 alin. 2 din Legea privind căile navigabile din Germania:

În scopul supravegherii polițienești a căilor navigabile din Germania, delegații Administrației apelor și navigației au acces pe terenuri, în perimetre, incinte, precum și ambarcațiuni. Prin aceasta se limitează dreptul fundamental la inviolabilitatea domiciliului (art. 13 alin. 1 din Constituție).

§ 21 din Legea pentru prevenirea și combaterea epidemiilor:

În cazul vaccinului profilactic, dispus prin prezenta lege sau recomandat public de către autoritatea superioară pentru sănătate de la nivel de land, precum și în cazul unui vaccin conf. § 17 alin. 4 din Legea militarilor, pot fi folosite vaccinuri care conțin microorganisme pe care corpul celor injectați le elimină și care pot fi contactate de alte persoane. Prin prezenta, este limitat dreptul fundamental la integritate corporală (art. 2 alin. 2 teza 1 din Constituție).

432 Trimiterile la dispozițiile legale care limitează drepturile fundamentale ar trebui menționate în **dispozițiile finale** ale legii noi doar atunci când textul legii ar fi îngreunat dacă trimiterile respective ar fi făcute separat. Trebuie evitate formulările paușale (de ex. „drepturile fundamentale... vor fi limitate în conformitate cu prezenta lege“), pentru a nu afecta nici funcția de atenționare și informare. Ar trebui ca dispozițiile legii care conțin limitări ale drepturilor fundamentale să fie denumite concret.

433 Titlul unei astfel de dispoziții este „Limitarea unui drept fundamental“ sau „Limitarea unor drepturi fundamentale“.

Exemplu:

§ 102 din Legea insolvenței:

§ 102

Limitarea unui drept fundamental

§ 21 alin. 2 nr. 4 și §§ 99, 101 alin. 1 teza 1 limitează dreptul fundamental la secretul corespondenței, trimiterilor poștale și telecomunicațiilor (art. 10 din Constituție).

10 Excluderea normelor de land care contravin reglementărilor federale⁵³

434 În cazul în care legiuitorul federal stabilește, fără acordul Consiliului Federal, că are competență în ceea ce privește crearea de **instituții** sau elaborarea de **proceduri administrative** în executarea legilor federale la nivel de land (**art. 83, 84 alin. 1 din Constituție**), există posibilitatea ca landurile să stabilească altceva la nivel de land. Dacă Federația este abilitată să emită ordonanțe de aplicare, iar acestea conțin și abilitări pentru emiterea de norme în scopul reglementării procedurii administrative la nivel de land, dispozițiile respective vor fi considerate norme procedurale.

Federația poate reglementa procedura administrativă pentru toate landuri, **fără posibilitatea derogării de la aceasta**, dar numai în caz excepțional, dacă este necesară o reglementare uniformă la nivelul întregii țări. Pentru o astfel de lege este necesar acordul Consiliului Federal. În nota de fundamentare trebuie explicat de ce este vorba despre o excepție și de ce este necesară o reglementare uniformă, la nivel național (§ 43 alin. 3 RCMF). Imposibilitatea derogării nu există și în cazul reglementărilor care privesc o instituție (printre care stabilirea de atribuții pentru anumite autorități de land).

435 Excluderea posibilității de derogare **se poate realiza în mod formal** (nr. 4 din Anexa 4 la § 42 alin. 2 RCMF):

- reglementările din procedura administrativă a landurilor, pentru care nu există posibilitatea de derogare, vor fi incluse în **dispozițiile finale** ale legilor noi, sub titlul „Excluderea derogării prin dispozițiile legislației de land“:

De la dispozițiile §§ ... care reglementează procedura administrativă
nu se poate face derogare prin dispoziții legale de la nivel de land.

În cazul în care este vorba despre abilitări pentru emiterea de ordonanțe de aplicare, dar acestea din urmă nu permit derogări, formularea va fi următoarea:

Nu se poate face derogare de la prevederile §§... sau de la dispozițiile
stabilite în baza acestora privind procedura administrativă.

- În cazul în care este vorba despre **o singură dispoziție**, excluderea posibilității de derogare trebuie reglementată în norma respectivă. Se poate face trimitere la locul din text care conține dispoziția procedurală sau poate fi descrisă dispoziția procedurală în modul următor:

Nu se poate face derogare de la alin./teza/nr.... prin dispoziții de land.

Nu se poate face derogare de la ordonanța în baza alin./teza/nr....
prin dispoziții de land.

⁵³ Pentru detalii, vezi Circulara Comună a ministerelor de interne și justiție ale Germaniei din 30 august 2006 privind efectele reformei federalismului asupra pregătirii proiectelor de lege ale guvernului federal și procedura legislativă (vezi raportul cu aceeași denumire al guvernului federal, BR-Drs. 651/06).

Nu se poate face derogare de la procedura de aprobare prin dispoziții de land.

Nu se poate face derogare de la o ordonanță privind... prin dispoziții de land.

- Se poate renunța la enumerarea individuală, dar numai în cazuri excepționale. Acestea sunt cazurile în care va fi prevăzută excluderea posibilității de derogare pentru **toate reglementările** pe marginea procedurii administrative de la nivel de land, care este prevăzută de legea nouă. Într-un asemenea caz, este posibilă următoarea formulare într-o dispoziție finală din legea nouă, sub titlul „Excluderea posibilității de derogare prin dispoziții de land”:

Dispozițiile procedurii administrative din în prezenta lege
nu pot fi modificate prin legislația de land.

Dacă aici se găsesc abilitări pentru emiterea de ordonanțe de aplicare, iar acestea conțin, la rândul lor, dispoziții care nu permit derogarea, formularea va fi următoarea:

De la reglementările prevăzute de prezenta lege sau adoptate
în baza prezentei legi privind procedura administrativă nu se
poate face derogare prin dispoziții de land.

Modificările ulterioare ale acestor dispoziții care reglementează procedura ar necesita, și în viitor, un acord, așa încât nu trebuie folosită în toate cazurile norma generală de excludere a posibilității derogării. Poate fi avantajoasă enumerarea dispozițiilor de la care nu se poate face derogare, pentru a nu îngreuna posibilitatea efectuării unor modificări viitoare.

436 Dreptul de derogare nu trebuie exclus de către legiuitorul federal în cazul în care reglementarea unei proceduri este deja **stabilită**, în mod **obligatoriu, prin dreptul Uniunii Europene** sau prin **dreptul internațional** și nu mai există nici un fel de marjă la implementare. În felul acesta, legiuitorul federal are posibilitatea să implementeze norme supranaționale sau internaționale obligatorii, fără să mai aibă nevoie de acordul Consiliului Federal. Conform art. 59 alin. 2 din Constituție, numai legea de ratificare are nevoie de acordul Consiliului Federal, dacă tratatul internațional care se află la bază conține reglementări procedurale obligatorii.

437 Dacă, în conformitate cu art. 84 alin. 1 teza 2 din Constituție, într-un land au fost adoptate deja norme care derogă, atunci dispozițiile ulterioare care se referă la acestea și privesc autoritățile și procedura administrativă vor putea **intra în vigoare** cel mai devreme în interval de șase luni de la publicare, în măsura în care nu se stabilește altceva, cu acordul Consiliului Federal, atunci când există un anumit motiv, cum ar fi implementarea dreptului european într-un anumit termen (art. 84 alin. 1 teza 3 din Constituție). Legiuitorul are trei variante în scopul stabilirii intrării în vigoare a unor astfel de reglementări:

- Dispozițiile intră în vigoare **la o anumită dată, care este valabilă pentru toate** și trebuie să fie stabilită **nu înainte de trecerea unei perioade de șase luni de la publicare**; aici ar putea fi folosită metoda intrării în vigoare separate (NrMarg. 455 și urm., 713, 752). Aceasta este cea mai simplă modalitate, fiindcă nu mai sunt necesare departajări în funcție de fiecare land în parte și nici nu mai este necesar acordul Consiliului Federal.
- Dispozițiile intră în vigoare **la aceeași dată, înaintea trecerii termenului de șase luni**; în acest caz, trebuie să existe un motiv care să justifice urgența; totodată, este nevoie de acordul Consiliului Federal.
- Dispozițiile intră în vigoare **pentru landuri...**, cu respectarea termenului minim de șase luni, în care au fost adoptate dispozițiile derogatorii, iar **pentru celelalte landuri** se stabilește o dată anterioară pentru intrarea în vigoare. Necesitatea asigurării clarității normelor juridice impune ca în dispoziția referitoare la intrarea în vigoare să fie stabilit precis care norme din

care landuri vor fi abrogate și când. Dacă intrarea în vigoare urmează să fie reglementată astfel, în etape, trebuie ca ministerul de interne al Germaniei și ministerul justiției al Germaniei să fie cooptate din timp.

11 Reglementarea duratei

11.1 Intrarea în vigoare

438 Data intrării în vigoare este momentul în care actul legislativ produce **efecte spre exterior**, adică din acest moment normele de drept încep să se aplice. Trebuie să deosebim între acest aspect și cel care privește existența și aplicabilitatea legii. Legea este **existentă** din momentul publicării sale. Momentul din care legea devine **aplicabilă** – inclusiv în ceea ce privește unele aspecte, perioade de evaluare, ani economici – poate să difere de cel al intrării în vigoare. Dispozițiile privind aplicarea au, mai degrabă, funcția de dispoziții tranzitorii (NrMarg. 412 și urm.). Ca pentru orice dispoziție legală, trebuie ca și pentru acestea să fie stabilită intrarea în vigoare. Acestea nu trebuie confundate cu dispozițiile privind intrarea în vigoare.

439 Fiecare lege trebuie să stabilească **data intrării în vigoare**. În cazul în care intrarea în vigoare nu este stabilită în mod expres, legea intră în vigoare începând cu cea de-a 14 zi după data publicării în Monitorul Oficial (art. 82 alin. 2 teza 1 și 2 din Constituție).

440 Stabilirea intrării în vigoare face **parte din procesul de legiferare**. În aceste condiții, este obligația legiuitorului să o stabilească. Nu se admite ca guvernul federal sau vreun minister federal să fie abilitat prin lege să stabilească data intrării în vigoare ori să amâne data prevăzută de lege.

441 Dispoziția referitoare la intrarea în vigoare ar trebui să fie prevăzută încă din **primul proiect** și verificată periodic pe tot parcursul procesului legislativ.

442 În principiu, legiuitorul poate alege termenul pentru intrarea în vigoare. În acest scop, va ține seama de faptul că multe reglementări necesită o anumită perioadă de pregătire pentru implementare (de ex. pentru emiterea ordonanțelor de aplicare aferente sau pentru pregătirea organizatorică a administrației). După aceea, ar trebui să existe un interval rezonabil de la publicare și până la intrarea în vigoare. În cazurile prevăzute la art. 72 alin. 3 teza 2 și art. 84 alin. 1 teza 3 din Constituție, data pentru intrarea în vigoare nu poate să fie stabilită înainte de trecerea unei perioade de cel puțin șase luni de la publicare (NrMarg. 437).

443 Reglementările privind intrarea în vigoare se găsesc în ultimul articol al legii noi. Numai în felul acesta pot fi asigurate condițiile, pentru ca dispoziția respectivă să se refere la întreaga lege. Cu totul altfel stau lucrurile atunci când legea nouă este parte dintr-o lege-cadru (NrMarg. 750).

11.2 Stabilirea exactă a datei intrării în vigoare

444 Momentul intrării în vigoare trebuie să fie stabilit cât mai precis posibil, pentru toate părțile care compun actul legislativ, așa încât să fie asigurată claritatea necesară a actului juridic.

445 Dacă legea nu are nevoie de o perioadă de pregătire sau nu are efect retroactiv, conținutul dispoziției de intrare în vigoare va fi, de regulă, următorul:

Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.

Ziua publicării este cea în care a apărut ediția respectivă a Monitorului Oficial.

Trebuie evitate formule, cum ar fi: intră în vigoare „... la data publicării“, deoarece ar însemna că dispoziția produce efecte din ziua în care a fost editat Monitorul Oficial, adică de la ora 00:00. În aceste condiții, orice lege devine retroactivă, ceea ce s-ar putea să nu fie admisibil în unele circumstanțe.

446 Neechivoc și totodată accesibil pentru cel care lucrează cu legea este ca intrarea în vigoare să fie stabilită prin indicarea unei date concrete. În acest fel, momentul intrării în vigoare este ora 00:00 a datei indicate (NrMarg. 147).

Exemplu:

Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2008.

Dacă a fost stabilită o dată concretă în timpul procesului legislativ, aceasta trebuie verificată periodic, fiindcă s-ar putea să fie necesară o amânare.

447 Legea poate intra în vigoare și după trecerea unui anumit termen de la publicare. Termenul trebuie să fie menționat expres în lege, mai ales dacă este nevoie de un interval de timp pentru ca dispozițiile să producă efecte. Formulări posibile:

Exemplu:

§ 4 din Legea privind greutatea mărfurilor grele transportate cu navele:

Prezenta lege intră în vigoare după o lună de la publicare.

Dezavantajul unei asemenea formulări este acela că nu reiese clar dacă prima zi a termenului este ziua publicării sau dacă sunt valabile regulile din cazul de la art. 82 alin. 2 teza 2 din Constituție, respectiv data publicării nu se ia în calcul. Soluția poate fi într-un astfel de caz o dispoziție legală care să conțină data.

448 În cazul în care este previzibilă perioada de implementare, dar în proiect nu poate fi încă stabilită o dată pentru intrarea în vigoare, ar trebui ca data respectivă să fie stabilită printr-o **dispoziție de datare**. În acest scop, va fi formulată o dispoziție care să indice intervalul de timp dintre data publicării și începutul primei zile de aplicare a legii. O astfel de dispoziție va fi formulată de către responsabilii de la organul care publică legea, atunci când se stabilește data publicării ediției respective a organului de publicitate. În organul de publicitate va apărea numai data concretă. Verificarea corectitudinii datelor din organul de publicitate se va face în funcție de actul de adoptare a legii.

449 Formularea detaliilor depinde de perioada de implementare cu care urmează să intre în vigoare legea. Este posibilă o **formulare simplă**, prin trimiterea la începutul unei „săptămâni calendaristice”, „luni calendaristice” sau a unui „an calendaristic” după publicare. În cazul respectiv, restul unității de timp în care a fost publicată legea va face parte din perioada de implementare.

Exemplu:

Perioada de implementare - restul lunii în care a fost publicat actul juridic plus cinci luni:

Prezenta lege intră în vigoare... [se trece: data primei zile a celei de-a șasea luni calendaristice de la data publicării].

Explicație: Dacă a fost publicată pe 24 iunie 2007, legea intră în vigoare pe 1 decembrie 2007.

450 Este necesară mențiunea „calendaristic/ă/e” pentru intervalul de timp ales, deoarece „săptămâna“, „luna“ și „anul“ pot fi folosite și înțelese în alt sens (vezi § 188 alin. 2 până la § 191 din Codul Civil).

Exemple:

a) Perioada de implementare de două săptămâni calendaristice, plus eventualul rest de săptămână în care a fost publicată legea:

... intră în vigoare la... [se trece: data zilei de luni a celei de-a treia săptămâni calendaristice ce urmează datei publicării].

b) Perioada de implementare de trei săptămâni calendaristice, plus eventualul rest din luna publicării:

... intră în vigoare la... [se trece: data primei zile a celei de-a patra luni calendaristice care urmează publicării].

c) Perioada de implementare de un an și jumătate, plus eventualul rest din luna publicării:

... intră în vigoare la... [se trece: data primei zile a celei de-a 19-a luni calendaristice care urmează publicării].

d) Perioada de implementare de un an calendaristic, plus restul din anul publicării:

... intră în vigoare la 1 ianuarie... [se trece: numărul celui de-al doilea an calendaristic care urmează publicării].

451 Dacă stabilirea datei calendaristice pentru intrarea în vigoare are legătură cu data publicării, iar intrarea în vigoare urmează după mai multe luni, este necesară o formulare complicată, deoarece lunile au lungimi diferite.

Exemplu:

... intră în vigoare la... [se trece: data zilei celei de-a opta luni calendaristice care urmează după luna în care a fost publicată legea, ziua respectivă având același număr ca ziua publicării, iar dacă nu există o astfel de zi calendaristică, ziua respectivă va fi data primei zile din următoarea lună calendaristică].

Exemple de calcul:

– publicat: 17 iulie 2007; în vigoare: 17 martie 2008

– publicat: 31 august 2007; în vigoare: 1 mai 2008, deoarece nu există „31 aprilie“

– publicat: 29 iunie 2008; în vigoare: 1 martie 2009, deoarece nu există „29 februarie 2009“.

Dacă intervalul de timp va fi de mai mulți ani, se va formula în modul următor:

Exemplu:

Perioada de implementare de trei ani de la data publicării:

... intră în vigoare la... [se trece: se indică ziua și luna publicării legii, precum și numărul celui de-al treilea an care urmează după publicare].

11.3 Intrarea în vigoare sub condiție

452 Legiuitorul poate stabili ca intrarea în vigoare să se facă în funcție de un eveniment exterior propriu-zis (de ex. obținerea de mijloace bănești pentru un fond de ajutorare), dar și un eveniment juridic (de ex. încheierea unui tratat internațional, intrarea în vigoare a unui act legislativ).

453 Evenimentul exterior trebuie să poată fi recunoscut clar de către utilizatori. Evenimentul exterior poate fi recunoscut, de regulă, când rezultă din Monitorul Oficial. Se prea poate ca evenimentul exterior să nu fie perceput și de public, așa încât intrarea în vigoare propriu-zisă să rămână neclară. În acest caz, dispoziția de intrare în vigoare trebuie să prevadă, suplimentar, supravegherea producerii evenimentului și publicarea oficială a intrării în vigoare.

Trebuie stabilit cine va asigura publicarea.

Exemple:

§ 16 din Legea privind crearea Academiei de Arte:

Prezenta lege intră în vigoare în ziua în care se abrogă tratatul de stat privind desființarea Academiei de Arte, finanțată de landurile Berlin și Brandenburg. Publicarea intrării în vigoare în Monitorul Oficial se va asigura de către persoana abilitată de guvernul federal pentru domeniile cultură și mass-media.

Art. 5 din Legea privind implementarea Actului din 29 noiembrie 2000 privind revizuirea Convenției privind brevetele europene:

Prezenta lege intră în vigoare în ziua intrării în vigoare, pentru Republica Federală Germania, a Actului din 29 noiembrie 2000 privind revizuirea Convenției privind acordarea brevetelor europene, în conformitate cu art. 8 alin. 1 al Actului.

454 Producerea evenimentului exterior are ca efect tocmai intrarea în vigoare. În aceste condiții, înștiințarea publică reprezintă doar o constatare și notificare imediată a producerii evenimentului și a momentului producerii. La publicare nu există marjă în ceea ce privește termenul pentru intrarea în vigoare. În notificare va fi menționată și condiția de care a depins intrarea în vigoare a legii.

Exemplu:

Înștiințare
privind intrarea în vigoare a legii
de implementare a Actului din 29 noiembrie 2000
privind revizuirea Convenției privind brevetele europene
din 19 februarie 2008

Conform art. 5 teza 2 din *Legea de implementare a Actului din 29 noiembrie 2000 privind revizuirea Convenției privind brevetele europene din 24 august 2007* (M.O. I pag. 2166), se notifică intrarea în vigoare a legii conform art. 5 teza 1, pentru Republica Federală Germania, o dată cu intrarea în vigoare a *Actului din 29 noiembrie 2000 privind revizuirea Convenției privind brevetele europene*, așa cum prevede art. 8 alin. 1 al Actului.

11.4 Intrarea în vigoare în etape

455 Pentru intrarea în vigoare a legii noi, dispoziția care reglementează intrarea în vigoare poate prevedea **momente diferite** (așa numita intrare în vigoare în etape). Într-o astfel de situație, trebuie să ne asigurăm că părțile care intră în vigoare mai devreme pot fi aplicate în mod autonom.

456 Toate dispozițiile care intră în vigoare mai devreme trebuie comasate în „**subdiviziuni**”. Pentru fiecare subdiviziune, se va stabili un moment al intrării în vigoare în dispoziția legală specifică, pe cât posibil printr-o formulare într-o singură frază. Dacă sunt necesare mai multe fraze, trebuie formate alineate, adică un alineat pentru fiecare etapă de intrare în vigoare.

457 În dispoziția referitoare la intrarea în vigoare este util să fie trecută mai întâi data la care intră în vigoare **principala parte** a actului juridic, făcându-se mențiune și la celelalte momente la care intră în vigoare subdiviziunile. O formulare posibilă ar fi:

Prezenta lege intră în vigoare la..., cu excepția celor prevăzute la teza 2.

La teza 2 poate fi trecută data care diferă de cea a intrării în vigoare a părții principale. Dacă sunt mai multe date de intrare în vigoare, este bine să fie formulate alineate, pentru a asigura mai multă claritate. Se poate formula în modul următor:

Prezenta lege intră în vigoare până la..., cu excepția celor prevăzute la tezele 2 până la

În alineatele următoare vor putea fi trecute celelalte date la care intră în vigoare diferitele părți ale legii. Este bine ca enumerarea să se facă în ordine cronologică.

458 Se poate proceda și invers: **mai întâi** vor fi trecute **datele intrării în vigoare**, după care va fi aleasă următoarea formulare: „Celelalte părți ale legii intră în vigoare la... .“ Aceste părți nu vor mai trebui denumite sau enumerate în parte.

Și în acest caz, **ordinea** momentelor intrării în vigoare trebuie indicată în lege în ordine cronologică. În concluzie, mai întâi vor fi indicate dispozițiile care produc primele efecte spre exterior sau, altfel spus, vor avea „retroactivitatea” cea mai mare.

Exemplu:

§ 25 din Legea privind aparatura electrică și electronică:

§ 25

Intrarea în vigoare

- (1) § 6 alin. 1 teza 1, § 14 alin. 1, §§ 15 și 16 alin. 1, precum și §§ 17 până la 22 intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.
- (2) § 5 intră în vigoare la 1 iulie 2006.
- (3) § 12 intră în vigoare la 31 decembrie 2006.
- (4) În toate celelalte părți, prezenta lege intră în vigoare la 13 august 2005.

459 Dacă în legea nouă se face trimitere (de ex. în dispozițiile tranzitorii sau la reglementarea datelor de referință, a termenelor pentru depunerea de cereri sau pentru excludere) la o dată de intrare în vigoare a unei părți din lege, trebuie să reiasă clar despre care data de intrare în vigoare este vorba. Se recomandă menționarea datei **concrete sau a dispoziției de datare** (NrMarg. 448 și urm.), pentru a asigura claritatea necesară. Dacă în mod excepțional nu se dorește acest lucru, se va face referire la dispoziția privind intrarea în vigoare. În aceste condiții, momentul intrării în vigoare trebuie redat prin perifrază. Se poate proceda direct („intrarea în vigoare a prezentei legi conform § ... alin. ...“) sau indirect, caz în care este nevoie de o reglementare specială pentru intrarea în vigoare („intrarea în vigoare a §... din prezenta lege“).

460 Posibilitatea intrării în vigoare la termene diferite este importantă atunci când o lege nouă trebuie să aibă ordonanță de aplicare în momentul intrării în vigoare, iar legea nouă conține dispozițiile de abilitare în acest sens. Într-o asemenea situație, este utilă intrarea în vigoare pe etape, la termene diferite, fiindcă ordonanța de aplicare trebuie elaborată, iar acest lucru este posibil doar după intrarea în vigoare a dispoziției de abilitare (§ 66 alin. 1 RCMF). În plus, între data promulgării și publicarea ordonanței de aplicare mai trebuie luat în calcul un anumit interval de timp (tipărire, distribuire). Pentru asigurarea intrării în vigoare concomitente a ordonanței de aplicare și a legii noi, trebuie ca dispoziția de abilitare să intre în vigoare înaintea celorlalte dispoziții ale legii, precum și înaintea elaborării ordonanței de aplicare. Dacă toate pregătirile au fost făcute în mod judicios, ordonanța de aplicare poate fi promulgată și publicată cel mai devreme în ziua care urmează publicării legii de abilitare. Termenul pentru intrarea în vigoare a ordonanței de aplicare poate fi același ca termenul pentru intrarea în vigoare a celorlalte părți ale legii.

461 Este posibilă și intrarea în vigoare sub condiție și în etape.

Exemplu:

§ 40 din Regulamentul privind dreptul navigației:

- (1) Prezenta lege intră în vigoare, cu excepția alin. 3, în ziua în care, în Republica Federală Germania, intră în vigoare Convenția din 19 noiembrie 1976 privind limitarea răspunderii pentru creanțe maritime.
- (2) Ziua în care intră în vigoare prezenta lege va fi comunicată în Monitorul Oficial.
- (3) § 2 alin. 3 intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării prezentei legi.

11.5 Intrarea în vigoare simultană

462 Se poate să fie necesară intrarea în vigoare, în aceeași zi, a **mai multor acte legislative**, parțial sau în totalitate. În aceste cazuri, va fi indicată o dată comună pentru intrarea în vigoare a ambelor legi. Fie va fi menționată o zi anume, fie se face referire la data dintr-un anumit interval de timp (NrMarg. 448 și urm.). Cel mai clar va fi dacă legile sunt în aceeași lege-cadru (NrMarg. 717 și urm.).

463 În mod excepțional, se poate folosi o procedură mai complicată și neobișnuită, care scoate în evidență faptul că cele două acte normative se află în legătură. Este vorba despre situația în care o **lege nouă și legea de introducere a acesteia** (NrMarg. 756 și urm.) sunt adoptate în proceduri legislative separate, dar trebuie să intre în vigoare în aceeași zi. Legile vor putea intra în vigoare simultan, dacă legea nouă prevede ca relevantă dispoziția din legea de introducere, care prevede

momentul intrării în vigoare (așa-numita intrarea în vigoare simultană). Legea nouă nu va putea intra în vigoare fără legea de introducere.

464 Particularitatea în acest caz este aceea că dispozițiile care reglementează intrarea în vigoare în ambele legi fac referire fiecare la dispozițiile celuilalt act juridic, menționându-l cu denumirea **specifică pentru trimiteri** (NrMarg. 173 și urm.). Pentru a putea face astfel de trimiteri încrucișate, trebuie ca din faza de proiect a celor două legi să se fi luat decizia interconectării lor. Numai în asemenea condiții este posibilă următoarea formulare:

Ultima dispoziție dintr-o lege de introducere:

Prezenta lege, precum și... [se trece legea de introducere, folosindu-se denumirea pentru trimiteri] intră în vigoare la... .

Dispoziții pentru intrarea în vigoare a legii de introducere:

Prezenta lege intră în vigoare la data care va fi stabilită prin...[se trece legea de introducere, folosindu-se denumirea pentru trimiteri].

Exemplu:

Art. 110 alin. 1 din Legea de introducere a Legii insolvenței:

Legea insolvenței și prezenta lege intră în vigoare la... pe data de 1 ianuarie 1999.

§ 335 din Legea insolvenței:

Prezenta lege intră în vigoare în ziua stabilită prin legea de introducere a Legii insolvenței.

11.6 Intrarea în vigoare retroactivă

465 De regulă, legile intră în vigoare într-un anumit termen de la publicare. În mod excepțional, acestea pot intra în vigoare la o dată situată înaintea momentului publicării. Dacă o lege urmează să intre în vigoare retroactiv, este necesară o **verificare specială**, pentru a se stabili dacă sunt întrunite **condițiile de admisibilitate și necesitate**.

466 Formularea pentru intrarea în vigoare retroactivă este următoarea:

Prezenta lege intră în vigoare începând de la... .

467 Nu intră în vigoare retroactiv legile care **stabilesc pedepse sau conțin circumstanțe agravante**: conform art. 103 alin. 2 din Constituție, fapta se pedepsește numai dacă a fost incriminată înainte de a fi săvârșită. În cazul în care o lege urmează să intre în vigoare retroactiv și conține sancțiuni contravenționale și penale, este necesară o reglementare separată, așa cum prevăd recomandările pentru intrarea în vigoare la termene diferite (NrMarg. 455 și urm.). Legea poate intra în vigoare cel mai devreme în ziua care urmează datei publicării.

468 Este interzisă intrarea în vigoare a legilor în așa fel încât să producă efecte juridice dezavantajoase într-un interval de timp anterior publicării (în felul acesta, s-ar ajunge la o „**retroactivitate autentică**“). Se poate trece peste această interdicție numai din motive rezonabile, în interes general, sau dacă nu există ori nu mai există încrederea la nivel de individ, care ar necesita protecție. Pentru a se stabili dacă există retroactivitate autentică sau nu (NrMarg. 52 Punkt 7.2), se va analiza fiecare caz în parte.

11.7 Durată determinată, abrogare

469 Spre deosebire de intrarea în vigoare, durata legii nu se stabilește de la început. De regulă, cele mai multe dintre legi nu conțin dispoziții privind data abrogării. Legile au valabilitate nelimitată.

470 Totuși, există posibilitatea limitării duratei de valabilitate a unei legi. Este vorba despre **legile temporare**, a căror **dată de expirare** este menționată în mod expres.

Exemplu:

Prezenta lege intră în vigoare la data care urmează zilei publicării și se abrogă pe 30 iunie 2010.

Mai există posibilitatea limitării valabilității unora dintre articolele legii. Limitarea unei dispoziții legale se poate realiza în contextul reglementării perioadei de valabilitate sau în legătură nemijlocită cu dispoziția legală.

Exemplu:

§ 3 alin. 2 din Legea pentru combaterea limitării concurenței:

Întreprinderile sau întreprinderile asociate au..., la cerere, dreptul la o decizie conform § 32c...
Prezenta dispoziție se abrogă pe 30 iunie 2009.

471 Nu trebuie folosite prea mult actele legislative pe perioadă determinată, deoarece nu concordă cu așteptările utilizatorilor, care își doresc o legislație constantă și sigură. Astfel de legi reprezintă un **pericol** și din alte două puncte de vedere: s-ar putea ca timpul să fie prea scurt pentru a prelungi termenul sau pentru a elimina această limitare, pentru a obține efectul dorit, anume caracterul permanent al dispozițiilor. În aceste condiții, dispozițiile legale s-ar abrogat prin ajungere la termen, ceea ce ar însemna că ar trebui emise altele complet noi. Al doilea pericol apare acum: s-ar ajunge la prelungirea termenului spre finalul perioadei, fără să rămână însă suficient timp pentru a verifica cu grijă, dacă și în ce măsură mai sunt necesare reglementările din respectivul act juridic.

472 Actele normative temporare pot fi adoptate atunci când se apreciază că necesitatea reglementării este doar temporară, adică atunci când este necesar un sprijin urgent sau unic.

Exemplu:

În conformitate cu Legea privind victimele dopajului, victimele dopajului din RDG pot beneficia de sprijin sub forma unei plăți unice.

§ 9 din Legea privind victimele dopajului:

§9

Intrarea în vigoare, abrogarea

Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării. Legea se abrogă după trecerea anului 2007.

473 Limitarea în timp se poate stabili și pentru **dispozițiile tranzitorii**. După trecerea perioadei de tranziție, poate fi prevăzută abrogarea acestora, așa încât legea să fie automat ajustată.

474 De multe ori, limitarea în timp este folosită atunci când nu se poate aprecia dacă normele sunt adecvate sau apte pentru scopul urmărit („**legislație experimentală**“). Adesea, în locul unei astfel de legi, se optează pentru reglementări pe perioadă nedeterminată, dar numai dacă se urmărește evoluția dreptului (de ex. **evaluare**).

475 Limitarea în timp este prevăzută, împreună cu intrarea în vigoare, **în ultima dispoziție** a legii noi, sub titlul „Intrarea în vigoare, abrogarea“.

476 Abrogarea trebuie reglementată **în legea nouă** și atunci când aceasta este parte dintr-o lege-cadru (NrMarg. 746). Altfel există un risc major, și anume ca dispoziția privind abrogarea să fie omisă la modificările ulterioare ale legii noi. Totodată, într-un alt articol din legea-cadru se ajunge la o situație nedorită, de apariție a unor aspecte care mai necesită a fi reglementate (NrMarg. 747), pe toată durata termenului de valabilitate. În acest caz, legea nouă va conține o dispoziție finală cu titlul „Abrogarea”.

477 Pentru abrogare ar trebui indicată o **dată concretă**. Dacă abrogarea este prevăzută pentru prima zi, la ora 00:00, sau pentru ultima zi, la ora 24:00, dintr-o lună sau dintr-un an, se poate formula „se abrogă la...“. Dacă însă norma urmează să fie abrogată la o altă dată decât cele de sus, formularea va fi „se abrogă cu trecerea datei de...“ (NrMarg. 150).

478 Pentru stabilirea momentului intrării în vigoare prin dispoziție de datare (NrMarg. 448 și urm.), fiindcă eventual și dispoziția privind intrarea în vigoare conține o dispoziție de datare, se va avea în vedere menționarea precisă a zilei în care va înceta durata de valabilitate.

Exemple:

a) două date; durata de valabilitate: șase luni

§...

Intrarea în vigoare, abrogarea

Intră în vigoare la... [se trece: data primei zile a lunii calendaristice care urmează datei publicării]. Se abrogă de la data de... [se trece: data ultimei zile a celei de-a șasea luni calendaristice care urmează datei publicării].

b) intrarea în vigoare în ziua care urmează datei publicării; durata de valabilitate: șase luni

§...

Intrarea în vigoare, abrogarea

... intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării. ... se abrogă la sfârșitul... [se trece: data zilei din cea de-a șasea lună calendaristică ce urmează după publicare, data respectivă fiind aceeași cu ziua publicării, iar dacă nu există o astfel de zi calendaristică, data ultimei zile a respectivei luni calendaristice].

Exemple de calcul pentru b):

– publicare: 27 iunie 2007; în vigoare: 28 iunie 2007; abrogare: 27 decembrie 2007

– publicare: 31 mai 2007; în vigoare: 1 iunie 2007; abrogare: 30 noiembrie 2007, fiindcă nu există „31 noiembrie“

– publicare: 30 august 2007; în vigoare: 31 august 2007; abrogare: 29 februarie 2008, fiindcă nu există „30 februarie 2008“.

479 Abrogarea poate să depindă de producerea unui eveniment exogen (de ex. abrogarea unui alt act legislativ) (așa-numita **abrogare condiționată**). Producerea evenimentului trebuie publicată dacă nu există alt mod prin care să fi clar când se produce abrogarea (NrMarg. 452 și urm.).

Exemplu:

§ 3 din Legea privind participarea opiniei publice la realizarea programelor privind bateriile:

Prezenta lege se abrogă în ziua în care se abrogă obligația realizării de programe în sensul art. 6 din Directiva 91/157/CEE. Ziua abrogării se va comunica în Monitorul Oficial.

480 Dacă reiese, în timp, că unele legi temporare sunt necesare pe o perioadă mai îndelungată sau chiar pe o perioadă nedeterminată, se poate **prelungi** sau **abroga** limitarea în timp.

Exemplu:

Legea privind asigurarea necesarului energetic 1975 din 20 decembrie 1974 (M.O. I pag. 3681) trebuie abrogată conform § 18 teza 2 pe 31 decembrie 1979.

§ 18 teza 2 a fost abrogat prin art. 1 al Legii din 19 decembrie 1979 (M.O. I pag. 2305).

481 Legile temporare pot urmări **atingerea scopului unor reglementări**. Aceste legi sunt valabile numai atâta timp cât s-au derulat măsurile menționate în respectivele acte legislative. Odată cu realizarea scopului lor, aceste legi se abrogă automat.

Exemplu:

Legea privind recensământul populației 1987 din 8 noiembrie 1985 (M.O. I pag. 2078)

Se întâmplă adesea ca nu oricine să sesizeze dacă și când a fost atins scopul reglementării, așa încât ar trebui ca legea să conțină dispoziții exprese referitoare la sfârșitul valabilității („... se abrogă la...” sau „... se abrogă cel târziu la...”). Dacă acest aspect a fost omis, ar trebui stabilită abrogarea legii vechi atunci când este adoptată o altă lege, ale cărei reglementări au același scop.

Exemplu:

§ 21 din Legea privind recensământul populației 1987:

Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării. În același timp, se abrogă Legea privind recensământul 1983 din 25 martie 1982 (M.O. I pag. 369).

482 Stabilirea unui termen limită nu este necesară dacă reiese din Constituție. Constituția Germaniei prevede o valabilitate limitată pentru anumite legi. Astfel, **legile bugetului** sunt valabile numai pentru intervalul de timp pentru care se adoptă bugetul (art. 110 alin. 2 din Constituție). Legile care se adoptă de către Comisia Comună **în cazul în care este necesară apărarea țării**, precum și ordonanțele de aplicare care se bazează pe astfel de legi, reprezintă acte juridice pe perioadă limitată, conform art. 115k alin. 2 și 3 din Constituție.

12 Formula finală

12.1 Semnificația formulei finale

483 Orice lege care urmează să fie publicată trebuie să conțină o formulă finală. Din formula finală aflăm că legea a fost realizată în conformitate cu prevederile Constituției și că președintele federal a promulgat-o și a dispus publicarea acesteia.

484 Formula finală conține date despre

- menținerea drepturilor Consiliului Federal în cazul unei legi care poate face obiectul unei obiecții din partea Consiliului Federal (art. 77 din Constituție),
- acordul guvernului federal în cazul prevăzut de art. 113 din Constituție,
- acordul guvernelor de land în cazul prevăzut de art. 138 din Constituție,
- promulgarea și dispoziția de publicare.

485 De obicei, formula finală este adăugată **după finalizarea legii**, deoarece trebuie să se potrivească cu varianta finală a formulei introductive. Ministerul competent face adăugirea în textul care va reprezenta textul original al legii (§ 58 alin. 2 teza 2 RCMF).

12.2 Diferite formule finale

486 În cazul în care legea nu necesită acordul Consiliului Federal și nici pe cel al guvernului federal, conform art. 113 din Constituție, formula finală va fi:

Au fost respectate drepturile constituționale ale Consiliului Federal.

Prezenta lege se promulgă. Va fi publicată în Monitorul Oficial.

487 În cazul în care legea a fost adoptată cu acordul Consiliului federal, corespunzător formulei sale introductive, și nu necesită acordul guvernului federal conform art. 113 din Constituție, formula finală se referă doar la promulgare și la dispoziția de publicare:

Prezenta lege se promulgă. Va fi publicată în Monitorul Oficial.

488 În cazul în care sunt necesare acordul guvernului federal (art. 113 din Constituție, § 54 RCMF) și acordul Consiliului Federal, formula finală va fi următoarea:

Guvernul federal și-a dat acordul pentru prezenta lege, conform art. 113 din Constituție.

Prezenta lege se promulgă. Va fi publicată în Monitorul Oficial.

489 În cazul în care legea necesită doar acordul guvernului federal (art. 113 din Constituție, § 54 RCMF), formula finală va fi:

Au fost respectate drepturile constituționale ale Consiliului Federal.

Guvernul federal și-a dat acordul necesar pentru această lege, conform art. 113 din Constituție.

Prezenta lege se promulgă. Va fi publicată în Monitorul Oficial.

490 Dacă o parte din lege necesită, în mod excepțional, acordul unui guvern de land sau acordul mai multor guverne de land (art. 138 din Constituție: modificarea regulilor notariale din Baden-

Württemberg și Bavaria), acest acord se va exprima în mod nemijlocit, prin observația referitoare la promulgare și publicare:

Referitor la... (mențiunea despre partea din lege care va necesita acordul)...

și-a(u) dat acordul necesar guvernul(ele) landului(urilor)...

conform art. 138 din Constituție.

491 Formula finală nu are putere de lege. Președintele federal îndeplinește prevederile formulei finale și răspunde pentru realizarea acestora (art. 82 alin. 1 teza 1 din Constituție).

Partea D

Legi de modificare

3343 Monitorul Oficial Anul 2006 Partea I nr. 65, editat la Bonn pe 28 decembrie 2006

A Patra Lege de modificare a Legii privind constituirea Fundației „Memorie, responsabilitate și viitor”

din 21 decembrie 2008

Parlamentul Germaniei a adoptat următoarea lege.:

Articolul 1

Modificarea Legii privind constituirea Fundației „Memorie,
responsabilitate și viitor”

Legea privind constituirea Fundației „Memorie,
responsabilitate și viitor” din 2 august 2000 (M.O. I pag.
1263), cu ultimele modificări prin art. 4 alin. 12 din Legea din
22 septembrie 2005 (M.O. I pag. 2809), se modifică după cum
urmează:

1. § 5 alin. 4 se completează cu următoarele fraze:

„Deciziile pot fi luate și prin procedură scrisă, în măsura în
care nu se opune măsurii cel puțin o treime din membrii
curatorului într-un caz individual. Decizia necesită acordul
majorității membrilor curatorului. Tezele 4 și 5 nu se aplică în
cazul alegerii membrilor în conducerea fundației (§ 6 alin. 2).“

2. La § 8 alin. 1 se elimină cuvintele „ , de la 1 ianuarie 2007
supravegherii juridice a ministerului de externe“.

Art. 2

Intrarea în vigoare

Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei
publicării.

Drepturile constituționale ale Consiliului Federal sunt
protejate.

Prezenta lege este astfel emisă. Se va publica în Monitorul
Oficial al Germaniei.

Berlin, 21 decembrie 2006

Președintele federal

Horst Köhler

Cancelarul federal

Dr. Angela Merkel

Ministrul federal al finanțelor

Peer Steinbrück

Data publicării

Titlu = denumire

Data emiterii

Formula introductivă

Titlul articolului

Propoziția introductivă

Dispoziție de modificare

Partea de reglementare
sub aspect lingvistic

Dispoziție de modificare

Reglementare temporală
(în cazul de față: intrarea
în vigoare)

Formula finală

Data promulgării

Semnături

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

Partea D

Legi de modificare

1 Considerații generale cu privire la legislația de modificare

492 Măsurile legislative care nu au ca obiect norme juridice de același grad sau de grad inferior nu mai sunt atât de frecvente. Ponderea principală a activității normative actuale nu este reprezentată de adoptarea de reglementări primare, ci de modificarea normelor existente (NrMarg. 4).

493 Toate propunerile de modificare trebuie să respecte caracterul unitar și claritatea ordinii juridice:

- Adaptările trebuie să se integreze fără neconcordanțe în legislația de bază. În acest scop se impune în principiu modificarea în toate cazurile a **legii noi** care reglementează până în prezent situația de fapt în cauză.
- Existența simultană a diferitelor legi noi care – în sens larg – au ca obiect aceeași problematică juridică creează neclarități și generează probleme de aplicare. În măsura în care diferitele legi noi divizează inutil o problematică juridică, se impune sintetizarea acestora (**concentrare juridică**).
- Și dincolo de limitele domeniului respectiv este necesară o corelare a tuturor propunerilor de modificare urmărite. În situația în care, în viitorul apropiat, se întrevede deja necesitatea unei noi modificări, se impune o examinare foarte strictă pentru a determina dacă sunt absolut necesare două legi de modificare distincte sau dacă nu există posibilitatea concentrării acestora sub forma unui instrument legislativ (**concentrare legislativă**).
- Modificările trebuie să genereze reglementări durabile (**durabilitate juridică**). Pentru a evita efectuarea de modificări expuse la rândul lor la alte modificări, pot fi valorificate diferite posibilități de tehnică legislativă, de ex. avantajele oferite de trimitere (NrMarg. 218 și urm.) sau de conferirea dreptului de adoptare a ordonanțelor (NrMarg. 381 și urm.).
- Pentru a asigura revizuirea legislativă continuă și a elimina necesitatea legilor distincte de revizuire legislativă, este necesar să se examineze, cu ocazia unei propuneri de modificare, dacă normele legii care va face obiectul modificării nu au devenit redundante sau lipsite de obiect (de ex. norme tranzitorii anterioare), nu necesită o actualizare (de ex. denumiri desuete) sau dacă nu există posibilitatea de eliminare a reminiscentei de reglementare (NrMarg. 686) din legile anterioare de modificare (**revizuire legislativă**).

494 Pentru modificările normelor juridice aplicabile sunt disponibile următoarele forme de bază care diferă semnificativ între ele din punct de vedere al structurii lor:

- **legea de înlocuire**, cu o structură constitutivă nouă a unei legi inițiale (NrMarg. 504 și urm.);
- **modificarea individuală** care aduce în principal doar o modificare a legii inițiale (NrMarg. 516 și urm.);
- **legea cadru** care modifică, adoptă sau abrogă mai multe legi sub forma unui instrument legislativ (NrMarg. 717 și urm.).

495 Forma de bază aplicată în speță depinde de **volumul modificărilor** care trebuie efectuate. Pentru a selecta forma de bază corespunzătoare trebuie să existe pentru început claritate asupra naturii și a volumului modificărilor necesare.

496 Cu privire la natură se diferențiază între **modificări principale și subsecvente**. Volumul modificărilor măsurii legislative rezultă din suma acestor modificări.

497 Modificările principale sunt destinate implementării directe a unui obiectiv de politică juridică. În situația în care, în urma modificărilor principale, devin inaplicabile alte norme, modificările subsecvente asigură conformitatea noilor reglementări cu celelalte dispoziții. Modificările subsecvente nu sunt efectuate prin intermediul unui proces legislativ distinct, ci numai împreună cu modificările principale. Modificările subsecvente necesare pot fi determinate cu ajutorul bazei de date de drept federal, administrată de juris (NrMarg. 28 și urm.).

498 Cine intenționează să formuleze o lege de modificare, întocmește frecvent încă din etapa de proiect o **sinopsă** pe trei coloane cu situația comparativă: conținutul dorit al legii noi conforme față de reglementările în vigoare până la momentul respectiv, cu indicarea modificărilor necesare (NrMarg. 35). Și comisiile parlamentului Germaniei pot solicita astfel de situații comparative pentru ședințele lor (art. 53 alin. 2 RCMF).

499 În situația în care textul legii nu va prezenta un nou conținut prin adoptarea unei legi de înlocuire, pentru modificarea legislației aplicabile este necesară utilizarea unei **tehnică de modificare** convenite prin care dispozițiile textelor existente, identificate cu precizie, să fie abrogate, completate sau înlocuite integral sau parțial cu noi prevederi. Din punct de vedere al tehnicii legislative, o modificare prezintă de regulă două secțiuni distincte:

- **secțiunea de indicare a modificării conține teza introductivă**, în care este menționată în concret legea nouă care urmează a fi modificată, precum și **dispoziția de modificare**. Dispoziția de modificare indică pasajul din legea nouă în care vor fi efectuate anumite modificări (de ex.: În art. ... , termenul „...“ este înlocuit cu termenii „...“).
- **Secțiunea de indicare a reglementării** este inclusă în dispoziția de modificare și conține toate dispozițiile noi ale legii noi (de ex.: În art. ... , termenul „aprobat“ este înlocuit cu termenii „permis sau tolerat“).

Secțiunea de indicare a reglementării trebuie să succedă în rezumatul cu textul nemodificat recomandările generale pentru formularea dispozițiilor legale din secțiunea B.

În timp ce semnificația juridică a secțiunii de indicare a modificării este valorificată prin intrarea în vigoare a legii de modificare prin textul legii noi, secțiunea de indicare a reglementării devine de la această dată parte integrantă aplicabilă a legii noi.

500 Tehnica de modificare (NrMarg. 552 și urm.) prezintă **dezavantaje**. Legile de modificare formulate în acest mod nu permit identificarea corespunzătoare a semnificației conținutului modificărilor. Dispozițiile de modificare se referă de regulă numai la termeni, expresii sau teze etc. individuale. Acestea nu sunt structurate în funcție de importanța lor, ci de succesiunea paragrafelor legii noi. Modificările pot fi interpretate corect **numai în comparație** cu textul anterior al legii noi. Pentru început este necesară adăugarea textului legal aplicabil în viitor. Astfel, identificarea modificărilor situației juridice de către opinia publică prezintă dificultăți.

501 Avantajele oferite de tehnica de modificare sunt reprezentate de faptul că, în procedura legislativă, nu se discută și decide cu privire la legea nouă în ansamblu, ci numai la modificări. Pentru practicieni sunt identificate modificările ca atare, fiind determinată și procedura de modificare. Tehnica de modificare permite persoanelor care aplică frecvent legea nouă să își creeze rapid o imagine de ansamblu asupra volumului adaptărilor și modificărilor.

502 Avantajele și dezavantajele tehnicii de modificare trebuie **comparate** în fiecare caz concret. Avantajele oferite de tehnica de modificare se impun în raport cu dezavantajele acesteia în cazul în care

- reglementarea va fi concentrată asupra volumului actual al modificărilor,

- modificările vor fi evidențiate și
- volumul modificărilor de text este redus în raport cu volumul legii noi vizate.

Din punct de vedere al tehnicii legislative sunt avute în vedere, în asemenea situații, **modificarea individuală** (NrMarg. 516 și urm.) sau **legea cadru** (NrMarg. 717 și urm.).

503 În situația în care măsurile legislative se concentrează asupra **reorganizării extinse** a unui domeniu, o formulare cu stilul exclusiv de modificare ar putea fi lipsită de claritate, fără a sublinia suficient, în anumite situații, semnificația măsurii legislative din punct de vedere al politicii juridice. Destinatarul ar avea la dispoziție conținutul complet al legii noi numai în situația în care legea de modificare ar fi urmată de o nouă publicare a textului (NrMarg. 859 și urm.). Din acest motiv, în cazul modificărilor extinse, este necesară adoptarea unei legi noi, cu abrogarea dispozițiilor aplicabile până la momentul respectiv. Din punct de vedere al tehnicii legislative, este disponibilă în acest scop **legea de înlocuire** (NrMarg. 504 și urm.).

2 Legea de înlocuire

504 Înlocuirea reprezintă o posibilitate de a efectua modificările. Aceasta reprezintă o alternativă la modificarea individuală (NrMarg. 516 și urm.).

505 Prin legea de înlocuire este adoptată o lege nouă care înlocuiește una sau mai multe legi în vigoare. Spre deosebire de revizuirea legislativă, volumul extins al modificărilor nu este transpus în practică prin transformarea unor pasaje individuale de text, ci prin **adoptarea unui conținut complet nou** al viitoarei legi noi. Această reglementare este denumită și **revizuire constitutivă**. „Vechea“ lege nouă este abrogată.

Legea de înlocuire prezintă limbajul de reglementare specific reglementării inițiale. Din acest motiv, din noua versiune a legii noi nu rezultă elementele menținute și cele modificate în raport cu legea nouă aplicabilă până la momentul respectiv.

506 Legea de înlocuire corespunde din punct de vedere al tehnicii legislative unei **reglementări inițiale**, de ex. cu privire la titlu, la formula introductivă, la structură și la formula de încheiere. În toate cazurile este necesară aprobarea camerei superioare a parlamentului Germaniei, dacă sunt conținute norme care necesită aprobarea; nu prezintă importanță dacă aceste prevederi erau incluse ca atare în „vechea” lege nouă.

507 În nici o situație **nu este permis ca legea de înlocuire să includă teza introductivă** „Legea ... se înlocuiește după cum urmează: ...“. O asemenea teză introductivă nu ar permite înlocuirea. Textul ar fi înlocuit, dar ar fi vorba în continuare despre „vechea“ lege care ar urma să fie citată cu referința de până la momentul respectiv.

508 De regulă, legea de înlocuire are **aceeași denumire** ca legea înlocuită. Punctul de vedere conform căruia denumirea unei legi noi trebuie să permită distincția față de alte legi noi (NrMarg. 324) nu prezintă o importanță decisivă în acest caz, deoarece legea de înlocuire va fi valabilă în locul legii noi aplicabile până la momentul respectiv. În mod suplimentar, distincția între cele două legi se realizează în funcție de data adaptării și de referință.

509 Este necesară și menținerea abrevierii oficiale a legii noi înlocuite. În baza de date a legislației federale administrată de juris, la abrevierile legilor de înlocuire este menționată versiunea respectivă prin adăugarea anului respectiv la abrevierea oficială. Utilizatorul poate efectua o căutare în baza de date în funcție de abrevierea oficială.

Exemplu:

Legea privind telecomunicațiile (TKG):

Legea din 25 iulie 1996 (M.O. I pag. 1120): abreviere juris „TKG“, legea de înlocuire din 22 iunie 2004 (M.O. I pag. 1190): abreviere juris „TKG 2004“.

510 Deoarece legea de înlocuire reprezintă o **nouă lege nouă**, în viitor va fi citată asemenea unei reglementări inițiale, cu indicarea denumirii (abreviate), a datei de adoptare și a documentului de publicare (NrMarg. 169 și urm.).

511 Pe parcursul unei reformări constitutive este necesară valorificarea tuturor posibilităților de perfecționare, în special din punct de vedere lingvistic și al sistematizării juridice; în acest scop este necesară respectarea explicațiilor din secțiunile B și C.

512 Cu o atenție deosebită vor fi examinate **trimiterile** la „vechea“ lege nouă conținute în alte reglementări juridice. Trimiterile variabile la legea înlocuită pot fi menținute în anumite situații ca trimiteri la legea de înlocuire. În acest scop este necesară menținerea legii înlocuite, fără modificarea poziționării normei de referință. Cu ajutorul bazei de date a legislației federale administrate de juris (NrMarg. 33) pot fi identificate toate reglementările (normele de referință) din alte legi și ordonanțe care au făcut referire până în prezent la dispozițiile vechii legi noi. Normele de referință trebuie **examine individual**, pentru a determina dacă trimiterile sunt în continuare corecte din punct de vedere al conținutului și dacă trimiterile sunt bine formulate. Dacă este cazul, se impune adaptarea acestora prin intermediul modificărilor subsecvente (NrMarg. 515).

513 Caracteristica și componenta necesară a fiecărei legi de înlocuire este reprezentată de **dispoziția cu privire la abrogarea reglementărilor juridice aplicabile până la momentul respectiv**. Legea nouă care urmează a fi înlocuită trebuie abrogată expres; în situația în care legea de înlocuire ia locul mai multor legi noi, este necesară menționarea tuturor acestor legi.

514 Norma de abrogare este asociată cu dispoziția privind intrarea în vigoare. Această normă are titlul „Intrare în vigoare, abrogare“.

Legea care urmează a fi înlocuită este menționată prin trimitere completă (NrMarg. 169), adică cu denumirea pentru trimiteri, eventual cu data adoptării sau publicării, locul publicării și eventual mențiunea de modificare.

Exemplu:

Legea referitoare la statistica privind cazarea din 14 iulie 1980 este înlocuită cu Legea referitoare la statistica privind cazarea din 22 mai 2002.

§ 8 din Legea referitoare la statistica privind cazarea din 22 mai 2002 (M.O. I pag. 1642):

§ 8

Intrare în vigoare, abrogare

Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2003. Pe data intrării în vigoare se abrogă Legea referitoare la statistica privind cazarea din 14 iulie 1980 (M.O. I pag. 953), cu ultima modificare prin art. 5 pct. 6 din Legea din 19 decembrie 2000 (M.O. I pag. 1765).

515 În situația în care sunt necesare **modificări subsecvente** ale altor reglementări juridice (de ex. adaptarea normelor de referință din alte legi inițiale sau din ordonanțe inițiale de aplicare), este necesară adoptarea proiectului sub forma unei **legi cadru**. Art. 1 conține noul text de lege, care va

înlocui „vechea” lege nouă. Pentru modificările subsecvente vor fi prevăzute unul sau mai multe articole în succesiunea numerelor FNA din Suplimentul A (NrMarg. 26). De această dată, articolele cu modificările subsecvente vor fi adoptate cu limbajul de modificare. Este necesară respectarea recomandărilor cu privire la legea cadru, în special cu privire la formularea titlului (NrMarg. 717 și urm.). În situația în care, la nivelul modificărilor subsecvente, este necesară menționarea legii de înlocuire cu trimitere completă, elementele care nu sunt definite până la momentul respectiv sunt înlocuite cu o decizie de completare.

Exemplu:

§. ... din ... [denumirea folosită pentru trimiteri] din ... [se vor completa: data adoptării și documentul de publicare a legii respective] se va aplica în mod corespunzător.

3 Modificarea individuală

3.1 Caracteristica modificării individuale

516 Modificarea individuală reprezintă o **posibilitate de efectuare a modificărilor**. Aceasta reprezintă o alternativă la înlocuire (NrMarg. 504 și urm.), dar diferă de legea cadru (NrMarg. 717 și urm.).

517 Modificarea individuală transformă în principal numai o **singură lege nouă**. În cazul în care, în urma acestui demers, își pierde valabilitatea dispoziții din alte legi noi sau ordonanțe noi de aplicare, va conține și modificările subsecvente necesare pentru a respecta conformitatea cu celelalte dispoziții legale (NrMarg. 496 și urm.).

518 Aceasta nu va conține o modificare principală a unei alte legi noi. În practică, modificările principale aflate în legătură obiectivă vizează frecvent mai multe legi noi; pentru astfel de situații este disponibilă **forma legii cadru**.

519 Modificarea individuală utilizează o **tehnică specială de modificare** care nu aduce atingere substanței legii noi. Această tehnică de modificare (NrMarg. 552 și urm.) va fi aplicată și la modificările cu privire la legele cadru.

3.2 Titlul modificării individuale

520 Modificarea individuală trebuie să prezinte o denumire. Acesta face parte din textul oficial al legii. Spre deosebire de reglementarea inițială, **atenția nu este concentrată asupra posibilității de realizare a trimiterii**, deoarece, în mod normal, o lege de modificare nu este citată complet, asemenea unei modificări individuale. Numai în citarea integrală a unei legi noi trebuie să se facă referire la modificarea individuală în cazul în care a operat o (ultimă) modificare a legii. Mențiunea de modificare (NrMarg. 189 și urm.) este reprezentată numai de indicarea tipului de act normativ „lege”, a datei adoptării și a documentului de publicare.

521 Denumirea modificării individuale este formulată în baza unei scheme impuse. Prin intermediul acestei denumiri formalizate este posibilă identificarea unei modificări individuale ca atare.

În același timp, nu este necesară căutarea unei descrieri expresive a obiectului, aspect care facilitează formularea titlurilor în special la propunerile mai restrânse de modificare.

522 Denumirea începe cu un număr de ordine, exprimat sub formă de **numeral**.

Exemple:

A Șaptea Lege de modificare a Legii germane privind persoanele strămutate

A Cincisprezecea Lege de modificare a Legii cu privire la solda militarilor

A Douăzecișisasea Lege de modificare a Legii privind regimul juridic al parlamentarilor

523 Numeralul este destinat diferențierii față de **modificările individuale anterioare ale aceleiași legi noi**. Nu sunt luate în calcul toate instrumentele legislative prin care a fost modificată legea nouă în cauză, ci numai modificările individuale. Nu sunt luate în calcul astfel alte modificări, de exemplu prin intermediul unei legi cadru.

524 O **publicare** declarativă a textului legislativ (NrMarg. 859 și urm.) nu aduce atingere numerotării curente a modificărilor individuale. După o revizuire constitutivă (NrMarg. 505) se reîncepe contorizarea.

525 În situația modificării denumirii citate a unei legi noi, nu este reluată contorizarea **modificărilor** individuale.

526 În situația în care, cu privire la modificările individuale anterioare, **nu s-a realizat încă o contorizare**, modificarea individuală care va fi prevăzută pentru prima dată cu un număr de ordine, va avea numărul care i-ar reveni în cazul unei numerotări curente a primei modificări individuale. În situația în care **numerotarea a fost întreruptă** între ultima modificare individuală prevăzută cu un număr de ordine și un proiect actual de modificare se va lua în calcul numărul ultimelor modificări individuale care nu au fost contorizate.

527 Numeralul este urmat de tipul actului legislativ. În cazul legilor de modificare este admis numai tipul actului legislativ „**lege**”.

528 Obiectul menționat ulterior tipului de act legislativ prevede numai scopul formal „**pentru modificare**” și – la genitiv – denumirea de citare a legii inițiale supuse modificării. Nu este admisă utilizarea de formulări precum „Lege de completare ...” sau „Lege de modificare și completare ...”. În situația în care modificarea este generată ca urmare a implementării unui act normativ UE, se face referire de regulă la titlul respectiv prin intermediul unei note de subsol (NrMarg. 310, 315). În principiu, în titlu nu vor fi menționate informații suplimentare, de ex. cu privire la necesitatea de modificare. Cu caracter excepțional poate fi utilă menționarea obiectului modificării în denumirea modificării individuale, de exemplu dacă se realizează o modificare punctuală sau ca urmare a unui eveniment a unei legi complexe. Într-o asemenea situație, după denumire, în urma unei liniuțe, poate fi menționat obiectul.

Exemplu:

... Lege de modificare a Codului Penal – Majorarea plafonului maxim al cuantumului zilnic aplicabil în cazul amenzilor

529 Legea care face obiectul modificării este menționată în titlul modificării individuale cu denumirea folosită pentru trimiteri. Este vorba despre denumire, eventual cu titlul pe scurt. Nu sunt menționate abrevierea, data și documentul de publicare.

Exemplu:

În cazul în care legea este intitulată „Legea privind protecția împotriva efectelor nocive asupra mediului ca urmare a poluării aerului, a zgomotelor, trepidațiilor și a altor situații similare (Legea federală privind protecția împotriva imisiilor – BImSchG)“, titlul celei de-a șaptea modificări individuale este:

A Șaptea Lege de modificare a Legii federale privind protecția împotriva imisiilor.

530 În cazul modificării denumirii citate a unei legi noi, la următoarea modificare a legii ca urmare a unei modificări individuale, în titlu este menționată noua **denumire folosită pentru trimiteri**.

531 În situația în care este necesară efectuarea de **modificări subsecvente**, nu este admisă menționarea în titlul modificării individuale a reglementărilor juridice vizate.

Nu este admisă vreo mențiune suplimentară, de ex. „... și pentru modificarea altor reglementări juridice“.

532 Ca urmare a faptului că nu este necesară (NrMarg. 520) și menționarea formală a obiectului (NrMarg. 528), modificările individuale **nu sunt prevăzute cu denumire scurtă**.

533 Modificările individuale **nu necesită o abreviere oficială**. Dacă există însă o astfel de abreviere, este necesar ca aceasta să se încheie cu prescurtarea „ÄndG“, pentru a evita o confuzie cu abrevierea legii noi. Abrevierea va fi adoptată de comun acord cu **Oficiul Federal de Justiție** responsabil pentru documentarea legislației federale (NrMarg. 31).

3.3 Data adoptării

534 Data adoptării, menționată după titlul legii, indică data semnării de către președintele federal.

Încă din etapa de proiect – în rândul următor titlului – este adăugată o linie cu termenul „Din ...“ (NrMarg. 349).

3.4 Formula introductivă a modificării individuale

535 Modificarea individuală reprezintă o lege distinctă și trebuie să dispună din acest motiv de o formulă introductivă. Dispozițiile cu privire la formula introductivă în cazul legii inițiale se aplică și în speță (NrMarg. 350 până la 357).

536 Pentru a garanta o formulă introductivă corectă se va examina cu atenție dacă modificarea individuală necesită aprobarea Camerei superioare a parlamentului Germaniei. În acest context, nu se poate presupune fără alte demersuri că modificarea individuală necesită aprobarea în cazul în care legea inițială care face obiectul modificării a fost adoptată cu aprobarea Consiliului Federal. Importanța decisivă revine **necesității de aprobare a modificării individuale în funcție de conținutul efectiv al acesteia** (NrMarg. 52 punctul 2 din întrebările de control).

3.5 Structura modificării individuale

537 Modificarea individuală este **structurată pe articole**. După denumirea articolului „art.“, este menționată numerotarea sub formă de cifre arabe. De regulă, nu sunt necesare titluri. Acestea se recomandă însă în cazul în care modificarea individuală conține mai multe articole, de exemplu ca urmare a modificărilor subsecvente.

538 În principiu, toate modificările care se referă la legea nouă menționată în titlu, vor fi sintetizate în primul articol.

539 În situațiile prevăzute în NrMarg. 540 și 541 se poate excepta de la acest principiu.

540 În cazul în care modificările individuale vor intra în vigoare la intervale mai mari și dacă se referă la dispoziții diferite ale legii inițiale, se recomandă sintetizarea într-un articol distinct a tuturor modificărilor care vor intra în vigoare la aceeași dată. O asemenea structură simplifică dispoziția cu privire la intrarea în vigoare și indică în același timp că mai multe măsuri legislative care intră în vigoare la date diferite sunt concentrate într-un instrument legislativ din considerente de concentrare. Succesiunea articolelor este determinată de succesiunea în timp a intrării în vigoare. La nivelul articolelor individuale, succesiunea modificărilor este determinată de succesiunea alineatelor legii noi care urmează a fi modificată.

541 În anumite situații este necesară modificarea repetată la nivelul aceleiași instrument legislativ a acelorași dispoziții ale legii noi, cu intrarea în vigoare la date diferite a acestor modificări. În acest scop, toate modificările care intră în vigoare la aceeași dată sunt concentrate în toate cazurile într-un articol distinct.

Succesiunea articolelor este determinată de succesiunea temporală de intrare în vigoare. Modificarea ulterioară se raportează la textul dispoziției adoptate prin modificarea anterioară. În condițiile acestei structuri rezultă anumite particularități (NrMarg. 632 și urm.).

542 Modificările subsecvente necesare în alte legi sau ordonanțe noi de aplicare (NrMarg. 497, 636 și urm.) sunt concentrate într-un articol, de regulă, „art. 2“. Pentru fiecare modificare a unei dispoziții legale va fi prevăzut un alineat. În caz de necesitate, pot fi redactate și mai multe articole. Succesiunea modificărilor este determinată de structura din Suplimentul A (NrMarg. 26).

543 Ultimul articol al modificării individuale este reprezentat de dispoziția cu privire la intrarea în vigoare (NrMarg. 708 și urm.). În situația în care, ca urmare a modificărilor principale, este necesară abrogarea de legi sau ordonanțe integrale, va fi extinsă corespunzător dispoziția cu privire la perioada de valabilitate cu titlul „Intrare în vigoare, abrogare“.

3.6 Teza introductivă – Indicarea legii care face obiectul modificării

544 Fiecare modificare a unei legi noi este precedată de o **teză introductivă** în care este menționată în concret legea care face obiectul modificării. Numai în acest mod pot fi menționate cu precizie dispozițiile ulterioare de modificare (cu privire la cazul special de modificare a unei singure dispoziții, a se vedea NrMarg. 629 și urm.).

545 În teza introductivă a art. 1 al modificării individuale este menționată legea nouă care face obiectul modificării principale. De regulă este vorba despre o lege nouă valabilă, adică despre o lege publicată și intrată în vigoare. Poate fi modificată și o lege nouă publicată, care nu a intrat încă în vigoare (așa-numită lege în curs).

546 În teza introductivă este necesară menționarea legii noi – chiar dacă aceasta este cunoscută cu titlu general – prin **trimitere completă** (NrMarg. 169), ceea ce înseamnă cu denumirea folosită pentru trimiteri, eventual data redactării sau publicării, documentul de publicare și eventual mențiunea de modificare. Trimiterea completă este urmată de formularea standardizată „... se modifică după cum urmează:“.

547 Denumirea folosită pentru trimiteri va coincide cu denumirea legii. În cazul în care este adoptată o denumire scurtă, acesta va reprezenta denumirea folosită pentru trimiteri. Legea care face obiectul modificării nu poate fi menționată cu prescurtarea sa ori cu un titlu alcătuit din denumire, denumire scurtă și abreviere.

Exemplu:

În cazul în care titlul legii este „Legea privind șoferii de autobuze și vatmanii (Legea cu privire la șoferi și vatmani – FPersG)“, teza introductivă ulterioară „art. 1“ va prezenta următorul conținut:

Legea cu privire la șoferi și vatmani, în versiunea publicată la 19 februarie 1987 (M.O. I pag. 640), cu ultima modificare prin art. 1 din legea din 6 iulie 2007 (M.O. I pag. 1270), se modifică după cum urmează: ...

548 În cazul în care legea a primit o **nouă denumire folosită pentru trimiteri**, va fi menționată în teza introductivă cu noua denumire folosită pentru trimiteri și documentul de publicare corespunzător ultimei publicări oficiale a textului integral.

Exemplu:

„Ordonanța cu privire la dreptul ereditar de construcție“ în ediția revizuită, publicată în Monitorul Oficial German partea a III-a, numărul de ordine 403-6, a primit prin legea din 23 noiembrie 2007 (M.O. I pag. 2614) noul titlu care corespunde rangului său „Legea cu privire la dreptul ereditar de construcție (Legea dreptului ereditar de construcție – ErbbauRG)“. Teza introductivă a modificărilor ulterioare prezintă următorul conținut:

Legea dreptului ereditar de construcție în versiunea revizuită publicată în Monitorul Oficial German partea a III-a, numărul de ordine 403-6, modificată ultima dată cu ... , este modificată după cum urmează: ...

549 În situația în care legea care face obiectul modificării a fost modificată o dată sau de mai multe ori după ultima republicare, în teza introductivă a articolului de modificare se va face referire la (ultima) modificare. **Mențiunea de modificare** are următorul conținut:

„..., cu (ultima) modificare prin ... , ...“

În practica de reglementare, în mențiunea de modificare este menționată în toate cazurile ultima lege de modificare **publicată**, chiar dacă aceasta nu a intrat încă în vigoare (pentru modificările în curs - vezi NrMarg. 670 și urm.). Astfel se asigură posibilitatea de a urmări modificările în succesiune completă până la ultima publicare a textului integral. Cu privire la detaliile mențiunii de modificare - vezi NrMarg. 189 și urm.

550 Frecvent este dificilă menționarea corectă a ultimei modificări a legii inițiale la proiectul de lege de modificare, de exemplu în situația propunerilor paralele de modificare (NrMarg. 676). În

practică, mențiunea de modificare nu este redată integral („modificată ultima dată cu ... “). Această situație poate genera probleme, deoarece o **teză introductivă incompletă** nu permite determinarea precisă a textului legal care va fi modificat prin intermediul legii de modificare.

551 Dacă se preconizează intrarea în vigoare sau publicarea de modificări suplimentare ale legii noi înainte de a adopta legea de modificare propusă și dacă dispozițiile individuale de modificare se referă la aceleași pasaje de text, trebuie să rezulte în toate cazurile cu claritate chiar din proiectul de lege care este (viitorul) text al legii noi la care se referă dispozițiile de modificare. În etapa de proiect se poate formula de ex.:

..., modificată ultima dată prin [... proiectul unei... legi de modificare a...
legii, BT-Drs./Jurnalul Parlamentar al parlamentului Germaniei...] , ...

Alternativ, cu privire la pasajele individuale de text ale proiectului de lege, se poate menționa în notele de subsol versiunea viitoare care se va afla la baza normei supuse modificării. Notele de subsol vor fi eliminate dacă sunt decise și publicate alte modificări. Sunt evitate dificultățile de menționare corectă a propunerilor paralele de modificare și de examinare a procesului de consultare corespunzător, fiind evitate și erorile la modificările care nu sunt corelate între ele în cazul respectării principiului concentrării legislative (NrMarg. 493), ceea ce înseamnă sintetizarea tuturor proiectelor în curs de modificare a legii noi.

3.7 Dispoziția de modificare

552 Teza introductivă este urmată de modificările individuale ale legii inițiale. **Sucesiunea** modificărilor este determinată în funcție de structura legii noi. În acest sens, nu prezintă importanță dacă modificările prevăzute ale legii noi sunt importante sau dacă prezintă mai degrabă un caracter secundar, dacă reprezintă modificări principale sau subsecvente. Orientarea în funcția de structura legii noi facilitează integrarea modificărilor individuale în textul valabil al legii. Cu privire la excepția reprezentată de dispozițiile concentrate de modificare a se vedea NrMarg. 624 și urm.

553 Fiecare modificare în parte trebuie formulată astfel încât viitorul text legislativ să fie fără echivoc. Nu trebuie să rămână o marjă de interpretare. Acest obiectiv este atins prin utilizarea de **formulări standardizate** pentru dispoziția de modificare.

554 În **dispoziția de modificare** se va menționa cu precizie **în ce loc** se află secțiunea în care va fi modificat textul valabil și **care** va fi conținutul modificării.

555 Modificarea se poate referi la o unitate structurală integrală (de ex. abrogarea unui alineat) sau la elemente ale textului din cadrul unei unități structurale (de ex. înlocuirea de termeni individual în cadrul unei teze).

556 Dispozițiile de modificare prezintă cu caracter individual următorul conținut:

... **este/sunt ... abrogat/anulat** dacă se urmărește eliminarea textului în vigoare fără înlocuirea acestuia cu alt text (NrMarg. 575 și urm.).

... **este/sunt ... inserate/adăugate anterior/adăugate** în situația în care se va adăuga text suplimentar la textul în vigoare (NrMarg. 589 și urm.).

... **va/vor fi formulat/formulate după cum urmează/înlocuit cu ...** , dacă se dorește înlocuirea textului de până în prezent cu un text nou (NrMarg. 614 și urm.).

557 În dispozițiile de modificare, pluralul pentru „termen“ nu este „termene“, ci „**termeni**“ fiind utilizat cu semnificația celei mai **mici** unități lingvistice distincte.

558 În cazul inserării, menționării prealabile, adăugării, înlocuirii sau anulării de cifre, simboluri, formule, un astfel de pasaj de text este menționat unitar ca „**trimitere**“.

559 În cazul în care se urmărește modificarea **de elemente individuale** ale unei trimiteri, de ex. la nivelul enumerării de paragrafe, se va acorda o atenție deosebită clarității și inteligibilității dispoziției de modificare. Din acest motiv, la selectarea pasajului de text, se va respecta un nivel minim de judiciozitate.

Exemplu:

Trimiterea „§ 133“ este înlocuită cu trimiterea „§ 133 și 134“.

În loc de: „§“ se înlocuiește „§§“, iar după „133“ se adaugă „și 134“.

560 Un **pasaj mixt de text**, alcătuit de ex. dintr-o cifră și mai mult de un termen este menționat în formă simplificată ca „**termeni**“ (cu privire la conținut - vezi NrMarg. 646). În cazul în care pasajul de text este alcătuit dintr-un singur termen scris și minim un număr sau un simbol, este menționat în formă simplificată ca „**trimitere**“; semnele de punctuație nu sunt avute în vedere în acest scop. Această diferențiere este de natură formală și este destinat asigurării unui limbaj unitar și simplu de modificare.

Exemple:

Trimiterea „§§ 13 și 14“ este înlocuită cu „§ 13 alin. 2 pct. 1 și 3“.

Trimiterea „§ 15 teza 2“ este înlocuită cu „§ 15 alin. 2 teza 1“.

În teza situată înainte de punctul 1 este eliminat termenul „cereri“.

561 Pasajele de text care nu pot fi menționate mai precis sunt indicate în dispozițiile de modificare ca „**text**“ (exemple în NrMarg. 608, 611).

562 Toate citatele textului în vigoare și ale textului viitor sunt indicate cu **ghilimele** în dispoziția de modificare.

Exemple:

În § 3, anterior termenului „cereri“ sunt eliminate noțiunile „informare sau“.

În § 4 este anulată teza ulterioară termenului „Consiliul personalului“.

În § 5 alin. 2 teza 3, după termenul „președinte“ se adaugă termenii „sau președinta“.

În § 6 alin. 1 este eliminată trimiterea „§ 17 alin. 3“.

3.7.1 Structura dispoziției de modificare

563 Fiecare paragraf al legii inițiale care face obiectul unei modificări va fi prevăzut cu un **număr distinct**. Modificările elementelor suplimentare ale legii, de ex. **cuprins, titluri intermediare** pentru niveluri superioare de structurare sau **anexe**, vor fi prevăzute de asemenea cu un număr distinct.

Exemplu:

1. În cuprins, trimiterea la § 3 va fi formulată în modul următor:
„§ 3 (abrogat)“.
2. § 3 este abrogat.
3. În § 17 este ...
4. Anexa 2 va prezenta următorul conținut:
„...“

564 Secțiunea care va face obiectul unei modificări va fi menționată cât mai exact, ceea ce înseamnă cu unitatea structurală de la cel mai jos nivel (alineat, teză, propoziție sau punct, număr litera). În acest sens trebuie să rezulte clar succesiunea structurală, până la nivel de alineat.

Exemple:

1. § 3 alin. 4 este abrogat.
2. În § 17 alin. 2 teza 1 pct 5, termenul „...“ este înlocuit cu termenii „...“.

565 În cazul modificării unui element subsecvent al unui alineat, acesta este menționat împreună cu unitățile structurale superioare existente.

Exemplu:

1. § 5 alin. 3 teza 1 este abrogat.

566 În cazul **modificărilor multiple** care se referă la **diferite elemente subsecvente** corespunzătoare unui alineat, de ex. alineate, teze sau puncte, dispoziția de modificare va prezenta la rândul său elemente subsecvente. Aceasta poate justifica o dispoziție de modificare în mai multe niveluri, indicate sub formă de litere, eventual puncte și, eventual, în continuare, litere triple.

Exemplu:

1. § 2 se modifică după cum urmează:
 - a) Alin. 1 se modifică după cum urmează:
 - aa) în teza 1, după termenul „...“ se adăugă termenul „...“.
 - bb) teza 2 se modifică după cum urmează:
 - aaa) la pct. 5 se elimină termenul „...“.
 - bbb) punctul 6 se abrogă.
 - ccc) punctele 7 și 8 devin punctele 6 și 7.
 - b) Alin. 4 se abrogă.
2. § 5 se înlocuiește după cum urmează:

„§ 5

...“

Un element subsecvent al dispoziției de modificare **care depășește nivelul reprezentat de puncte** poate afecta claritatea. În acest context trebuie avută în vedere posibilitatea de **reformulare** a unui pasaj de text interdependent (NrMarg. 614).

567 Nu se recomandă o divizare inutilă a dispozițiilor de modificare (vezi și exemplele din NrMarg. 598).

Exemplu:

în loc de:

7. Anexa 1 va avea următorul conținut:

„Anexa 1 ...“

8. Anexa 2 va avea următorul conținut:

„Anexa 2 ...“

mai bine:

7. Anexele 1 și 2 vor avea următorul conținut:

„Anexa 1 ...

Anexa 2 ...“

568 Mai multe modificări efectuate la nivelul unei teze care nu prezintă o structură subsecventă sub formă de puncte, sunt **sintetizate** sub forma unei dispoziții; același regim se aplică și pentru modificările multiple având ca obiect un punct sau o literă care nu prezintă elemente subsecvente de structură.

Exemplu:

1. § 3 se modifică după cum urmează:

a) În teza 1 este anulată trimiterea „...“, iar după termenul „...“ este adăugat termenul „...“.

b) În teza 2 pct. 3 este eliminat termenul „...“, iar termenii „...“ sunt înlocuiți cu termenii „...“.

569 Prin intermediul termenilor „în“, „înainte“ sau „după” este indicată cu precizie **secțiunea** care face obiectul modificării.

Exemple:

1. § 6 se modifică după cum urmează:

a) în alin. 1 teza 2 este eliminat termenul „...“.

b) în alin. 2, după trimiterea „...“ este inserată trimiterea „...“.

2. § 9 alin. 3 este modificat după cum urmează:

- a) în teza anterioară punctului 1, termenul „...” este înlocuit cu termenul „...”.
- c) în punctul 3, anterior termenului „...” sunt inserați termenii „...”.
- d) în punctul 4, după trimiterea „...” este inserată trimiterea „...”.

570 În legile inițiale, tezele nu sunt numerotate. În cazul în care modificarea va fi efectuată cu privire la una dintre tezele existente, dispoziția de modificare va indica teza de asemenea cu un număr (de ex. „În teza 2 sunt ...”). **Numerotarea tezelor** nu ridică probleme dacă, conform principiului structurii clare și evidente, o dispoziție prezintă un număr redus de teze exprimate succint (a se vedea NrMarg. 63).

571 Dificultăți la numerotarea tezelor pot fi generate de fraze care conțin enumerări (NrMarg. 107). În situația în care, anterior elementelor numerotate, sunt prevăzute două puncte, acestea nu întrerup propoziția. Secțiunea care precede cele **două puncte** poate fi menționată în dispozițiile de modificare de ex. cu „În teza anterioară punctului 1”.

572 Enumerările sub **formă de listă** care, contrar recomandării din NrMarg. 376, sunt alcătuite din **mai multe teze**, ridică dificultăți deosebite când trebuie făcută trimitere la ele. Și în cazul frazelor complicate, dispoziția de modificare trebuie formulată astfel încât pasajul de text care va face obiectul modificării să fie menționat foarte clar.

Exemplu:

§ 3 din Legea privind impozitul pe venit:

Sunt scutite de impozit

1. ...

...

24. **prestațiile acordate în baza Legii federale cu privire la alocația pentru copii;**

...

29. salariul și remunerațiile

a) de care beneficiază reprezentanții diplomatici ai statelor străine, funcționarii repartizați acestora și persoanele aflate la dispoziția lor. **Această dispoziție nu este aplicabilă pentru cetățenii germani sau persoanele cu rezidența permanentă în țară;**

b) **consulilor de profesie, funcționarilor consulari și personalului acestora, în măsura în care sunt cetățeni ai statului de delegare.** Această dispoziție nu este aplicabilă pentru persoanele cu rezidența permanentă în țară sau care, suplimentar față de funcția sau serviciul realizat, exercită o profesie, o activitate comercială sau altă activitate lucrativă;

...

36. Veniturile pentru prestațiile aferente îngrijirii de bază..., în cazul în care aceste prestații sunt realizate de către aparținătorii persoanei care necesită îngrijirea... **Se aplică același regim în situația în care persoana care necesită îngrijire beneficiază de alocația de îngrijire în baza contractelor private de asigurare conform prevederilor din cel de-al unsprezecelea capitol al Codului de securitate socială sau o asistență pausală**

conform normelor cu privire la ajutoarele de stat pentru îngrijirea la domiciliu;

...

Tezele subliniate în acest exemplu sunt citate după cum urmează:

§ 3 **nr. 24** din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 nr. 29 lit. a **teza 2** din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 nr. 29 lit. b **partea din teza 2** din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 nr. 36 **teza 2** din Legea privind impozitul pe venit

Celelalte teze pot fi menționate precis cu ajutorul termenilor „înainte/anterior/anterioară” sau „după”.

Exemple:

În teza **anterioară** nr. 1...

La nr. 29, în teza **anterioară** literei a...

573 Problema ridicată de astfel de structuri de propoziție este aceea că o parte dintre elementele individuale ale enumerării sunt alcătuite din mai multe teze distincte și reprezintă concomitent o componentă a unei teze supraordonate. **Tezele distincte la nivelul unui punct** sau a unei litere sunt numerotate în toate cazurile numai în elementele respective. Astfel, pentru citarea tezelor la nivelul punctului sau al literei nu prezintă relevanță câte teze există în afara punctului sau literei respective.

574 În cazul în care **teza supraordonată** care conține o astfel de enumerare este una dintre numeroasele teze ale unui paragraf sau alineat, trebuie menționată de asemenea cu un număr de teză la nivelul dispoziției de modificare sau al unui citat. În cazul în care, de ex. art. 3 din Legea privind impozitul pe venit ar prezenta, ulterior enumerării, una sau mai multe teze suplimentare, în exemplele prezentate în NrMarg. 572 ar fi necesară o citare după cum urmează:

§ 3 teza 1 nr. 24 din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 teza 1 nr. 29 lit. a teza 2 din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 teza 1 nr. 29 lit. b secțiunea anterioară tezei 2 din Legea privind impozitul pe venit

§ 3 teza 1 nr. 36 teza 2 din Legea privind impozitul pe venit

În teza 1, în teza anterioară pct. 1...

În teza 1 pct. 29, în teza anterioară lit. a ...

3.7.2 Dispozițiile de modificare „abrogare” și „eliminare”

575 Prin dispozițiile de modificare „abrogare” și „eliminare” se urmărește îndepărtarea textului menționat, fără adoptarea altor dispoziții. Diferențierea este de natură formală: **se abrogă** unități structurale integrale (de ex. părți, secțiuni, alineate, teze, puncte, litere). Se **elimină** părți de propoziție, de ex. noțiuni sau trimiteri individuale, precum și titluri. Această diferențiere se aplică și în cazul în care reglementările juridice vizate nu au intrat încă în vigoare sau dacă sunt lipsite de obiect.

576 Dispozițiile de modificare „abrogare” și „ieșire din vigoare” diferă numai prin secțiunea în care sunt prevăzute; cu toate acestea, numai reglementările intrate anterior în vigoare pot fi abrogate. În situația în care dispoziția de modificare prin care se urmărește eliminarea unei anumite unități structurale este menționată în ultimul paragraf sau articol cu privire la intrarea în vigoare și la abrogare, dispoziția de modificare va prezenta următorul conținut

§.../§§... se abrogă la... .

sau:

... intră în vigoare, concomitent se abrogă §.../§§... .

În celelalte situații, prezintă următorul conținut

Art. .../§§... este/sunt abrogat/abrogate.

577 Prin abrogarea **unităților structurale supraordonate**, acestea sunt abrogate complet, adică cu toate unitățile structurale incluse (de ex. alineate, titluri intermediare).

Exemplu:

Partea a 8-a Secțiunea 3 se abrogă.

578 În cazul în care se dorește abrogarea de unități structurale supraordonate individuale, fără a include însă și unitățile structurale conținute, este anulat numai **titlul** unității structurale supraordonate.

Exemplu:

Titlul Secțiunii a 3-a se elimină.

579 În cazul în care, în urma abrogării unuia sau mai multor alineate, rămâne în vigoare un singur alineat, **structura existentă sub formă de alineate devine redundantă**, fiind necesară eliminarea acesteia. Același regim este aplicabil și pentru puncte și litere.

Exemple:

1. § 133 este modificat după cum urmează:

- a) Numerotarea alin.,(1)“ este eliminată.
- b) Alin. 2 este abrogat.

2. § 134 este modificat după cum urmează:

- a) Alin. 1 este abrogat.
- b) Numerotarea alin.,(2)“ este eliminată.
- c) Alin. 3 este abrogat.

580 Prin abrogarea unităților structurale numerotate ale unei legi inițiale apar **lacune** de numerotare. Pentru realizarea unei numerotări curente sunt necesare dispoziții suplimentare de modificare.

Exemplu:

1. § 3 este abrogat.
2. § 4 până la 20 devin §§ 3 până la 19.

Prin renumerotare sunt transferate de exemplu și titlurile existente ale unităților structurale supraordonate.

581 În cazul în care sunt necesare modificări suplimentare ale unităților structurale care urmează să fie renumerotate, în toate situațiile este sistată renumerotarea.

Exemplu:

1. § 3 se abrogă.
2. §§ 4 până la 14 devin §§ 3 până la 13.
3. § 15 devine § 14, iar în teza 2 este anulat termenul „...“.
4. §§ 16 până la 20 devin §§ 15 până la 19.

582 În toate cazurile este necesară examinarea **trimiterilor** la unitățile structurale abrogate și la cele transferate pe o poziție anterioară, cu o eventuală adaptare a acestora (NrMarg. 218 și urm., 497). Volumul modificărilor poate fi determinat prin registrul de trimiteri din baza de date cu legislația federală.

583 Pentru a reduce eforturile necesare în acest scop, în practică sunt **acceptate** frecvent **lacune** de numerotare. La republicarea legii, în secțiunile respective, după numerotare s-ar menționa: „(abrogat)“ (NrMarg. 885).

584 În legile noi, tezele nu sunt numerotate. În cazul **abrogării tezelor** individuale, acestea trebuie menționate precis în dispoziția de modificare prin intermediul unei numerotări. Tezele următoare nu sunt renumerotate, acestea trec automat pe poziția anterioară. În cazul în care sunt necesare modificări ale acestor teze, se face referire la noua numerotare generată.

Exemplu:

1. § 3 se modifică după cum urmează:
 - a) Teza 2 este abrogată.
 - b) La noua teză 3, este ...

585 Prin trecerea automată a tezelor pe poziția anterioară, **trimiterile** din alte norme la **teze exacte** pot deveni incorecte. Din acest motiv, la abrogarea tezelor se va acorda o atenție deosebită necesității de adaptare a trimiterilor care se referă la tezele abrogate și la cele care trec pe poziția anterioară. Volumul modificărilor poate fi determinat cu ajutorul registrului de trimiteri din baza de date cu legislația federală, dar numai cu indicarea alineatelor în cauză (NrMarg. 33).

586 În cazul eliminării noțiunilor, **cifrelor individuale** etc., pasajele de text în cauză sunt menționate în **ghilimele**. În cazul în care o noțiune, o cifră etc. apare **de mai multe ori** în unitatea structurală care face obiectul modificării și dacă este necesară eliminarea tuturor intrărilor, este utilizată mențiunea „în toate cazurile“. Dacă se dorește anularea unei singure intrări, se va menționa clar pasajul din text prin intermediul unui citat.

Exemple:

1. În § 3 se elimină în toate cazurile termenul „...“.
2. În § 5 alin. 2, după termenul „...“, sunt eliminați termenii „...“.

587 În cazul abrogării sau eliminării unor pasaje de text, este necesar ca textul rămas să fie **corect din punct de vedere terminologic**. Din acest motiv pot fi necesare modificări suplimentare.

Exemplu:

Dacă se urmărește eliminarea din teza: „Informările în sensul §§ 5 și 6 sau cererea în sensul § 7 sunt remise în scris cu documentele menționate în § 12 la autoritatea competentă“ a posibilității de informare, dispoziția de modificare va prezenta următorul conținut:

În teza 1, termenii „Informările în sensul § 5 și 6 sau“ sunt eliminați, termenul următor „cererea“ este înlocuit cu termenul „Cererea“, iar termenul „sunt“ cu „este“.

În anumite situații se recomandă, în locul modificărilor individuale, înlocuirea unui pasaj de text cu un alt conținut. În exemplul de față, dispoziția de modificare ar putea prezenta și următorul conținut:

În teza 1, termenii „Informările în sensul §§ 5 și 6 sau cererea în sensul § 7 sunt“ vor fi înlocuiți cu termenii „Cererea în sensul § 7 este“.

588 De asemenea, trebuie să se respecte regulile de punctuație.

Exemple:

În teza 3, punctul și virgula și teza ulterioară sunt înlocuite cu un punct.

În alin. 3, după termenul „...“, sunt anulați termenii „, în toate cazurile cel târziu după doi ani,“.

Dacă există pericolul de omitere a unui semn de punctuație, în special pentru că se află la începutul unui citat în ghilimele, poate fi menționat expres în dispoziția de modificare.

Exemplu:

În alin. 3, după termenul „...” sunt eliminate virgula și termenii „În toate cazurile cel târziu după doi ani,”.

3.7.3 Dispoziția de modificare „inserare”

589 Dispoziția de modificare „inserare” este utilizată în situația în care, **între două subdiviziuni**, vor fi inserate noi subdiviziuni. Și la nivelul unei unități structurale există posibilitatea de inserare a termenilor, simbolurilor, cifrelor, expresiilor sau a unităților structurale subordonate.

590 Dispoziția de modificare trebuie să prevadă pentru început secțiunea după care se va insera noul text. La inserarea de unități structurale, este vorba despre subdiviziunea după care se va efectua inserarea.

Exemplu:

1. După § 7 sunt inserate următoarele §§ 7a până la 7d:

„§ 7a ...”

2. După § 9 alin. 1 punctul 3 este inserat următorul punct 3a:

„3a. ...”

591 În cazul inserărilor la nivelul subdiviziunilor este citat pasajul de după care va fi inserat textul nou. În acest scop va fi citat numai textul necesar pentru a identifica fără dubii locul exact. În anumite situații, o dispoziție de modificare poate fi formulată mai concis dacă se citează pasajul de text care va fi precedat de textul nou. Pasajul de text utilizat ca punct de legătură va fi menționat în **ghilimele**. Textul de reglementare care va inserat va fi marcat de asemenea cu ghilimele.

Exemplu:

În art. 19 alin. 4 teza 2, după noțiunea „...” sunt adăugate noțiunile „...”.

592 Prin inserarea subdiviziunilor numerotate sunt necesare **modificări suplimentare** în cazul în care se urmărește realizarea unei **numerotări continue**. În acest caz, se impune renumerotarea subdiviziunilor care ocupau poziția actuală a inserării, precum și a unităților ulterioare.

Exemple:

1. § 2 este modificat după cum urmează:

a) După alin. 2 este adăugat următorul alin. 3:

„(3) ...”

b) Alin. 3 de până în prezent devine alin. 4.

2. După § 7 este adăugat următorul art. 8:

„§ 8 ...“

3. § 8 până la 15 de până în prezent devin §§ 9 până la 16.

593 Pentru a evita aceste operațiuni, în situațiile corespunzătoare, unitățile structurale care urmează a fi inserate pot fi **prevăzute cu o literă** care continuă fără spații numerotarea existentă.

Exemplu:

1. După § 1 este adăugat următorul § 1a:

„§ 1a

Definiții

...

594 În situația în care se dorește inserarea unei unități structurale supraordonate fără a afecta succesiunea existentă a paragrafelor, este inserat numai **titlul** unității structurale supraordonate. Se va menționa cu precizie locul corespunzător.

Exemplu:

După/înainte de §... este adăugat titlul următor:

„Secțiunea 8

Dispoziții finale“.

595 În cazul inserării unei **subdiviziuni supraordonate** integrale, subcomponentele subordonate incluse nu trebuie menționate distinct în dispoziția de modificare; acestea rezultă din conținutul de reglementare al textului adăugat. Cu toate acestea, eventualele renumerotări ale altor unități structurale vor fi menționate expres.

Exemple:

1. După § 19 este adăugat următoarea Secțiune 3:

„Secțiunea 3

Norme având ca obiect sancțiuni și amenzi

§ 20

Norme sancționatorii

...

§ 21

Norme având ca obiect amenzi

...“

2. Secțiunea 3 de până acum devine Secțiunea 4.

3. §§ 20 și 21 de până în prezent devin §§ 22 și 23.

sau:

1. După § 19 este adăugat următoarea Secțiune 2a:

„Secțiunea 2a

Norme având ca obiect sancțiuni și amenzi

§ 19a

Norme sancționatorii

...

§ 19b

Norme având ca obiect amenzi

...“

596 O **renumerotare** poate afecta corectitudinea **trimiterilor**, fiind necesară adaptarea acestora (NrMarg. 582).

597 În situația în care se dorește, **în același timp, modificarea** unei subdiviziuni care urmează a fi renumerotată, dispoziția de renumerotare poate fi formulată numai până la această subdiviziune. După dispunerea modificării, poate fi continuată renumerotarea pentru celelalte subdiviziuni.

Exemplu:

1. § 5 este modificat după cum urmează:

a) După alin. 1 este inserat următorul alin. 2:

„(2) ...“

b) Alin. 2 de până în prezent devine alin. 3 și este modificat după cum urmează:

aa) În teza 1 este ...

bb) În teza 2 punctul 2 este ...

c) Alin. 3 de până în prezent devine alin. 4, iar noțiunile „...“ sunt eliminate.

d) Alin. 4 și 5 de până în prezent devin alin. 5 și 6.

598 În cazul în care se dorește **și reformularea** unei subdiviziuni care face obiectul unei renumerotări, etapele individuale de modificare pot fi integrate în dispoziția de modificare.

Exemplu:

1. Art. 5 este modificat după cum urmează:

a) După alin. 1 este adăugat următorul alin. 2:

„(2) ...“

b) Alin. 2 de până în prezent devine alin. 3.

c) Alin. 3 de până în prezent devine alin. 4 și va prezenta următorul conținut:

„(4) ...“

În cazul în care noua unitate structurală o succede pe cea inserată, în loc de inserare și revizuire va fi aplicată dispoziția „înlocuire”.

Exemplu:

1. § 7 este modificat după cum urmează:

a) Alin. 2 este înlocuit cu următoarele alin. 2 și 3:

„(2) ...

(3) ...“

599 În cazul în care se dorește **inserarea de teze**, este menționată cu numerotarea aferentă numai teza utilizată ca legătură pentru modificare. Deoarece, în legile noi, tezele nu sunt numerotate, nici tezele inserate nu vor fi prevăzute cu o numerotare și nu vor face obiectul unei renumerotări ulterioare. Acestea vor ocupa automat o poziție ulterioară.

Exemplu:

După teza 1 sunt adăugate tezele următoare:

„...“

600 În cazul în care sunt necesare modificări la nivelul unei teze transferate automat, aceasta va fi prevăzută cu noua numerotare.

Exemplu:

„La noua teză 4 este ...“

601 Ca urmare a transferului automat al tezelor este necesară examinarea **trimiterilor exacte** la teze conținute în alte dispoziții, cu adaptarea acestora (NrMarg. 585).

602 Fiecare dispoziție de inserare va fi formulată astfel încât noul text legislativ să respecte regulile de **ortografie** și **gramatică**, precum și de **punctuație**. În acest scop, poate fi necesară asocierea dispoziției de inserare cu alte dispoziții (NrMarg. 587 și urm.).

3.7.4 Dispoziția de modificare „precedare”

603 Dispoziția de modificare „precedare” este utilizată dacă trebuie să se asigure dispunerea unui text nou la începutul unei anumite subdiviziuni. Astfel pot fi adoptate alineate noi la începutul unei

legi sau noi elemente subsecvente de structură la începutul unei subdiviziuni. Și la nivelul unei subdiviziuni, termenii, cifrele individuale, etc. pot preceda textul existent. Pentru această **formă specială de adăugire** se aplică în mod corespunzător recomandările din NrMarg. 589 și urm. Vor fi respectate însă următoarele particularități.

604 În situația în care o unitate structurală existentă va fi precedată de **subdiviziuni de aceeași natură**, dispoziția de modificare face referire la subdiviziuni existente. Dispoziția de modificare începe cu termenul „La“ (la puncte sau anexe cu „La“) și prezintă de ex. următorul conținut:

§ ... va fi precedat de următorul §...:

„§...“

605 Dispoziția de modificare „precedare” va fi utilizată și în cazul în care un nou paragraf va preceda o unitate structurală supraordonată existentă. Astfel, există o diferență între situația în care, de exemplu, un nou art. 8a face parte dintr-un paragraf 1 prin adăugarea acestuia după art. 8 sau dacă face parte din paragraful 2, precedând art. 9.

606 Este necesară **determinarea exactă a numerotării** subdiviziunilor cu rol de precedare. De regulă, pe parcursul etapelor ulterioare de modificare, este necesară renumerotarea subdiviziunilor următoare.

607 Renumerotarea poate conduce și la necesitatea de adaptare a trimiterilor (NrMarg. 582, 585). Pentru a limita aceste eforturi, în situații corespunzătoare, subdiviziunile pot fi prevăzute cu o literă, similar procedurii aplicate la adăugare.

Exemplu:

1. Secțiunea 1 va fi precedată de următoarea Secțiune 1:

„Secțiunea 1
Domeniul de aplicare
§ 1
...
§ 2
...“

2. Secțiunile 1 până la... devin secțiunile 2 până la ..., iar § 1 până la ... devin § 3 până la ...
sau:

2. Secțiunea 1 de până acum devine Secțiunea 1a, iar §§ 1 și 2 de până acum devin §§ 2a și 2b.

608 În cazul adoptării unui text de precedare **la nivelul unei subdiviziuni**, este necesară menționarea textului care va fi precedat de noul text.

Exemple:

1. Textul § 2 alin. 1 va fi precedat de teza următoare:

„...“

2. § 3 este modificat după cum urmează:

a) Textul este precedat de următorul alin. 1:

„(1) ...“

b) Textul de până în prezent devine alin. 2.

3.7.5 Dispoziția de modificare „adăugare”

609 Dispoziția de modificare „adăugare” este utilizată în cazul în care, la finalul unei subdiviziuni numerotate, este adăugat un text. Dispoziția începe cu termenul „**La**” (cu diferențe în funcție de genul substantivului – valabil numai în limba germană – nota trad.), pentru a insera o subdiviziune de rang inferior.

Exemple:

În § 1 este adăugat următorul alin. 3:

„(3) ...“

În alin. 3 este adăugată următoarea teză:

„...“

610 În cazul modificărilor multiple având ca obiect o subdiviziune, adăugarea unei eventuale dispoziții de modificare **cu mai multe niveluri face trimitere la nivelul respectiv.**

Exemple:

§ 5 este modificat după cum urmează:

a) Alin. 2 este modificat după cum urmează:

aa) Teza 1 este abrogată.

bb) Sunt adăugate următoarele teze:

„...“

b) Este adăugat următorul alin. 3:

„(3) ...“

Termenul „După” nu este utilizat la adăugare, fiind evident că unitatea structurală menționată va fi completată la final.

611 În cazul în care, în urma unei adăugiri, sunt adoptate alineate **pentru un articol fără structuri subsecvente**, dispoziția de modificare va avea următorul conținut:

1. §... se modifică după cum urmează:

a) Textul devine alin. 1.

b) Este adăugat următorul alin. 2:

„(2) ...“

612 În situația în care, la o **enumerare** este adăugat încă un număr, vor fi modificate de regulă și punctele anterioare.

Exemplu:

1. § 3 teza 1 este modificat după cum urmează:

a) În pct. 2, termenul „sau” este înlocuit cu o virgulă.

b) În pct. 3, punctul de la final este înlocuit cu termenul „sau”.

c) Este adăugat următorul pct. 4:

„4. ...“

613 Este „adăugat” un număr nou la finalul unei enumerări în cazul în care **teza continuă** după ultimul element de enumerare.

3.7.6 Dispoziția de modificare „formulare”

614 Prin dispoziția de modificare „va/vor fi **formulat/formulate după cum urmează**”, textul subdiviziunii este înlocuit integral, fără a modifica numerotarea acestuia.

Această dispoziție de modificare este avută în vedere când se urmărește o reformulare a unei unități structurale complete sau atribuirea unui conținut complet diferit. În special în situația în care ar fi afectată claritatea altor dispoziții de modificare ca urmare a volumului modificărilor, se recomandă o reformulare a unei subdiviziuni. Această situație este aplicabilă de regulă dacă se impune modificarea unei cote de peste jumătate din textul în vigoare.

Exemple:

Secțiunea 8 va avea următorul conținut:

„Secțiunea 8 ...“

§§ 3 până la 5 vor avea următorul conținut:

„§ 3 ...“

Alin. 3 va avea următorul conținut:

„(3) ...“

Alin. 2 teza 3:

„...“

Teza 1 punctul 2 va avea următorul conținut:

„2. ...“

Textul valabil până la data respectivă nu este abrogat distinct, fiind înlocuit de noul text, ceea ce înseamnă că textul valabil până la momentul respectiv este „suprascris“.

615 Dacă se dorește adoptarea unui conținut nou pentru o subdiviziune, cu **menținerea textului de până în prezent cu un număr diferit**, nu se realizează o reformulare a subdiviziunii. Pentru început va fi inserată sau menționată în prealabil subdiviziunea cu noul conținut, fiind modificată ulterior numerotarea subdiviziunii anterioare.

Exemple:

1. După § 3 se adaugă § 4:

„§ 4 ...“

2. § 4 de până acum devine § 4a.

3. § 5 se modifică după cum urmează:

a) După alin. 1 se adaugă următorul alin. 2:

„(2) ...“

b) Alin. 2 de până acum devine alin. 3.

616 În situația în care, prin abrogarea subdiviziunilor numerotabile (de ex. articole), apar **lacune** în legea inițială care vor fi marcate ca „(abrogat)“ în caz de republicare (NrMarg. 583), și o astfel de lacună poate fi **menționată ca substituie**. De asemenea, este posibilă suprascierea unei dispoziții puse în practică cu privire la intrarea în vigoare prin reformularea acesteia.

617 Noul text este formulat în **limbajul de reglementare** ca viitoare parte integrantă a legii noi, fiind marcat cu ghilimele. În cazul reformulării unei subdiviziuni, noul text începe cu tipul de reglementare și numărul aferent, precum și cu titlul corespunzător, chiar dacă acesta nu face obiectul unei modificări.

618 Modificarea conținutului unui articol poate să facă necesară și modificarea titlului acestuia.

Exemplu:

1. § 3 este modificat după cum urmează:

a) Titlul va avea următorul conținut:

„§ 3

Consiliul de administrație; reprezentare“.

b) Este adăugat alin. 3:

„(3) ...“

619 Și în urma dispoziției de modificare „se înlocuiește după cum urmează“ se impune verificarea altor dispoziții, în special a **trimiterilor**, cu o eventuală adaptare a acestora (NrMarg. 582, 585). Pe de-o parte, modificarea poate conduce la apariția neconcordanțelor de conținut cu alte dispoziții care fac trimitere la noua normă. Pe de altă parte, revizuirea unei subdiviziuni poate modifica

structura acesteia, astfel încât alte dispoziții care fac trimitere la elemente subsecvente individuale să își piardă valabilitatea.

3.7.7 Dispoziția de modificare „înlocuire”

620 Prin dispoziția de modificare „înlocuire” se realizează înlocuirea de pasaje de text. „Înlocuirea” este utilizată de exemplu în cazul în care un anumit număr de unități structurale, în special articole, alineate sau teze, va fi înlocuit de **un număr mai mare sau mai mic de unități structurale** de aceeași natură. Această dispoziție de modificare este mai clară și este mai puțin expusă la erori în comparație cu situația reformulării parțiale a numărului corespunzător de subdiviziuni, cu abrogarea suplimentară a acestora. În cazul unei eventuale republicări, paragrafele abrogate în acest mod ar fi menționate ca „(abrogat)” (NrMarg. 583).

Exemple:

Secțiunile 3 și 4 sunt înlocuite cu Secțiunea 3:

„Secțiunea 3 ...”

§§ 3 până la 5 sunt înlocuite cu § 3 până la 5d de mai jos:

„§ 3 ...”

Teza 3 este înlocuită cu tezele următoare:

“...”

Nr. 6 și 7 sunt înlocuite cu nr. 6 până la 13 de mai jos:

„6. ...”

621 Dispoziția de modificare „înlocuire” este utilizată în mod suplimentar pentru substituirea de termeni sau **expresii individuale**. În acest scop, sunt menționate pasajele corespunzătoare ale textului de până în prezent, fiind marcate cu ghilimele. De asemenea, textul nou este evidențiat cu ghilimele.

Exemplu:

În alin. 3, formularea „până la un an” este înlocuită cu formularea „până la trei ani”.

În cazul în care o noțiune sau un număr etc. este menționat(ă) **repetat** în subdiviziunea care face obiectul modificării și dacă se dorește înlocuirea integrală, se va folosi termenul „în toate cazurile”.

Exemplu:

În § 2 alin. 2 și 3, în toate cazurile termenul „...” este înlocuit cu termenul „...”.

622 Dispoziția de modificare „înlocuire” este utilizată și dacă se urmărește extinderea **tezei** la final cu pasaje suplimentare. În acest scop, **punctul de la final** este **înlocuit** cu noile pasaje de text. Această dispoziție va fi formulată în toate cazurile clar, fiind preferată altor variante, în interesul

asigurării unui limbaj unitar de modificare. Noile pasaje de text sunt formulate în limbajul de reglementare și sunt marcate cu ghilimele. În acest scop, nu trebuie omis punctul la finalul propoziției.

Exemplu:

1. În § 5 teza 1, punctul de la final este înlocuit cu exprimarea „; § 5 se aplică în mod corespunzător.“.

623 Și în caz de înlocuire se impune examinarea atentă a consecințelor asupra textului legislativ. Astfel, înlocuirea de pasaje individuale de text poate produce efecte asupra **ortografiei**, gramaticii și a punctuației textului rămas. Poate fi discutată necesitatea de **renumerotare** a unităților structurale ulterioare (NrMarg. 580, 592). De asemenea, poate fi necesară verificarea trimiterilor, cu o eventuală adaptare a acestora (NrMarg. 582, 585).

3.7.8 Dispoziții comune de modificare

624 În anumite situații este necesară înlocuirea de **noțiuni individuale** utilizate în mod repetat în legea nouă **cu alte noțiuni, în conținutul întregii legi**.

Exemple:

„Informații“ cu „date“,

„ministrul federal“ cu „ministerul federal“,

„delegatul“ cu „persoană de încredere“.

625 În cazul în care noțiunea care va fi înlocuită este prevăzută într-o subdiviziune care urmează a fi modificată și din alte considerente, vor fi concentrate toate modificările referitoare la această unitate structurală. Frecvent se recomandă reformularea articolului, alineatului sau tezei, în caz contrar dispoziția de modificare fiind lipsită de claritate.

626 În situația în care noțiunile care vor fi înlocuite se află în articole care **nu fac obiectul unor modificări suplimentare**, conform procedurii uzuale de modificare, în toate cazurile vor fi menționate dispoziții de modificare cu același conținut în succesiunea articolelor. Acest demers poate afecta claritatea legii de modificare. Din acest motiv, modificările respective pot fi **concentrate** într-o dispoziție de modificare la nivelul succesiunii de dispoziții de modificare. În situația în care survin alte modificări între aceste modificări, dispoziția sintetică este reprezentată de **ultima dispoziție de modificare**.

627 Unitățile structurale care fac obiectul modificărilor sunt enumerate în ordine crescătoare, în text cursiv, **cu menționarea celei mai mici unități structurale care urmează a fi modificată**.

Exemplu:

25. În § 3 alin. 1 și 2, § 4 alin. 3 teza 1, § 6 până la 8, 18 alin. 1 teza 2 și 3, precum și § 32 alin. 2, noțiunea „...“ este înlocuită cu noțiunea „...“.

628 În cazul dispozițiilor comune de modificare se va respecta atât scrierea cu majuscule și minuscule, cât și declinarea noțiunilor care fac obiectul modificării.

Exemplu:

25. Se înlocuiesc:

- a) în §. 2, 3 și 17 noțiunea „Autoritatea federală“ în fiecare caz cu noțiunea „Instituția federală“,
- b) în 3. 16 alin. 1 și § 18 noțiunea „Autoritatea federală“ în fiecare caz cu noțiunea „Instituția federală“ și
- c) în § 19 până la 23 noțiunea „Autorității federale“ în fiecare caz cu noțiunea „Instituției federale“.

3.8 Modificarea unei dispoziții individuale

629 În cazul unei modificări unice a legii noi (de ex. la nivelul unui singur alineat), teza introductivă și dispoziția de modificare sunt concentrate. În acest sens, prezintă o importanță deosebită ca, în citarea integrală a legii noi vizate, mențiunea de modificare să fie formulată ca propoziție relativă. În caz contrar, există riscul interpretării incorecte a mențiunii de modificare ca ultimă modificare a articolului care face obiectul modificării. De regulă, teza începe cu trimiterea la secțiunea care va face obiectul modificării.

Exemplu:

În §... din ... [legea] în ediția publicată la ... (M.O. ...), cu ultima modificare prin §... din legea din ... (M.O. ...), trimiterea „...“ este înlocuită cu trimiterea „...“.

630 În situația în care, cu caracter excepțional, legea care face obiectul modificării și denumirea secțiunii acesteia care va face obiectul modificării, prezintă același gen gramatical (de ex. „Regulamentul privind insolvabilitatea“ și „titlul“, „Codul de Procedură Civilă“ și „cuprinsul“ sau „Regulamentul privind cheltuielile de judecată“ și „appendicele“), se poate alege o formulare diferită, pentru a clarifica mai bine la ce se referă mențiunea de modificare.

Exemplu:

În Regulamentul privind cheltuielile de judecată, în ediția revizuită publicată în Monitorul Oficial al Germaniei partea a III-a, numărul de ordine 363-1, cu ultima modificare prin art. 18 alin. 3 din legea din 12 decembrie 2007 (M.O. I pag. 2840), anexa (barem de taxe) va prezenta următorul conținut:

...

631 Modificarea secțiunii menționate în teza introductivă este structurată sub formă de numere și, eventual, de litere, în cazul modificării diferitelor subdiviziuni subordonate.

Exemplu:

Art. ... din ... [legea] din ... (M.O. ...), cu ultima modificare prin art. ... din legea din ... (M.O. ...), este modificat după cum urmează:

1. Alin. 1 se înlocuiește după cum urmează:

„(1) ...“

2. Alin. 2 este modificat după cum urmează:

a) În teza 1, după termenul „...“ este adăugat termenul „...“.

b) Teza 2 este abrogată.

3.9 Modificare multiplă a unor dispoziții prin același instrument legislativ

632 În cazul în care, prin intermediul unui instrument legislativ, vor fi modificate în mod repetat aceleași dispoziții ale unei legi noi (**modificare multiplă**), modificările sunt structurate în funcție de datele lor de intrare în vigoare și formulate în articole distincte (NrMarg. 541). Un exemplu este reprezentat de A Treia Lege de modificare a Legii referitoare la regimul poștal din 16 august 2002 (M.O. I pag. 3218). Teza introductivă articolului cu prima modificare conține trimiterea la legea care face obiectul modificării, cu citare integrală (NrMarg. 169 și urm.).

Exemplu:

Art. 1

Modificarea Legii referitoare la regimul poștal

Legea referitoare la regimul poștal din 22 decembrie 1997 (M.O. I pag. 3294), cu ultima modificare prin art. ... din legea din ... (M.O. ...), este modificată după cum urmează: ...

În teza introductivă a articolului următor este suficientă menționarea denumirii folosite pentru trimiteri la lege, iar ca mențiune de modificare, articolul precedent. Modificările ulterioare se bazează pe textul adoptat prin intrarea în vigoare a articolului precedent. Modificarea multiplă trebuie indicată în titlul articolului prin formulări precum „Modificări suplimentare ale legii...” sau „Modificarea legii ...din ianuarie 2010“.

Exemplu:

Art. 2

Modificări suplimentare ale Legii referitoare la regimul poștal

Legea referitoare la regimul poștal, cu ultima modificare prin art. 1 al prezentei legi, este modificată după cum urmează: ...

633 În cazul modificărilor multiple, modificările urmărite se referă cel puțin parțial la aceleași pasaje de text. În acest scop este necesar ca pasajele de text care vor face obiectul modificării să fie redactate în dispoziția ulterioară de modificare în forma valabilă după intrarea în vigoare a modificărilor precedente.

634 În cazul în care, **anterior intrării în vigoare** a modificărilor suplimentare – în curs – vor fi efectuate modificări suplimentare ale legii noi, este necesară o atenție deosebită deoarece, suplimentar față de legea nouă, poate fi necesară și modificarea legii care conține modificarea în curs (în exemplul prevăzut la NrMarg. 632, ar fi vorba despre art. 2; în mod suplimentar, NrMarg. 670 și urm.).

635 În locul unei modificări multiple prin mai multe articole, în situații corespunzătoare poate fi modificată o dispoziție a legii noi astfel încât să rezulte chiar din conținutul acesteia dispozițiile valabile la date diferite.

Exemplu:

Subvenția lunară este de

1. 400 euro în anii 2007 și 2008,
2. 422 euro în anii 2009 și 2010,
3. 446 euro începând cu anul 2011.

3.10 Structura modificărilor subsecvente

636 Și în cazul modificărilor individuale poate exista necesitatea operării de modificări subsecvente în alte legi sau în ordonanțe. Modificările subsecvente care asigură conformitatea dispozițiilor modificate cu celelalte norme legale vor fi formulate pentru **fiecare situație în parte** prin intermediul dispozițiilor de modificare (cu privire la particularitatea dispozițiilor sintetice de modificare - vezi NrMarg. 624 și urm.). Nu se recomandă clauze de adaptare pașală, fiind necesar un text fără echivoc în reglementările juridice vizate. Acestea nu prezintă utilitate pentru documentația normelor și afectează claritatea legislativă (exemplu de soluție incorectă: „În cazul în care normele fac trimitere la dispoziții modificate sau abrogate prin prezenta lege, acestea vor fi înlocuite cu dispozițiile corespunzătoare din prezenta lege.“).

637 Modificările subsecvente sunt concentrate de regulă într-un articol. Un titlu, de ex. „Modificările subsecvente“, facilitează orientarea la nivelul legii.

638 Spre deosebire de articolul cu modificările principale ale legii noi, articolul cu modificările subsecvente este structurat în alineate. Pentru fiecare lege vizată și pentru fiecare ordonanță vizată va fi formulat un alineat distinct. Fiecare alineat începe cu o teză introductivă pentru legea respectivă sau ordonanța în cauză. Frecvent, este modificată o singură dispoziție, astfel încât este necesară respectarea recomandărilor prevăzute la NrMarg. 629 și urm. Formularea tezei introductive și a dispozițiilor de modificare este determinată în funcție de recomandările generale.

639 Succesiunea legilor și ordonanțelor care fac obiectul modificărilor este determinată de numerele de ordine din Suplimentul A (NrMarg. 26). Această succesiune va fi respectată și în cazul în care o parte din modificările subsecvente se referă la legi, iar altă parte la ordonanțe; în acest caz nu se diferențiază în funcție de rangul dispozițiilor legale.

Exemplu:

Art. 2

Modificări subsecvente

(1) ... [legea] din ... (M.O. ...) este modificată după cum urmează:

1. ...

2. ...

(2) §... din ... [ordonanța] din ... (M.O. ...), modificat prin ordonanța din ... (M.O. ...), este abrogat.

(3) În §... din ... [legea] în ediția publicată în ... (M.O. ...), cu ultima modificare prin art. ... din legea din ... (M.O. ...), trimiterea „...” este înlocuită cu trimiterea „...”.

640 Structurarea articolului în alineate ar putea deveni neclară, de ex. dacă modificările subsecvente din legile sau ordonanțele individuale sunt foarte extinse. În acest caz, pentru legile și ordonanțele care urmează a fi modificate vor fi prevăzute articole distincte. În acest caz, pentru articolele de modificare individuală, vor fi prevăzute titluri care indică legea sau ordonanța care face obiectul modificării, de ex. „Modificarea ... [legea]”.

3.11 Alte cazuri de modificare

3.11.1 Modificarea titlului

641 În cazul modificării titlului unei legi, această modificare este prevăzută înaintea tuturor celorlalte dispoziții de modificare.

642 În funcție de posibilități, se va renunța la o **modificare a denumirii scurte** (NrMarg. 331). În special modificările denumirilor scurte – care sunt cunoscute – pot genera confuzii și nesiguranță: astfel, în ciuda noii denumiri folosite pentru trimiteri, legea va fi citată cu data anterioară a adoptării și cu documentul anterior de publicare. În cazul modificărilor individuale ulterioare, noua denumire folosită pentru trimiteri va fi menționată în titlu, în timp ce enumerarea este determinată în funcție de numărul modificărilor individuale ale legii noi de la adoptarea acesteia (și nu de la modificarea denumirii folosite pentru trimiteri) (NrMarg. 525). Dacă pentru legea nouă este folosită denumirea scurtă, iar aceasta se modifică, vor fi necesare și modificări corespunzătoare în dispozițiile legale care o conțin.

643 Aceeași situație este aplicabilă pentru o modificare a denumirii în cazul în care legea nu dispune de o denumire scurtă. În plus, este luată în calcul posibilitatea unei modificări a denumirii dacă aceasta nu mai redă în mod corespunzător obiectul legii.

644 La o lege nouă poate fi **adăugată o denumire scurtă** dacă legea respectivă a prezentat până la momentul respectiv numai o denumire lungă, mai greu de folosit pentru trimiteri. În asemenea situație se impune însă o adaptare a normelor din alte legi și ordonanțe care fac trimitere la legea respectivă, deoarece noua denumire scurtă va deveni denumirea folosită pentru trimiteri.

645 Nu este admisă modificarea unei **prescurtări oficiale**, deoarece legea inițială, toate normele de valabilitate, toate normele inițiale și normele de trimitere sunt înregistrate cu această abreviere în cazul trimiterilor în baza de date a legislației federale. În cazul în care legea nouă nu este prevăzută cu o abreviere oficială, prin documentarea normelor este adoptată o abreviere fără caracter oficial. Aceasta va fi respectată și de o abreviere oficială adăugată ulterior. Informații cu privire la abrevieri sunt oferite de Oficiul Federal de Justiție, responsabil cu documentarea legislației federale.

3.11.2 Modificarea cuprinsului

646 În cazul în care legea nouă dispune de un cuprins oficial, este necesară modificarea acestuia în situația în care modificarea normelor produce efect asupra cuprinsului. Cuprinsul are exclusiv rol orientativ. Nu prezintă un conținut de reglementare, ci reflectă numai structura existentă a legii. Pentru a indica acest aspect, în dispozițiile de modificare aferente este utilizat cu caracter unitar în dispozițiile de modificare termenul de „trimitere“.

Exemple:

1. În cuprins, după trimiterea la art. 12, este adăugată următoarea trimitere:

„§ 12a ...“.

sau:

1. Cuprinsul este modificat după cum urmează:

a) Trimiterea în § 20 va avea următorul conținut:

„§ 20 ...“.

b) Trimiterea în § 36 va avea următorul conținut:

„§ 36 (abrogat)“.

c) Trimiterile în §§ 36a până la 40 sunt înlocuite cu următoarele trimiteri:

„§ 37 ...“.

d) Trimiterea în § 43a este abrogată.

3.11.3 Revizuirea terminologică cu ocazia unei propuneri de modificare

647 Fiecare propunere de modificare oferă posibilitatea de revizuire terminologică a legii inițiale vizate. Există o necesitate în acest sens în special în următoarele situații.

648 În cazul în care textul legislativ conține **denumiri profesionale, oficiale și funcționale la genul masculin**, de ex. „om de încredere“, „comerciant“ sau „funcționar“ (toate cu terminația în „mann“, adică „bărbat“, în limba germană – Vertrauensmann, Kaufmann, Amtmann), acestea vor fi înlocuite cu denumiri neutre din punct de vedere al genului (de ex. „persoană de încredere“) sau completate cu denumiri corespunzătoare la „feminin“ (de ex. „funcționară“ - Amtfrau). În acest scop se va utiliza o terminologie unitară, asigurându-se inteligibilitatea și claritatea textului legal (NrMarg. 110 și urm.).

649 Denumirile personalizate ale autorităților (de ex. „ministrul federal de finanțe“) pot fi înlocuite de regulă cu denumiri neutre (de ex. „Ministerul Federal de Finanțe“) (NrMarg. 383). În cazul în care o reglementare este destinată special conducerii unei autorități, este necesară o formulare corespunzătoare din punct de vedere al genului (NrMarg. 110 și urm.; vezi de ex. art. 26 din Legea generală privind egalitatea de tratament).

650 Denumirile desuete pentru instituții, autorități, structuri etc. vor fi înlocuite cu denumirile actuale. Această cerință se aplică în special pentru denumirile existente în continuare care conțin particula „Reichs-“. Modificarea denumirilor desuete este necesară și pentru că, în numeroase situații, nu reiese care este autoritatea competentă în prezent (vezi art. 129 din Constituție).

651 Astfel de modificări se efectuează frecvent în mai multe reglementări individuale ale unei legi. În acest scop, se recomandă utilizarea de **dispoziții concentrate de modificare** (NrMarg. 624 și urm.).

3.11.4 Revizuirea clauzelor de la Berlin

652 Clauzele privind Berlinul – ca norme privind domeniul de aplicare – conțin dispozițiile referitoare la reguli valabile pentru Berlin. Acestea sunt caduce începând cu data de 3 octombrie 1990, după ce Aliații, prin declarația din 1 octombrie 1990, au suspendat drepturile lor cu privire la Berlin începând cu data de 3 octombrie 1990, cu intrarea concomitentă în vigoare a celei De-a Șasea Legi de Transferare din 25 septembrie 1990 (M.O. I pag. 2106). În situația în care mai există o Clauză privind Berlinul într-o lege nouă, aceasta va fi **abrogată** sau eventual **suprascrisă** prin adoptarea unei noi versiuni sau prin înlocuire cu ocazia următoarei modificări a legii noi.

653 Legile federale din perioada reunificării Germaniei, care se aplicau în principiu în Berlin, pot conține dispoziții individuale a căror valabilitate pentru Berlin să fi fost abrogată prin așa-numitele clauze negative de la Berlin. În cazul modificării legii inițiale, această ocazie va fi valorificată pentru a examina și, eventual, pentru a abroga o astfel de clauză.

3.11.5 Modificări cu privire la Codul Social

654 La modificările cu privire la Codul Social se va ține cont de structura specială a acestuia (NrMarg. 202).

655 În situația în care urmează a fi **modificat** un capitol al Codului Social, acest capitol va fi gestionat asemenea unei legi inițiale; cu privire la particularitățile modalității de efectuare a trimerii - vezi NrMarg. 203.

Exemplu:

Cartea a Treia a Codului Social – Promovarea ocupării forței de muncă – (art. 1 din Legea din 24 martie 1997, M.O. I pag. 594, 595), modificat ultima dată cu ... , se modifică după cum urmează: ...

656 În cazul modificării **dispozițiilor tranzitorii** conținute în legile cadru individuale (NrMarg. 204), se va proceda cu o atenție deosebită, deoarece astfel de reminiscențe de reglementare nu sunt parte integrantă a capitolului respectiv din Codul Social. Pentru modificările unor asemenea reminiscențe de reglementare va fi prevăzut un articol distinct în legea de modificare.

Exemplu:

Art. ...

Modificarea Legii cu privire la asigurarea pentru îngrijirea persoanelor

În art. 45 al Legii cu privire la asigurarea pentru îngrijirea persoanelor din 26 mai 1994 (M.O. I pag. 1014, 2797), modificat ultima dată cu ... , sunt eliminate noțiunile „...“.

Prin art. 1 al Legii cu privire la asigurarea pentru îngrijirea persoanelor a fost adoptată Cartea

a XI-a a Codului Social – Asigurarea socială pentru îngrijirea persoanelor; art. 45 conține o dispoziție tranzitorie.

657 În interesul asigurării clarității normelor sociale trebuie revizuite aceste reminiscențe de reglementare în legile cadru în cauză, ceea ce înseamnă că este necesară abrogarea dispozițiilor lipsite de obiect, cu preluarea, în funcție de posibilități, a celorlalte norme în Cartea respectivă a Codului Social.

3.11.6 Modificări cu privire la reglementările Tratatului de unificare

658 Legiuitorul poate adopta reglementări care diferă de clauzele tratatului de unificare și ale anexelor acestuia (NrMarg. 209 și urm.). Nu este admisă modificarea textului efectiv al tratatului. Din acest motiv, nu sunt admise dispoziții de modificare precum „Anexa I capitolul ... Secțiunea a III-a nr... din Tratatul de unificare... se modifică după cum urmează:“.

659 Noile dispoziții tranzitorii datorate unificării sunt incluse în principiu în **dispozițiile finale ale legii noi**, al cărui domeniu de reglementare este vizat.

660 Sunt avute în vedere dispoziții tranzitorii care diferă de clauzele Tratatului de unificare în situația în care se referă la condițiile prevăzute în anexa I paragraful III, la conținutul acestora sau la durata lor de valabilitate. În cazul în care urmează a fi eliminate **condițiile** menționate în anexa I paragraful III aferente unei legi noi, cu aplicarea "fără restricții" a legii pe teritoriul menționat în art. 3 din Tratatul de unificare, se recomandă următoarea formulare:

Condiția din Anexa I capitolul ... domeniul ... secțiunea III nr.... din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, ...) nu mai este aplicabilă.

Clarificarea condițiilor Tratatului de unificare care nu mai sunt aplicabile reprezintă o contribuție semnificativă la **revizuirea legislativă** și, prin aceasta, la asigurarea clarității ordinii juridice, pentru că, între timp, nu este ușor să se constate dacă o dispoziție legală federală – și, eventual, în ce condiții - se mai aplică în prezent pe teritoriul unificat și dacă (cu caracter tranzitoriu) sunt avute în vedere dispozițiile legale ale Republicii Democratice Germania.

661 În situația în care dispozițiile aferente unei legi inițiale prevăzute în Anexa I secțiunea III sunt „suprapuse” de alte reglementări, trebuie să se clarifice care sunt reglementările care înlocuiesc anumite dispoziții. Pot fi aplicate de ex. următoarele formulări:

În locul condițiilor prevăzute în anexa I capitolul ... domeniul ... secțiunea III nr.... din Tratatul de unificare din 31 august 1990 (M.O. 1990 II pag. 885, ...) se vor aplica următoarele prevederi: ...

Prin derogare de la termenul prevăzut în anexa I ... , dispozițiile cu privire la ... vor fi aplicabile până la

3.11.7 Modificări ale dispozițiilor care limitează drepturile fundamentale

662 În situația modificării legilor noi în sensul adăugării de dispoziții care limitează drepturile fundamentale, trebuie să se respecte și **obligăția privind trimiterea, reglementată în art. 19 alin. 1 teza 2 din Constituție** (NrMarg. 427 și urm.). Trimiterea corespunzătoare va fi menționată direct după dispoziția cu efect de limitare în legea nouă. Numai cu caracter excepțional vor fi sintetizate

reglementările individuale cu rol de limitare într-o dispoziție finală a legii noi. În cazul în care există deja o astfel de normă, se impune de regulă modificarea acesteia (NrMarg. 431 și urm.).

663 În situația în care legea de modificare are ca obiect dispoziții individuale care includ limitări ale drepturilor fundamentale, trebuie ca – indiferent dacă există o trimitere în acest sens în legea nouă – să se facă o **nouă trimitere legală** din care să reiasă aspectul limitării drepturilor fundamentale. În asemenea situație, o astfel de trimitere poate fi inclusă și într-un articol final din legea de modificare, fără a fi inclusă din acest motiv în legislația federală în vigoare pentru care se aplică obligația de documentare. Nu este necesară o nouă trimitere numai în situația în care legea de modificare nu face decât să repete dispoziția care limitează drepturile fundamentale (de ex. nouă formulare) sau o modifică exclusiv într-o formă care nu generează o nouă limitare a dreptului fundamental sau nu conferă acest drept.

3.11.8 Modificări ale anexelor

664 O anexă (NrMarg. 365 și urm.) este parte integrantă a legii și va fi modificată asemenea oricărei subdiviziuni.

665 Este posibil ca modificările unei legi să se refere numai la anexele acesteia. În acest caz, teza introductivă și trimiterea la ultima modificare sunt formulate la fel ca în cazul modificării unei dispoziții individuale (NrMarg. 629 și urm.).

Exemplu:

Anexa 1 (Registrul de costuri) la Legea privind costurile de judecată din 5 mai 2004 (M.O. I pag. 718), cu ultima modificare din ... , este modificată după cum urmează: ...

666 În cazul în care, la legea nouă nu este modificată numai anexa, dispoziția de modificare referitoare la anexă este menționată la final.

Exemplu:

...

17. (de ex. anularea Clauzei privind Berlinul)

18. Anexa ... este abrogată.

667 În cazul adoptării de anexe noi, al înlocuirii sau adăugării acestora, dispoziția de modificare va reda direct textul acesteia.

Exemplu:

18. Anexa ... se înlocuiește după cum urmează: ...

În cazul în care textul anexeii este prea detaliat și dacă redarea în acest pasaj ar afecta clarificarea structurii legii de modificare, noul conținut al anexeii poate fi redat ca anexă la legea de modificare.

Exemple:

18. Anexa ... va prezenta conținutul care rezultă din anexa prezentei legi.

18. Sunt adăugate anexele 1 până la 5 menționate în anexa prezentei legi.

Titlul anexei va avea de ex. conținutul „Anexă în art. ... nr. 18“. Distinct, este menționat fără ghilimele conținutul anexei, ceea ce înseamnă textul integral al anexei sau al anexelor începând cu titlul (respectiv).

668 În cazul modificării **pasajelor individuale** ale anexei unei legi inițiale, vor fi utilizate dispozițiile uzuale de modificare; pasajele individuale care fac obiectul modificărilor vor fi identificate cât mai precis.

Exemplu:

18. Anexa ... este modificată după cum urmează:

a) Partea A ... va avea următorul conținut: ...

b) Punctul ... este modificat după cum urmează:

aa) La poziția „Sepiolit“, în coloana 1, termenul „E 553“ este înlocuit cu termenul „E 562“.

...

669 În cazul adoptării unui nou conținut sau al modificării unui **pasaj dintr-un tabel** sau o prezentare de ansamblu, în dispoziția de modificare vor fi menționate titlurile existente pentru coloanele individuale cu rubrica aferentă de tabel.

Exemplu:

Art. 16 punctul 12 litera p din legea din 22 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3416):

12. Anexa 1 (registru de costuri) este modificată după cum urmează:

...

p) Punctul 2221 va avea următorul conținut:

Nr.	Situație care generează plata taxelor	Taxă sau cuantumul taxei conform art. 34 Legea taxelor judiciare
„2221	Taxă anuală pentru fiecare an calendaristic la realizarea procedurii Taxa este percepută și pentru anul calendaristic corespunzător zilei punerii sub sechestru și în care este sistată procedura.	0,5 – minim 100,00 EURO, în primul și ultimul an calendaristic, minim

			50,00 EURO“.	
--	--	--	--------------	--

3.11.9 Modificare în cazul modificărilor în curs

670 În situația în care este necesară modificarea unei legi noi pentru care a fost publicată ultima modificare, fără ca acesta să intre însă în vigoare (modificare în curs), este necesară o atenție deosebită. Modificarea în curs există deja, dar nu a modificat încă valabil textul legii noi (NrMarg. 438).

671 Dacă modificarea în curs intră în vigoare **anterior noii modificări**, modificarea în curs va determina textul la care se raportează noua modificare (NrMarg. 551, 633).

672 Pe de altă parte, dacă noua modificare urmează să intre în vigoare **anterior modificării în curs**, acesta din urmă va fi examinată pentru a determina dacă este concordant în continuare. În special în situația în care modificările au ca obiect **aceleași pasaje de text ale legii noi**, există de regulă pericolul ca modificarea în curs să nu mai poată fi aplicată la data intrării în vigoare a acesteia, deoarece dispozițiile de modificare se raportează la un text care nu mai există între timp. În asemenea situații trebuie să se evite ca modificarea în curs să intre în vigoare în versiunea adoptată. Conținutul acesteia trebuie reformulat cu noi dispoziții de modificare care se raportează la textul modificat între timp.

673 În acest scop se poate recomanda o **procedură în trei etape**: pentru început este prevăzută prin intermediul unui articol modificarea care trebuie adusă legii noi. Printr-un alt articol sunt abrogate dispozițiile de modificare ale legii de modificare publicate, care nu ar putea fi aplicate cu noul conținut. În final, legea nouă este modificată prin intermediul unui articol suplimentar, astfel încât conținutul modificării în curs să poată fi pus în practică ulterior fără echivoc în text.

674 Termenele de intrare în vigoare a acestei modificări în trei etape vor fi adoptate distinct. În acest sens, noua modificare, conform solicitării, poate intra în vigoare la o dată anterioară termenului corespunzător modificării în curs adoptate. Abrogarea modificărilor în curs care nu ar putea fi puse în practică va intra în vigoare fără întârziere, ceea ce înseamnă la data ulterioară celei de publicare. Transpunerea conținutului modificării în curs până în prezent printr-un text nou va intra în vigoare la data dorită inițial.

675 Procedura în trei etape este susținută de următoarele argumente: în cazul în care intră în vigoare o lege de modificare, dispozițiile acesteia sunt valorificate prin legea nouă, devenind astfel lipsite de obiect. Acest efect generează **imposibilitatea de modificare a legii de modificare ulterior intrării în vigoare a acesteia**. De la data respectivă poate fi modificată numai legea nouă (în versiunea modificată). În consecință, o lege de modificare poate face obiectul unei modificări dacă și în măsura în care nu a intrat încă în vigoare. În situația în care ar fi modificate direct dispozițiile de modificare ale legii de modificare publicate, determinarea textului aplicabil al legii noi ar putea reprezenta un demers dificil. Pentru început, ar fi necesară transpunerea modificărilor actuale în legea nouă, cu efectuarea ulterioară a modificărilor necesare în legea care conține modificările în curs pentru a prelua ulterior aceste modificări schimbate în textul legii noi; în astfel de situații, ar fi complicată formularea mențiunii de modificare a legii noi (a se vedea NrMarg. 192). Pe de altă parte, tehnica recomandată cu trei etape clarifică prin intermediul unui instrument legislativ textul legii noi care intră în vigoare la o anumită dată.

3.11.10 Modificări paralele

676 În cazul modificării unei legi noi prin măsuri legislative paralele, se va menționa cu claritate care sunt modificările textului în vigoare aplicabile la datele concrete. Pentru proiecte se recomandă să se menționeze într-o modalitate corespunzătoare textul pe care se bazează proiectul; vezi NrMarg. 551. Se va examina cu atenție desfășurarea ambelor procese legislative pentru o eventuală adaptare a proiectului prin formulări auxiliare, ținând cont de modificarea succesiunii la intrarea în vigoare a modificărilor. În anumite situații, este suficient să se respecte o anumită succesiune a publicării celor două legi de modificare.

677 În situația în care modificările aceleiași legi inițiale - ca urmare a măsurilor legislative distincte - vor intra în vigoare în aceeași zi, se va menționa clar succesiunea în care vor fi puse în practică dispozițiile de modificare. În caz contrar, diferitele modificări care se referă la aceleași pasaje de text ale legii inițiale sunt puse în practică în ordinea adoptării și publicării.

3.11.11 Modificarea dispozițiilor cu privire la perioada de valabilitate

678 Este necesară o atenție deosebită în situația în care se urmărește modificarea dispozițiilor cu privire la perioada de valabilitate. Modificarea unei dispoziții cu privire la intrarea în vigoare poate fi luată în calcul numai în situația în care a fost prevăzut un interval preliminar pentru intrarea în vigoare a unei legi, adică în situația în care, între pronunțare și intrare în vigoare, există un interval mai îndelungat. Dacă se urmărește modificarea termenului de intrare în vigoare, trebuie să se asigure că legea corespunzătoare de modificare este publicată și intră în vigoare anterior termenului de intrare în vigoare care va face obiectul modificării. În caz contrar, modificarea este tardivă: ar fi necesară abrogarea unei legi noi intrată în vigoare, modificările intrate în vigoare fiind realizate deja în legea nouă, astfel încât ar exista numai posibilitatea modificării acesteia. În cazul în care s-ar urmări revocarea efectelor juridice generate, legiuitorul ar trebui să prevadă expres acest aspect (cu privire la problematica retroactivității a se vedea NrMarg. 465 și urm.).

679 În cazul în care legea nouă este adoptată pe perioadă determinată (NrMarg. 469 și urm.), modificarea poate avea ca obiect amânarea expirării perioadei de valabilitate sau abrogarea completă a limitării în timp. Dispoziția de modificare urmărește în asemenea situație înlocuirea datei de abrogare cu noua dată sau eliminarea normei de abrogare. În toate cazurile trebuie să se asigure că legea corespunzătoare de modificare este publicată și intră în vigoare anterior datei de abrogare prevăzute prin lege. În caz contrar, legea este abrogată, fiind necesară o nouă adoptare a acesteia.

3.11.12 Limitarea în timp a modificărilor

680 În anumite situații este avută în vedere o limitare în timp a modificărilor prin intermediul unei norme de abrogare în legea nouă. Aceasta implică cerința ca textul legii noi să fie fără echivoc, clar și complet și după abrogarea modificării. Această situație este întâlnită, de ex., dacă este adăugată sau inserată o subdiviziune distinctă din punct de vedere al conținutului, iar această subdiviziune poate fi abrogată fără alt efect asupra celorlalte dispoziții. În asemenea situație se dispune pentru început, prin intermediul dispoziției de modificare, adăugarea sau inserarea subdiviziunii în legea nouă. Prin reglementarea perioadei de valabilitate a legii noi, această subdiviziune este abrogată la data dorită; în acest scop există de ex. posibilitatea de a suprascrive eventuala dispoziție adoptată în

prealabil cu privire la intrarea în vigoare. Acest demers oferă avantajul că rezultă chiar din textul legii noi dacă anumite reglementări vor fi aplicabile numai pentru un anumit interval.

Exemplu:

Art. ...

Modificarea ... [legii]

... [legea] din ... (M.O. ...), cu ultima modificare prin art. ... din legea din ... (M.O. ...), este modificată după cum urmează:

1. În §... este adăugat următorul alin. ... :

...

8. §... se înlocuiește după cum urmează:

„§...

Limitarea în timp

§ ... alin. ... este abrogat din“

Din punct de vedere al tehnicii juridice există și posibilitatea de a reglementa abrogarea subdiviziunii adăugate sau inserate prin reglementarea perioadei de valabilitate din legea de modificare. Există însă riscul omiterii accidentale a unei astfel de limitări în timp. În toate cazurile, abrogarea trebuie să se refere la subdiviziunea adăugată sau inserată a legii noi, nu la dispoziția de modificare.

Exemplu:

Art. ...

Intrare în vigoare, abrogare

Prezenta lege intră în vigoare în ziua ulterioară datei de publicare. § ... alin. ... din ... [legea] din ... (M.O. ...), cu ultima modificare prin art. ... din această lege, este abrogat la ...

681 În situația în care urmează o completare **limitată în timp** a unei astfel de subdiviziuni independente, se recomandă să nu se modifice **numerotarea** existentă, ci **adăugarea de litere** (NrMarg. 593). În cazul în care, prin adăugare, vor fi renumerotate subdiviziuni adăugate, este suficient să se prevadă abrogarea subdiviziunii inserate după expirarea perioadei limitate de timp. În situația în care, ca urmare a aprobării unei subdiviziuni numerotate (de ex. a unui paragraf), este generată o lacună în legea nouă, la republicare aceasta va fi menționată cu „(abrogat)“ (NrMarg. 583).

682 Alte modificări pot fi limitate în timp cel mai bine prin faptul că legea de modificare include o **modificare multiplă** a legii noi (NrMarg. 541, 632 și urm.). În cazul în care se dorește de ex. limitarea în timp a modificării numai pentru anumiți termeni sau anumite teze, se va formula pentru început o dispoziție de modificare care se referă la textul aplicabil pe perioada limitată de timp, fiind urmată de o dispoziție care va reveni la prevederea inițială, pornind de la textul limitat în timp. Nu este admisă adoptarea unei limite directe de valabilitate pentru dispoziția de modificare, pentru a permite reîntrarea în vigoare a textului inițial.

683 În locul modificărilor limitate în timp, scopul urmărit poate fi atins în anumite situații la fel de bine printr-o dispoziție de aplicare sau tranzitorie prevăzută în legea nouă (NrMarg. 412 și urm., 684 și urm.). În acest mod, pentru un anumit interval de timp, pot fi adoptate reglementări diferite pentru anumite situații de fapt. O astfel de dispoziție devine direct desuetă prin îndeplinirea scopului de reglementare. Asemenea unei dispoziții adăugate sau inserate, poate fi limitată în timp (NrMarg. 680) sau abrogată ulterior în scopul revizuirii legislative.

3.12 Dispoziții tranzitorii

684 Frecvent, la modificarea normelor în vigoare nu este posibilă o trecere directă de la cadrul juridic anterior la cel nou deoarece, din considerente de natură constituțională sau de altă natură, trebuie să se țină cont de raporturile juridice existente. În acest scop este necesară o dispoziție tranzitorie prin care se prevede regimul aplicabil raporturilor juridice existente. În lipsa unei **dispoziții tranzitorii** nu ar fi admisă gestionarea situațiilor de fapt în curs în baza normelor valabile anterior și abrogate sau modificate între timp. Dispozițiile tranzitorii sunt necesare și în scop de clarificare în toate situațiile în care, din perspectiva anumitor situații de fapt, există dubii cu privire la aplicarea reglementărilor vechi sau a celor noi (cu privire la dispozițiile tranzitorii - vezi NrMarg. 412 și urm.).

685 Deoarece modifică aplicabilitatea noilor reglementări, dispozițiile tranzitorii sunt asimilate din punct de vedere structural unei legi noi. Din acest motiv, acestea **sunt integrate în legea nouă** în cauză. Astfel, destinatarii vor regăsi, în aceeași lege, normele noi sau modificate, precum și dispozițiile tranzitorii aferente. În situația în care, cu privire la legea inițială, este disponibilă o lege de punere în aplicare, aceasta poate fi valorificată pentru includerea dispoziției tranzitorii (NrMarg. 759).

686 În situația în care legea de modificare ar conține un articol propriu cu dispoziții tranzitorii, secțiunile de modificare și cele de reglementare (NrMarg. 499) s-ar amesteca în mod nedorit. Legea de modificare nu s-ar limita la modificarea legislației de bază existente, ci s-ar transforma la rândul său într-o formă de „lege nouă secundară“, frecvent cu o perioadă de valabilitate greu de determinat. În Suplimentul A (NrMarg. 26), legea de modificare ar urma să fie înregistrată, datorită acestei dispoziții tranzitorii, cu denumirea sa și un număr distinct de ordine în legislația federală în vigoare. Astfel de **reminiscente** de reglementare suplimentează inutil numărul legilor noi aplicabile și îngreunează semnificativ formarea unei imagini clare asupra normelor existente (NrMarg. 493). Din acest motiv, se recomandă evitarea lor.

687 Dacă există în continuare legi de modificare cu dispoziții tranzitorii, este necesară eliminarea acestor reminiscente de reglementare prin abrogarea lor sau – dacă mai prezintă situații de aplicare – prin preluarea în dispozițiile finale ale unei legi noi corespunzătoare. Aceasta este o contribuție importantă la **revizuirea legislativă**.

688 De regulă, dispozițiile tranzitorii se regăsesc în dispozițiile finale ale legii noi. Acestea pot fi concentrate sub forma unei dispoziții unice sau, în funcție de împrejurarea care a necesitat modificarea legislativă, pot fi sintetizate în paragrafe diferite. În situații individuale poate fi recomandată includerea în altă secțiune.

689 De regulă, în dispozițiile tranzitorii este menționată data de referință pentru modificare. Aceasta nu poate fi descrisă prin formularea „Intrarea în vigoare a prezentei legi“, având în vedere că aceasta s-ar referi la legea nouă. Din acest motiv, este necesară menționarea unei date concrete sau – dacă aceasta nu este stabilită până la momentul respectiv – a unei referințe de datare (de ex. [se vor completa: data intrării în vigoare în sensul art. ... a prezentei legi]); este admisă și formularea „Intrarea în vigoare a legii din ... [se vor completa: data adoptării și documentul de publicare a legii

respective]“, fiind avută în vedere modificarea individuală. În situația în care, în dispoziția tranzitorie se va face referire la normele valabile până la data respectivă, se va face trimitere la „normele aplicabile până la ... “ sau la „prezenta lege în versiunea valabilă până la ... “.

3.13 Modificări ale ordonanțelor efectuate de către legiuitor⁵⁴

690 În cazul în care legiuitorul dorește modificarea **structurii normative** în care se întrepătrund dispoziții legale și ordonanțe, poate revizui ordonanțele prin legea adoptată de parlament în cazul în care **sunt respectate următoarele condiții**:

- Modificarea ordonanței trebuie efectuată în cadrul modificării unui domeniu de către legiuitor.
- Pentru adoptarea legii de modificare, legiuitorul trebuie să aplice **reglementările fundamentale cu privire la procedura legislativă** (art. 76 și urm. din Constituție); și răspunsul la întrebarea dacă legea de modificare necesită o aprobare este formulat în baza reglementărilor valabile pentru legi formale și nu în sensul art. 80 alin. 2 din Constituție.
- În cazul în care modifică o ordonanță, legiuitorul trebuie să respecte **limitele legale ale temeiului de autorizare** (art. 80 alin. 1 teza 2 din Constituție).

691 Pentru formularea proiectului, rezultă că modificările ordonanțelor prin legi vor fi limitate la **volumul justificat direct de modificările legislative**. Nu este admisă o modificare a ordonanței de către legiuitor care să nu țină cont de măsurile aferente de legiferare.

692 Cu privire la temeiul de abilitare care trebuie respectat, soluția constituțională ar fi aceea ca legiuitorul, prin intermediul unei legi de modificare, să aducă o modificare a unei ordonanțe în baza unui temei de abilitare modificat sau creat chiar prin legea respectivă de modificare.

693 Nu este admisă **emiterea de ordonanțe integrale** prin intermediul unei legi. Această operațiune poate fi efectuată numai de către emitenții autorizați de ordonanțe. Cu privire la intrarea simultană în vigoare, de exemplu, a textelor legislative modificate și a unei noi ordonanțe justificate prin acest demers se face referire la posibilitatea prevăzută la NrMarg. 460.

694 Obligația de a face trimitere în sensul art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție este aplicabilă numai pentru emitentul autorizat al ordonanței. În situația în care legiuitorul modifică personal o ordonanță, modificările legislative nu vor fi precedate de o formulă introductivă.

695 În cazul modificării unei ordonanțe existente chiar de către legiuitor, din considerente de claritate normativă, structura normativă astfel creată va fi calificată ca ordonanță. Nu mai sunt necesare așa-numitele clauze de consolidare specifice anterior în dispozițiile finale ale legilor de modificare, prin care pasajele ordonanței modificate de legiuitor sunt coborâte de la rangul de lege la cel de ordonanță

⁵⁴ Cu privire la detalii, vezi Circulara Comună a Ministerului Federal de Interne și a Ministerului Federal de Justiție din 21 martie 2006 cu ocazia deciziilor Curții Constituționale a Germaniei din 13 și 27 septembrie 2005 (2 BvF 2/03 și 2 BvL 11/02).

3.14 Aprobarea de publicare

696 În cazul unei modificări repetate sau extinse a unei legi, în dispozițiile finale ale unei legi de modificare se poate prevedea dreptul ministerului federal competent de a publica legea modificată în noua versiune în Monitorul Oficial al Germaniei (aprobare de publicare).

697 Textul legal publicat în Monitorul Oficial al Germaniei conține versiunea oficială pe care se bazează legile ulterioare de modificare (NrMarg. 175). Datorită acestui efect important al publicării, ministerul competent necesită o aprobare specială din partea legiuitorului. Această aprobare îi conferă dreptul de a determina textul în vigoare al legii noi la un anumit termen, cu publicarea acestuia în Monitorul Oficial al Germaniei.

698 Aprobarea de publicare nu justifică o competență de reglementare; valorificarea acesteia nu aduce atingere cadrului legal, ci permite exclusiv o constatare declarativă a textului legal la un anumit termen, necesară în interesul certitudinii juridice.

699 Aprobarea de publicare este prevăzută de regulă într-un articol distinct, care precede dispoziția cu privire la intrarea în vigoare din legea de modificare cu titlul „Aprobarea de publicare”. În formulare standardizată, conține următoarele informații:

- ministerul federal competent pentru publicare,
- denumirea pentru trimiteri a legii care face obiectul publicării,
- o dată de referință determinată sau determinabilă la care va fi identificat textul.

700 Ca **dată de referință** poate fi adoptată o **anumită dată** în aprobarea de publicare.

Exemplu:

Art. 2 din prima lege de modificare a Legii cu privire la rezervele de asigurare din 21 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3288):

Ministerul Federal de Interne poate publica în Monitorul Oficial al Germaniei textul Legii cu privire la rezervele de asigurare în versiunea valabilă la 1 ianuarie 2007.

701 Frecvent, termenul este determinat în aprobarea de publicare **în funcție de intrarea în vigoare** a legii care include aprobarea de publicare.

Exemplu:

Art. 2 din Prima Lege de modificare a Legii privind protecția animalelor din 18 decembrie 2007 (M.O. I pag. 3001):

Ministerul Federal al Alimentației, Agriculturii și Protecției Consumatorului poate publica în Monitorul Oficial din Germania textul Legii de protecție a animalelor în versiunea valabilă de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

702 În situația în care legea de modificare intră în vigoare la date diferite (NrMarg. 455 și urm.), trebuie să se clarifice care vor fi datele respective. Din acest motiv, în situațiile cu date diferite de

intrare în vigoare, se recomandă determinarea termenului în aprobarea de publicare prin intermediul unei date concrete sau a unei referințe de datare (NrMarg. 448).

Exemplu:

§ 3

Aprobarea de publicare

Ministerul federal ... poate publica în Monitorul Oficial German textul ... [legii] în ediția în viitoare din ... [se trece: **data intrării în vigoare în sensul art. 4 alin. 2**].

703 Data de referință trebuie selectată astfel încât să se țină cont, în funcție de posibilități, de toate modificările legii noi aflate în prezent în stadiu de consultare sau publicare. Nu prezintă utilitate o publicare în cazul în care este cunoscut deja că legea ar urma să fie modificată în scurt timp (NrMarg. 862).

704 Din punct de vedere formal juridic, **nu se recomandă** conferirea de **drepturi suplimentare** prin aprobarea de publicare, de exemplu corectarea de erori evidente, eliminarea neconcordanțelor de text, renumerotarea legii sau formularea unui nou titlu (exemplu de soluție incorectă: art. 33 alin. 2 nr. 2 din Legea cu privire la impozitul pe corporații; art. 51 alin. 4 nr. 2 din Legea privind impozitul pe venit).

705 Ministerul federal competent este îndreptățit în toate cazurile să remedieze erorile de tipar și alte **erori evidente** cu ocazia publicării. În acest scop este necesară respectarea procedurii prevăzute în art. 61 RCMF, fără a necesita publicarea unei corecturi distincte.

706 Toate adăugirile suplimentare pot genera **probleme semnificative**. Chiar și modificarea unui titlu, a succesiunii dispozițiilor sau a semnelor de punctuație poate conduce la redarea incorectă a conținutului legii cu relevanță juridică. În măsura în care legiuitorul consideră util sau necesar un nou titlu, o altă numerotare sau chiar permutări, nu va lăsa aceste demersuri în sarcina ministerului federal competent, ci le va efectua direct.

707 Cu privire la intrarea în vigoare a aprobării de publicare - vezi NrMarg. 714.

3.15 Intrarea în vigoare a modificării individuale

708 Și în modificarea individuală este necesară **stabilirea expresă și precisă** a datei de intrare în vigoare (a se vedea art. 82 alin. 2 din Constituție). Aspectele care trebuie respectate cu privire la o dispoziție referitoare la intrarea în vigoare au fost menționate în domeniul adoptării legilor inițiale (NrMarg. 438 și urm.); aceste dispoziții sunt aplicabile și pentru modificarea individuală, în măsura în care nu sunt menționate anumite particularități în cele ce urmează.

709 Dispoziția cu privire la intrarea în vigoare este menționată **în ultimul articol** al modificării individuale.

710 Și pentru modificarea individuală este utilizată formularea „**Prezenta lege intră în vigoare la ...**“. Este avută în vedere data abrogării sau intrării în vigoare. Aceasta înseamnă că intră în vigoare dispozițiile individuale de modificare, sunt puse în practică în legislația de bază și sunt, astfel, lipsite de obiect. Textul legii noi va prezenta începând cu această dată noua versiune modificată.

711 Dispozițiile de modificare se referă în toate cazurile la un anumit text de lege. În cazul în care data de intrare în vigoare a modificărilor este prea îndepărtată temporal, crește riscul modificării

între timp a textului pe care vă bazați. Modificările pronunțate, dar care nu au intrat încă în vigoare (cele care sunt în curs) ar putea conduce la apariția unui text neconcordant sau inaplicabil (NrMarg. 670 și urm.). Din acest motiv, modificările nu trebuie să intre în vigoare **după o perioadă preliminară prelungită**.

712 În situația în care este necesară modificarea sau abrogarea modificărilor în curs, de exemplu ca urmare a faptului că au devenit între timp complet sau parțial desuete, trebuie să se garanteze că noua lege de modificare va intra în vigoare anterior legii de modificare care prevede modificările în curs (cu privire la detalii - vezi NrMarg. 670 și urm.).

713 În situația în care modificările individuale vor intra în vigoare la date diferite (intrare distinctă în vigoare), structura perioadei de valabilitate este adaptată la structura legii de modificare. În cazul în care modificările care urmează să intre în vigoare simultan sunt concentrate într-un articol (NrMarg. 540 și urm.), dispoziția cu privire la intrarea în vigoare devine astfel foarte clară.

Exemplu:

Art. ...

Intrarea în vigoare

- (1) Sub rezerva alin. 2, prezenta lege intră în vigoare în ziua ulterioară celei de publicare.
- (2) Art. 2 intră în vigoare la ... [se trece: data primei zile a celei de-a patra luni calendaristice ulterioare publicării].

În cazul în care modificările care urmează a intra în vigoare la date diferite sunt prevăzute **într-un singur articol**, este necesară asocierea intrării în vigoare cu dispoziția corespunzătoare de modificare, ceea ce înseamnă că se impune o trimitere la numărul acesteia, eventual la litera sau punctele sale. În anumite situații, se impune și menționarea unității structurale modificate a legii inițiale. În toate cazurile este necesar ca la fiecare dată prevăzută pentru intrarea în vigoare să fie disponibil un text clar al legii inițiale.

Exemplu:

Art. ...

Intrarea în vigoare

- (1) Sub rezerva alin. 2 și 3, prezenta lege intră în vigoare în ziua ulterioară celei de publicare.
- (2) Art. 2 pct. 2 până la 4 lit. a) intră în vigoare la 1 ianuarie 2010, simultan intră în vigoare pct. 6 art. 13 din ...[legea].
- (3) Art. 3 alin. 5, 7 până la 10 pct. 1 lit. a, pct. 3 lit. c și d intră în vigoare la 10 aprilie 2014.

714 Un articol inclus în modificarea individuală, cu o **aprobare de publicare** (NrMarg. 696 și urm.) nu depinde de dispoziția cu privire la intrarea în vigoare și nu necesită o menționare distinctă din acest motiv. Această aprobare este destinată numai ministerului federal menționat și este valabilă încă de la data publicării.

3.16 Formula finală

715 Și modificarea individuală trebuie să dispună de o formulă finală. Acesta prezintă aceeași funcție ca formula de încheiere în cazul unei reglementări inițiale, motiv pentru care sunt avute în vedere aceleași formule de încheiere (NrMarg. 483 și urm.). Formula de încheiere trebuie adaptată însă cu atenție la conținutul modificării individuale. Nu se admite preluarea acesteia din legea inițială sau dintr-o modificare individuală anterioară fără o verificare. Modificarea individuală poate fi reprezentată, de ex., de o lege privind dreptul de apel, deși legea nouă sau o modificare individuală anterioară a fost o lege de aprobare, sau viceversa.

716 Formula de încheiere nu are putere de lege. Președintele federal exprimă și răspunde pentru formula de încheiere (art. 82 alin. 1 teza 1 din Constituție).

369 Monitorul Oficial Anul 2007 Partea I nr. 11, editat la Bonn pe 30 martie 2007

Data publicării

Lege privind protecția împotriva grevării drepturilor de pensie

Titlu = Denumire

din data de 26 martie 2007

Data publicării

Consiliul Federal a adoptat prezenta lege:

Formula introductivă

Art. 1

Modificarea Codului de Procedură Civilă

Codul de Procedură Civilă în versiunea publicată pe 5 decembrie 2005 (M.O. I pag. 3202; 2006 I pag. 431), cu ultimele modificări în baza art. 4 din Legea din 26 martie 2007 (M.O. I pag. 358), se modifică după cum urmează:

1. În cuprins, după datele referitoare la § 851b se trec următoarele:

„§ 851c Protecția în cazul pensiilor de vârstă

§ 851d Protecția în cazul fondurilor de pensie care beneficiază de facilități fiscale“.

2. ...

Fraza introductivă

Dispoziție de modificare

Art. 2

Modificarea Legii insolvenței

La § 36 alin. 1 teza 2 din Legea insolvenței din 5 octombrie 1994 (M.O. I pag. 2866), cu ultimele modificări prin art. 13 din Legea din 22 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3416), se vor trece după „850i“ o virgulă și completarea „851c și 851d“.

Modificarea unei
singure dispoziții (fraza
introductivă + dispoziția
de modificare

Art. 3

Modificarea Legii privind contractul de asigurări

Legea privind contractul de asigurări în versiunea corectată și publicată în Monitorul Oficial Partea III, nr. FNA 7632-1, cu ultimele modificări prin art. 2 din Legea din 19 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3232), se modifică după cum urmează:

1. La § 165 alin. 3 se adaugă următoarea propoziție:

2. ...

Titlul articolului

Art. 4

Intrarea în vigoare

Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării

Dispoziția temporală
(încazul de față: intrarea
în vigoare)

Drepturile constituționale ale Consiliului Federal au fost respectate.

Prezenta lege se promulgă. Se va publica în Monitorul Oficial.

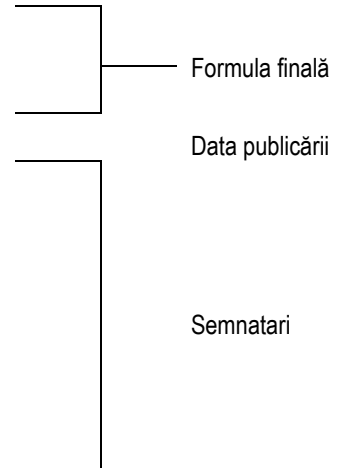
Berlin, 26 martie 2007

Președintele federal
Horst Köhler

Cancelarul federal
Dr. Angela Merkel

Ministerul justiției din Germania
Brigitte Zypries

Ministerul finanțelor din Germania
Peer Steinbrück

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

4 Legea cadru

4.1 Caracteristicile legii cadru

717 Legea cadru reprezintă o posibilitate de structurare prin care, cu ajutorul **unui instrument legislativ**, pot fi modificate, adoptate sau abrogate diferite legi. În acest scop, elementele individuale ale legii cadru trebuie să se afle într-o **legătură obiectivă**.

718 Legile cadru sunt denumite frecvent și legi alcătuite din articole, formulare imprecisă din perspectiva modificărilor individuale, a legilor de ratificare și a legilor de introducere, structurate de asemenea sub formă de articole.

719 Se va opta pentru forma legii cadru în special în situația în care **mai multe legi noi** sunt vizate de **modificări principale** între care există o legătură de conținut, motiv pentru care nu poate fi avută în vedere forma modificării individuale cu modificări subsecvente (NrMarg. 517 f.).

720 Legea cadru poate include **toate tipurile de bază ale legilor**. Sub același titlu, în articolele sale individuale, poate

- modifica mai multe sau numeroase legi noi,
- abroga legi noi, cu modificarea concomitentă a altor legi sau
- asocia reglementări inițiale cu modificări sau abrogări ale legilor noi.

721 În plus, legea cadru include **modificări subsecvente** din alte legi sau ordonanțe, în situația în care acest demers este necesar pentru a garanta conformitatea celorlalte norme juridice cu dispozițiile modificate sau adoptate prin intermediul legii cadru.

722 Legea cadru dispune de **o singură formulă de început și de încheiere**, precum și de **o dispoziție cu privire la intrarea în vigoare**.

723 **Recomandările cu privire la legile inițiale, legile de înlocuire și modificările individuale** sunt aplicabile în mare măsură cu privire la legile cadru. Din acest motiv, în cele ce urmează sunt menționate numai particularitățile.

4.2 Titlul legii cadru

724 Legea cadru trebuie să prezinte o **denumire**. Aceasta face parte din textul oficial al legii. Spre deosebire de reglementarea inițială, atenția **nu** este concentrată **asupra posibilității de a face trimitere**. În principiu, trimiterea la o lege de modificare nu se face cu denumirea integrală (NrMarg. 520). Din acest motiv, pentru legile cadru nu este necesară, de regulă, denumirea scurtă.

725 Denumirea este structurată la fel ca în cazul unei legi inițiale (NrMarg. 324 și urm.). Pentru **menționarea obiectului** (NrMarg. 328) nu este admisă o simplă enumerare a denumirilor folosite pentru trimiteri (ale legilor care vor face obiectul modificărilor). Este necesară o descriere generală care să ofere informații cu privire la aspectele comune ale obiectelor de reglementare ale articolelor individuale. De regulă, este suficient un număr redus de termeni, pentru a descrie obiectul de reglementare, scopul demersului.

Exemple:

Legea cu privire la adoptarea noilor reglementări în domeniul consultanței juridice

Legea cu privire la implementarea directivelor Uniunii Europene în materia dreptului de ședere și de azil

Legea cu privire la modificările normelor în domeniul impozitelor pe autovehicule și al taxelor de drum

726 Modificările subsecvente nu sunt luate în calcul în denumire.

727 În principiu, denumirea legii cadru nu va include **anul**. Numai pentru legile cadru periodice poate fi preluat în titlu anul de adoptare ca element de diferențiere.

În acest mod poate fi utilizată în continuare aceeași denumire – identică pentru celelalte aspecte.

Exemple:

Legea fiscală anuală 2007

Legea fiscală anuală 2008

728 În principiu, spre deosebire de modificările individuale (NrMarg. 522), nu este necesară menționarea unui **numeral** în denumirea legii cadru. Denumirea poate începe cu un numeral numai dacă acesta este destinat diferențierii legilor cadru de aceeași natură.

Exemple:

A doua lege de modernizare a sistemului judiciar

A doua lege cu privire la revizuirea normelor federale în domeniul de competență al ministerului de interne al Germaniei

729 În cazul în care, cu caracter excepțional, este prevăzută o **prescurtare** oficială pentru legea cadru, aceasta va fi determinată în acord cu Oficiul Federal pentru Justiție responsabil pentru documentarea normelor juridice federale (NrMarg. 31).

4.3 Formula introductivă a legii cadru

730 Proiectul unei legi cadru va fi precedat de o formulă introductivă. Aspectele menționate cu privire la **formula introductivă** a legii noi se aplică și în cazul de față (NrMarg. 350 până la 357).

731 Formula introductivă se referă la **legea cadru ca entitate**. În situația în care numai un articol conține o reglementare pentru care se impune aprobarea Consiliului Federal sau o majoritate calificată, este necesară aprobarea sau majoritatea calificată pentru întreaga lege. Din acest motiv, ar trebui verificat, dacă modificările acestea ar putea fi adoptate separat sau prin intermediul unei alte măsuri legislative, pentru care este oricum necesară aprobarea sau o majoritate calificată.

4.4 Structura legii cadru

732 Legea cadru este structurată pe **articole** numerotate curent. Pentru numerotarea articolelor vor fi utilizate cifre arabe (de ex. art. 3; nu: art. III).

733 În legea cadru va fi prevăzut în principiu **un articol distinct pentru fiecare lege inițială**, indiferent dacă au fost modificate numai dispoziții individuale ale legii inițiale, dacă aceasta a fost înlocuită sau dacă a fost adoptată pentru prima dată. Numai modificările subsecvente necesare pot fi sintetizate într-un singur articol.

734 Articolele individuale ale legii cadru vor fi structurate conform succesiunii numerelor FNA din Suplimentul A (NrMarg. 26). Poate fi aplicată o succesiune diferită în cazul în care anumite secțiuni ale legii cadru prezintă o importanță deosebită.

735 Legile cadru extinse pot fi precedate de un cuprins. Acesta este destinat exclusiv asigurării unei formulări clare și nu prezintă altă semnificație.

4.5 Titlul și structura articolelor

736 Fiecare articol al unei legi cadru trebuie prevăzut cu un titlu.

737 În cazul în care un articol conține o **lege nouă integrală** (reglementare inițială sau lege de înlocuire), titlul legii noi coincide cu titlul articolului. **Structura** suplimentară a articolului corespunde celei specifice unei legi inițiale (NrMarg. 361 și urm.), fără să includă însă o formulă introductivă proprie, o dată distinctă de adoptare, o dispoziție proprie de intrare în vigoare sau o formulă separată de încheiere (NrMarg. 722).

738 Titlul unui articol de modificare menționează pentru început scopul generic „modificare“, iar la genitiv denumirea pentru trimiteri a legii care face obiectul modificării.

Exemplu:

Art. 1

Modificarea legii privind produsele farmaceutice

739 Un articol care include modificările principale ale unei legi inițiale **prezintă structura** articolului 1 al unei **modificări individuale** (NrMarg. 544 și urm., 552 și urm.).

740 Titlul unui articol care sintetizează **modificările subsecvente** în diferite legi sau ordonanțe, trebuie să indice că este vorba despre adaptarea la cadrul normativ modificat.

Exemple:

Modificări subsecvente

Modificări având ca obiect alte reglementări juridice

Modificări având ca obiect alte legi în domeniul asigurărilor sociale și al prestațiilor

741 Un articol **cu modificări subsecvente** este **structurat sub formă de alineate** care abordează reglementările juridice care urmează a fi modificate în ordinea numerelor FNA din Suplimentul A. Sunt valabile aceleași recomandări ca în cazul modificărilor individuale (NrMarg. 636 și urm.).

742 În situații individuale, pentru **modificările subsecvente** pot fi prevăzute și **mai multe articole**. Această soluție se recomandă de ex. în cazul în care modificările subsecvente individuale urmează să intre în vigoare la date diferite.

743 În special la propunerile de modificare mai extinse se impune o examinare atentă a necesității de abrogare a reglementărilor valabile până la data respectivă. Nu trebuie să se creadă că reglementările noi le vor înlocui pe cele mai vechi. Frecvent, reglementările vechi și noi se intersectează numai parțial. Se adaugă faptul că dispozițiile noi, cu caracter general, nu înlocuiesc reglementările mai vechi, cu caracter special, și că există dificultăți frecvente în calificarea caracterului general sau special al unei reglementări în raport cu alta. Pentru a evita din start conflictele, trebuie să se precizeze cu exactitate dacă vor fi abrogate în viitor anumite reglementări, cu o enumerare a acestora.

744 În situația în care vor fi abrogate **numai subdiviziuni individuale** ale unei legi noi sau ale unei ordonanțe noi – de ex. numai unele alineate – acestea vor fi **abrogate** în principiu în pasajele prevăzute pentru modificările principale sau subsecvente prin intermediul unei dispoziții corespunzătoare de modificare (NrMarg. 575 și urm.).

745 Pe de altă parte, în situația în care vor fi abrogate **legi** sau ordonanțe **integrale** deoarece legea cadru conține o lege de înlocuire, această abrogare poate fi prevăzută într-un **articol final** al legii cadru. Articolul va fi intitulat de ex. „Abrogarea normelor aplicabile până în prezent“. Ca pasaj alternativ poate fi utilizat ultimul articol al legii cadru intitulat „Intrare în vigoare, abrogare“ (NrMarg. 576, 754).

746 **Abrogarea** legii noi poate fi dispusă și pentru o dată ulterioară; în dispoziția cu privire la intrarea în vigoare se va menționa data de la care va produce efect abrogarea. Această măsură corespunde adoptării unui termen limită de aplicare a legii noi. În cazul în care abrogarea va produce efecte mult mai târziu, de exemplu după un an de la publicare, se recomandă reglementarea termenului limită de aplicare a legii noi în dispozițiile finale ale acesteia (NrMarg. 476). Astfel, practicianul va obține informații cu privire la termenul limită de aplicare chiar din legea nouă. Același regim este aplicabil și cu privire la abrogarea ordonanțelor.

4.6 Dispoziții tranzitorii

747 Nu este admisă sintetizarea dispozițiilor tranzitorii în articolele finale ale legii cadru. Acestea vor fi incluse în **legea nouă în cauză** care a necesitat adoptarea sau modificarea dispozițiilor tranzitorii concrete (NrMarg. 684 și urm.). Și alte reglementări (de ex. împuterniciri de adoptare a regulamentelor), cu o perioadă de valabilitate normativă, vor fi incluse în legea nouă corespunzătoare. Astfel, practicienii pot regăsi toate reglementările determinante pentru o situație de fapt în legea nouă în cauză. În plus, se evită reminiscențele de reglementare.

748 Cu privire la formularea dispozițiilor tranzitorii, în legile noi în cauză se aplică recomandările menționate în NrMarg. 412 și urm. și 684 și urm.

4.7 Dispoziții cu privire la perioada de valabilitate

749 Și în legea cadru este necesară menționarea expresă și precisă a **datei de intrare în vigoare**. Pentru legea cadru sunt aplicabile recomandările cu privire la intrarea în vigoare a legii noi (NrMarg. 438 și urm.) și a modificărilor individuale (NrMarg. 708 și urm.).

750 Reglementarea cu privire la intrarea în vigoare este prevăzută **exclusiv în ultimul articol** al legii cadru. Articolele individuale ale legii cadru cu legi noi integrale (reglementările inițiale sau înlocuiri) nu pot conține reglementări diferite cu privire la intrarea în vigoare (NrMarg. 737, 722).

751 Titlul ultimului articol este „Intrarea în vigoare“.

752 În cazul legilor cadru este avută în vedere frecvent o **intrare în vigoare separată** (NrMarg. 455 și urm., 713). La formularea normei cu privire la intrarea în vigoare se va acorda atenție respectării clarității, precum și delimitării precise a volumului de reglementări care urmează să intre în vigoare la o anumită dată. În articolul care include dispoziția cu privire la intrarea în vigoare, volumul de reglementări poate fi menționat în alineate, teze distincte sau prin intermediul unei enumerări numerotate.

753 În cazul în care modificările care urmează să intre în vigoare la aceeași dată sunt concentrate **într-un singur articol** (NrMarg. 713), este suficientă menționarea articolelor individuale ale legii cadru în dispoziția cu privire la intrarea în vigoare. În situația în care, cu caracter excepțional, **dispoziții individuale de modificare a unui articol** urmează să intre în vigoare la o dată diferită, este necesară menționarea concretă a acestora. În toate cazurile este necesară formularea unui text clar al legii noi la diferitele date prevăzute pentru intrarea în vigoare.

754 Norma de ieșire din vigoare (NrMarg. 576, 745) reprezintă o alternativă la norma de abrogare, în cazul în care se urmărește abrogarea unei legi integrale sau a unui regulament integral, deoarece legea cadru creează o legislație de bază nouă sau modificată. Articolul final va fi intitulat în acest caz „Intrare în vigoare, abrogare“.

4.8 Formula finală

755 Pentru legile cadru sunt aplicabile aceleași formule de încheiere ca în cazul reglementărilor inițiale (NrMarg. 483 și urm.) sau al modificărilor individuale (NrMarg. 715 și urm.). Formula de încheiere trebuie adoptată cu atenție, ținând cont de conținutul de ansamblu al legii cadru.

5 Legea de introducere

756 Codificările importante sunt însoțite frecvent de legi de introducere (de ex. legile de introducere a Codului Civil, a Codului Comercial, a Codului de Procedură Civilă, a Legii de organizare judiciară, a Codului Fiscal, a Legii insolvenței).

757 În cazul adoptării unui volum extins de norme juridice noi, sunt necesare periodic numeroase dispoziții tranzitorii (NrMarg. 412 și urm.) care nu sunt prevăzute la finalul legii noi în format nou (codificare), ci într-o lege distinctă de introducere. O parte din aceste legi prezintă o importanță atât de mare, încât este necesar să poată fi identificate fără probleme și citate fără echivoc multă vreme.

758 Ca urmare a legăturii directe între codificare și legea de introducere, se recomandă adoptarea ambelor legi prin intermediul unui instrument legislativ unic. În legea cadru în cauză sunt incluse și

modificările subsecvente, frecvent în volum ridicat (NrMarg. 497, 740 și urm.); astfel, legea de introducere are ca obiect dispoziții de tranziție.

759 Legile existente de introducere sunt valorificate sub forma unui cadru pentru toate dispozițiile tranzitorii ulterioare, care se referă la legea nouă în cauză (NrMarg. 681). În cazul modificării unei legi noi care dispune de o lege de introducere și dacă această modificare implică adoptarea de dispoziții tranzitorii, acestea pot fi incluse în legea de introducere. Titlul articolelor individuale din legea de introducere va face referire concretă la legea care a justificat adoptarea dispoziției tranzitorii în cauză.

Exemplu:

Art. 7 din cea de-a doua lege de modificare a normelor în domeniul îngrijirii din 21 aprilie 2005 (M.O. I pag. 1073) are următorul conținut:

Art. 7

Modificarea legii de introducere
a Codului Civil

În art. 229 din legea de introducere a Codului Civil în ediția publicată la 21 septembrie 1994 (M.O. I pag. 2494; 1997 I pag. 1061), cu ultima modificare prin art. 2 și 4 alin. 2 din legea din 6 februarie 2005 (M.O. I pag. 203), este adăugat următorul § 14:

„§ 14

Dispoziție tranzitorie

pentru cea de-a doua lege de modificare a normelor în domeniul îngrijirii
din 21 aprilie 2005

Drepturile la remunerație și restituire a cheltuielilor tutorilor, îndrumătorilor și îngrijitorilor, născute anterior datei de 1 iulie 2005, sunt reglementate de normele aplicabile până la intrarea în vigoare a celei de-a Doua Legi de modificare a normelor în domeniul îngrijirii din 21 aprilie 2005 (M.O. I pag. 1073).“

760 În cazul în care legea de introducere este adoptată prin intermediul unui instrument legislativ distinct, de regulă se sincronizează intrarea în vigoare a acesteia cu intrarea în vigoare a legii de introducere (NrMarg. 462 și urm.).

Partea E

Ordonanțe

<p>215 Monitorul Oficial Anul 2007 Partea I nr. 7, editat la Bonn pe 5 martie 2007</p> <p>Ordonanță privind neîngrădirea accesului la documente pentru persoane nevăzătoare sau cu deficiențe de vâz în timpul procesului la instanță (Ordonanța pentru asigurarea accesului / Zugänglichmachungsverordnung – ZMV)</p>		Data publicării
<p>din 26 februarie 2007</p> <p>În baza § 191a alin. 2 din Legea de organizarea a instanțelor judecătorești, modificat prin art. 15c nr. 2 din Legea din 22 martie 2005 (M.O. I pag. 837), precum și corob. cu § 46 alin. 8 din Legea contravențiilor, introdus prin art. 1 nr. 2 din Legea din 26 iulie 2002 (M.O. I pag. 2864, 3516), ministerul justiției din Germania dispune:</p>		Data promulgării
<p>§1</p> <p>Domeniul de aplicare</p>		Titlu = denumire (Denumire scurtă – prescurtare)
<p>(1) Prezenta ordonanță/normă de aplicare reglementează cerințele și procedura pentru accesarea documentelor în cauzele de la instanță, de către persoanele nevăzătoare sau cu handicap de vedere (persoane îndreptățite), într-o formă accesibilă acestora.</p> <p>(2) Ordonanța/norma de aplicare se aplică tuturor dosarelor de cercetare penală și executare de la Parchet, precum și procedurile de sancționare contravențională, când sunt implicate persoane nevăzătoare sau cu handicap de vedere.</p> <p>(3) Dreptul de a le fi asigurat accesul conform prezentei Ordonanțe/norme de aplicare există față de instanță, în cazul proceselor, față de Parchet, în cercetarea penală, față de autoritatea competentă, în cazul procedurii de sancționare contravențională, precum și față de autoritatea de executare care are competența în procedurile specifice legate de situațiile enumerate mai sus.</p>		Formula introductivă cu norma de abilitare
<p>§2</p> <p>Obiectul accesibilizării</p> <p>(1) Dreptul de acces conform § 191a alin. 1 teza 1 și alin. 2 din Legea de organizare a instanțelor judecătorești, corob. și cu § 46 alin. 1 din Legea contravențiilor, cuprinde documente care se comunică sau se aduc la cunoștință persoanelor îndreptățite, fără îndeplinirea unor condiții de formă. Nu fac obiectul acestei ordonanțe/norme de aplicare desenele sau alte reprezentări anexate acestor documente, care nu pot fi redată prin semnele specifice, și nici dosarele prezentate de o autoritate.</p> <p>(2) Nu se aduce atingere dispozițiilor privind comunicarea sau transmiterea neformală de documente.</p> <p>(3) Nu se aduce atingere altor drepturi privind accesarea, pe care le au persoanele îndreptățite în baza altor legi.</p>		Titlul articolului
<p>...</p> <p>§9</p>		Dispoziție legală
		Reglementare temporală

Intrarea în vigoare

Prezenta ordonanță/normă de aplicare intră în vigoare în prima zi a celei de-a treia luni care urmează datei publicării.

(în cazul de față: intrarea în vigoare)

Consiliul Federal și-a dat acordul.

Berlin, 26 februarie 2007

Ministrul justiției

Brigitte Zypries

Formula finală

Data promulgării

Semnături

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

Partea E

Ordonanțe

1 Observații generale

761 Noțiunea de ordonanță se referă la regulile reunite sub un titlu și emise de organele prevăzute la art. 80 din Constituție (guvern federal, ministere federale, guverne de land ș. a.) în anumite condiții constituționale (NrMarg. 19). Ca și legile, ordonanțele au caracter obligatoriu. Spre deosebire de legi, nu sunt adoptate de parlament, ci sunt emise de **executiv**. Pentru emiterea de ordonanțe trebuie să existe o **abilitare legală** privind conținutul, scopul și limitele acestora (NrMarg. 381 până la 411).

762 În mod deosebit contează respectarea **obligației** prevăzute de art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție, în ceea ce privește trimiterile. Astfel, la fiecare ordonanță trebuie indicată norma pe care se bazează. Nerespectarea acestei obligații atrage după sine nulitatea ordonanței. O astfel de omisiune nu poate fi reparată prin modificarea sau completarea formulei introductive. Dispozițiile ordonanței, pentru care nu a fost indicată sau nu a fost complet indicată abilitarea, trebuie emise din nou, cu respectarea obligației de realizare a trimiterii.

763 Baza legală este indicată în **formula introductivă** a ordonanței (NrMarg. 780 și urm.). Formula introductivă indică și cine a emis ordonanța, precum și cine a fost implicat conform prevederilor normei de abilitare.

764 În cazul emiterii de ordonanțe, vor fi respectate cerințele de formă și procedură stabilite conform Constituției și normei de abilitare. Conținutul ordonanței trebuie să fie acoperit în totalitate de abilitarea prin lege, la care se face referire în formula introductivă. Adică trebuie să respecte conținutul și scopul din abilitare, nefiind permisă depășirea limitelor prevăzute. Fiecare instanță hotărăște pe răspundere proprie în cazuri individuale, dacă ordonanța este contrară legii din punct de vedere formal sau material (competența de declarare a nelegalității). Acesta este motivul pentru care ordonanțele trebuie elaborate cu atenție, ca să nu mai apară dubii în ceea ce privește valabilitatea lor.

765 Există **ordonanțe noi** (NrMarg. 767 și urm.) și **ordonanțe de modificare** (NrMarg. 812 și urm.). Acestea au o structură de bază și sunt formulate ca legile noi (NrMarg. 320 și urm.) și legile de modificare (NrMarg. 492 și urm.). Pentru proiecte de ordonanțe, se aplică în mod corespunzător dispozițiile esențiale ale RCMF referitoare la proiectele de lege (§ 62 alin. 2 RCMF).

766 Ordonanțele existente pot fi modificate sau extinse periodic prin acte similare de modificare. În cazul modificărilor de fond, se recomandă emiterea unei ordonanțe de înlocuire. Ordonanțele noi ar trebui emise numai pentru a crea primul act normativ din această categorie pentru materia reglementată (NrMarg. 493).

2 Ordonanțe noi

2.1 Titlul

767 În principiu, titlul ordonanței se formează după regulile legilor noi (NrMarg. 321 și urm.).

768 Din denumire și din denumirea scurtă trebuie să reiasă că este vorba despre o ordonanță. Pentru **indicarea rangului** actului legislativ, se folosește numai cuvântul „ordonanță” (§ 62 alin. 1 RCMF).

769 Și în cazul ordonanțelor noi, **denumirea** redă, pe scurt, obiectul reglementării (NrMarg. 328). În cazul în care denumirea nu poate fi formulată suficient de concis, este bine să fie prevăzută și o **denumire scurtă** (NrMarg. 331 și urm.), pentru ca trimiterile la ordonanță să nu fie dificil de făcut.

770 Dacă a fost emisă o ordonanță de **aplicare a unei legi**, este bine ca legea să fie menționată în titlu, cu **denumirea completă**. În felul acesta este posibil ca, în textul ordonanței, să fie folosită, în loc de trimiterea completă, doar denumirea completă sau formula „a/al legii” (NrMarg. 236).

771 Dacă o lege nouă conține **mai multe abilitări** și sunt emise mai multe ordonanțe de aplicare a legii respective, ar trebui ca denumirile acestor ordonanțe să nu se deosebească unele de altele doar prin numerale. Numerotarea ca unic mod de departajare este prea puțin semnificativă.

În baza Legii privind regimul explozivilor au fost emise ordonanțe noi cu următoarele denumiri:

Exemple de erori:

Prima ordonanță referitoare la Legea privind regimul explozivilor

A doua ordonanță referitoare la Legea privind regimul explozivilor

A treia ordonanță referitoare la Legea privind regimul explozivilor

Exemple:

Ordonanța privind costurile pentru Legea privind regimul explozivilor

Ordonanță privind competența Oficiilor Vamale Principale în urmărirea și sancționarea unor contravenții conform Legii privind regimul armelor și Legii privind regimul explozivilor

772 În cazul emiterii unei ordonanțe pentru aplicarea unui Regulament al Comunităților Europene⁵⁵ sau a unei Directive a Comunităților Europene⁵⁶ ori pentru implementarea unei Decizii-Cadru⁵⁷ sau a unei Decizii a Uniunii Europene trebuie evidențiată clar legătura cu **dreptul Uniunii Europene**. Acest lucru este posibil prin menționarea, în titlu, a Regulamentului la care face referire actul legislativ european (NrMarg. 312, 330).

773 Pentru ordonanțele noi este bine să fie stabilită o **prescurtare oficială**, la fel ca în cazul legilor noi (NrMarg. 341 și urm.). Rangul normei va fi indicată prin litera „V” (de la „Verordnung” în germană – ordonanță/normă de aplicare), cu mențiunea că aceasta se va găsi întotdeauna la sfârșitul prescurtării.

⁵⁵ Tratatul de la Lisabona: Regulament al Uniunii Europene

⁵⁶ Tratatul de la Lisabona: Directivă a Uniunii Europene

⁵⁷ Tratatul de la Lisabona: Decizia-Cadru nu mai este prevăzută ca act juridic.

2.2 Formula introductivă

774 Formula introductivă a ordonanței îndeplinește două funcții: indică emitentul actului legislativ și, deci, pe cel care este responsabil pentru acest act, precum și baza legală a ordonanței.

775 Formula introductivă nu face parte din textul ordonanței; totodată, nu poate fi modificată ulterior.

2.2.1 Mențiuni cu privire la emitentul ordonanței

776 În formula introductivă a ordonanței este indicat emitentul, **menționat** în abilitarea de emitere a acestui act juridic. Dacă mai multe ministere sunt abilitate să emită ordonanța, vor fi menționate toate, în ordinea prevăzută în abilitare.

777 Ordonanța emisă de mai multe ministere federale în baza diferitelor abilitări se numește ordonanță cumulativă și poate avea următoarea formulă introductivă:

În baza §... ministerul federal... dispune și în baza §... ministerul federal... dispune

Dacă o astfel de ordonanță se bazează parțial pe abilitarea guvernului federal și parțial pe cea a unui minister, formula introductivă va fi următoarea:

În baza §... dispune guvernul federal și în baza §... dispune ministerul federal...

Ordonanțele cumulative ridică probleme dacă nu reiese clar cine pentru ce părți ale actului legislativ va fi responsabil și de către cine va putea fi modificat acest act care, formal, este emis în comun.

778 Formula introductivă este în sarcina autorității emitente a ordonanței, care își asumă răspunderea pentru acest act (art. 82 alin. 1 teza 2 din Constituție). Acest aspect reiese din formula finală de adoptare (NrMarg. 810 f.).

779 Spre deosebire de formula introductivă a unei legi, cea din ordonanțe nu menționează dacă ordonanța a fost emisă cu acordul Consiliului Federal. Dacă este necesar un astfel de acord, se face mențiune despre aceasta în baza unei înțelegeri între Consiliul Federal și guvernul federal; mențiunea se găsește în formula finală a ordonanței (NrMarg. 811).

2.2.2 Indicarea bazei legale

780 În conformitate cu prevederile art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție, formula introductivă conține informația despre baza legală a ordonanței. Astfel, după „în baza“ urmează enumerarea tuturor dispozițiilor legale pe care se bazează ordonanța.

781 Baza legală trebuie indicată cât mai clar, nu este suficientă o trimitere generală la o anumită lege nouă. Dacă norma de abilitare conține mai multe subdiviziuni, trebuie denumite toate acestea, așa încât să poată fi stabilită baza abilitării (de ex. alineat, teză, număr, literă, literă dublă).

Exemplu:

În baza § 7 alin. 1 teza 1 și 2 nr. 1 lit. d și nr. 2 lit. a din Legea privind epizotiile...

Este suficientă menționarea unei subdiviziuni supraordonate dacă toate subdiviziunile subordonate sunt relevante ca bază pentru actul legislativ.

782 În formula introductivă își au locul toate abilitările relevante în **momentul promulgării** ordonanței. Acestea nu trebuie doar publicate, ci și să fie deja sau încă în vigoare.

783 Se poate întâmpla ca scopul, conținutul și limitele abilitării să fie stabilite și prin alte dispoziții legale, când acestea din urmă **se află la baza normei de abilitare**. Într-un asemenea caz, trebuie indicate și respectivele dispoziții în formula introductivă, cu excepția situației în care norma de abilitare face trimitere expresă la acestea (NrMarg. 388 f.). Astfel de dispoziții sunt cele care, după norma de abilitare propriu-zisă, sunt indicate după „coroborat cu”.

Exemplu:

Formula introductivă a ordonanței privind evacuarea deșeurilor din 17 decembrie 2003:

În baza § 4 alin. 6 nr. 3 corob. cu alin. 4 din Legea privind evacuarea deșeurilor, revizuit prin art. 9 nr. 1 din Legea din 9 septembrie 2001 (M.O. I pag. 2331)...

784 O particularitate a acestei reguli o reprezintă situația în care o ordonanță, în baza unei abilitări corespunzătoare, reglementează aspecte legate de taxe, procente de taxe sau acoperirea cheltuielilor. Emitentul ordonanței va trebui ca, la elaborarea normelor, să respecte dispozițiile de la **Secțiunea a 2-a a Legii privind costurile administrative** din 23 iunie 1970 (M.O. I pag. 821). A doua secțiune reprezintă o concretizare a abilitării respective și, deci, trebuie menționată în formula introductivă a ordonanței, coroborat cu abilitarea.

Exemplu:

În baza § 14 alin. 2 teza 1 și 2 și alin. 3 din Legea privind supravegherea sectorului bancar din 22 aprilie 2002 (M.O. I pag. 1310), coroborat cu Secțiunea a 2-a a Legii privind costurile administrative din 23 iunie 1970 (M.O. I pag. 821)...

Modificările Legii costurilor administrative sunt menționate aici numai dacă se referă la Secțiunea a 2-a a legii, adică dacă se referă la §§ 2 până la 7 din respectiva lege.

785 Normele de abilitare preconstituționale trebuie însoțite de fiecare dată de art. 129, una dintre dispozițiile tranzitorii din Constituție.

Exemplu:

În baza art. 31 alin. 2 din Legea privind cecurile, în versiunea revizuită publicată în Monitorul Oficial Partea a III-a, nr. FNA 4132-1, coroborat cu art. 129 alin. 1 din Constituție...

786 Cu ajutorul informațiilor din formula introductivă trebuie ca **textul relevant al normei de abilitare** să poată fi stabilit fără echivoc (NrMarg. 781).

787 În cazul în care norma de abilitare **nu a fost modificată** după ultima publicare a textului complet al legii noi, adică după emitere sau după ultima republicare, trebuie indicată cu denumirea completă a legii noi, precum și cu detaliile referitoare la promulgare sau publicare și cu locul publicării:

În baza §... din... [Legea] de la data de... (M.O...)

sau

În baza §... din... [Legea] în versiunea publicată la data de... (M.O....)

788 Altfel, vor trebui menționate **denumirea completă a legii noi și legea** care a modificat, adăugat ulterior sau revizuit norma de abilitare după ultima publicare a textului complet al legii noi, după cum urmează:

- în cazul modificării:
„În baza §... din... [Legea], cu [ultimele] modificări în baza art.... din Legea din... (M.O....)...”
- în cazul adăugării ulterioare:
„În baza §... din... [Legea], adăugat în baza art.... din Legea din... (M.O....)...”
- în cazul revizuirii:
„În baza §... din... [Legea], revizuit în baza art.... din Legea din... (M.O....)...”

Dacă norma de abilitare a fost adăugată sau revizuită complet și după aceea modificată din nou, este suficientă indicarea ultimei modificări.

789 Dacă sunt menționate **mai multe baze legale**, trebuie ca **fiecare** să aibă trimiterea corespunzătoare la modificare. Din informațiile privind modificarea nu reiese dacă aceasta a fost de conținut sau pur formală (de ex. dacă s-a referit doar la denumirile articolelor). Dacă au fost modificate bazele legale ale aceleiași legi noi, iar altele nu, este suficientă următoarea formulare:

În baza § 3 alin. 11 teza 3, a § 12 alin. 1 și a § 52 alin. 2 teza 1 din Legea reciclării și deșeurilor, din care au fost modificate § 3 alin. 11 teza 3 prin art. 8 nr. 2 din Legea din 27 iulie 2001 (M.O. I pag. 1950) și § 12 alin. 1 prin art. 1 nr. 4 din Legea din 15 iulie 2006 (M.O. I pag. 1619)...

790 Modificarea legii noi fără a schimba ceva în privința normei de abilitare va fi menționată în formula introductivă numai dacă are **efecte nemijlocite asupra abilitării** (de ex. dacă a fost modificată o reglementare la care face referire la norma respectivă). Formularea va fi:

... cu respectarea art.... din Legea din... (M.O....)...

Alte modificări ale legii noi, care nu au legătură cu baza abilitării, nu prezintă relevanță pentru formula introductivă a ordonanței/normei de aplicare.

791 Pentru a evidenția faptul că informația din formula introductivă, referitoare la modificare, se referă la norma de abilitare și nu la întreaga lege nouă, este util ca informația respectivă să se regăsească după norma de abilitare, într-o **propoziție relativă**. Dacă sunt necesare mai multe

informații despre modificări, formula introductivă poate fi împărțită în mai multe părți (NrMarg. 795, 798 și urm.).

792 Nu se menționează **denumirea legii de modificare**. Dacă modificarea se găsește într-o lege modificată prin mai multe legi, fie și numai sub formă de modificări ulterioare, se va indica, eventual, articolul, numărul, alineatul etc., care a modificat baza legală menționată.

Exemplu:

În baza § 26 alin. 1 teza 1 nr. 9..., precum și coroborat cu alin. 3 teza 5 din Legea transporturilor feroviare, din care... § 26 alin. 3 teza 5 a fost modificat prin **art. 1 nr. 9 din Legea** din 9 decembrie 2006 (M.O. I pag. 2833), se dispune...

2.2.3 Cerințe speciale privind etapa de elaborare a ordonanței

793 Dacă norma de abilitare conține prevederi exprese pentru emitentul ordonanței, în sensul îndeplinirii unor obligații de **participare și consultare**, mențiunea cu privire la îndeplinirea acestor obligații se va face printr-una dintre formulările următoare „în înțelegere cu...“, „de comun acord cu...“ sau „după consultarea cu...“.

Exemplu:

§ 9 din Legea privind conversia în euro a obligațiunilor din 9 iunie 1998:

Ministerul justiției din Germania este abilitat să stabilească, în înțelegere cu ministerul finanțelor din Germania și ministerul economiei și tehnologiei din Germania, prin ordonanță, fără acordul Consiliului Federal,...

Formula introductivă a ordonanței privind înlocuirea costurilor de trecere la euro pentru instituttele de creditare din 11 august 1998:

În baza § 9 din Legea privind conversia în euro a obligațiunilor din 9 iunie 1998 (M.O. I pag. 1242, 1250), ministerul justiției din Germania dispune, în înțelegere cu ministerul finanțelor din Germania și ministerul economiei și tehnologiei din Germania:...

794 În cazul în care **drepturile de participare** nu sunt stabilite în abilitare, ci **într-o altă dispoziție**, trebuie ca în formula introductivă să se facă referire și la această dispoziție, folosindu-se formularea „coroborat cu”, cu excepția situației în care norma de abilitare conține o trimitere expresă la norma respectivă.

795 Dacă sunt indicate mai multe abilitări și rezultă diferite obligații de participare și consultare sau competența aparține unuia dintre mai multe ministere federale, în baza unor abilitări diferite, formula introductivă poate să conțină mai multe **”blocuri” sintetice**, după cum urmează:

Dispune

– ministerul federal ..., în baza §..., după consultarea..., precum și

– ministerul federal ..., în baza §..., în înțelegere cu ministerul federal...

796 Prin **dispoziție de organizare**, cancelarul Germaniei poate reorganiza structurile ministerelor federale și poate redenumi aceste instituții. Legea privind competențele din 16 august 2002 stabilește că competențele prevăzute de legi sau ordonanțe revin autorităților federale supreme, care

are competența în urma reorganizării, indiferent de eventuala modificare expresă a unor astfel de norme de competență. Simpla modificare a denumirii unui minister prin dispoziție de organizare nu aduce atingere competențelor stabilite pentru acesta (§ 1 alin. 1 și 2 din Legea privind competențele). În acest mod, textul abilitărilor existente pentru emiterea de ordonanțe și al dispozițiilor care reglementează participarea diferitelor instituții poate fi modificat mai târziu, prin procedura obișnuită de modificare sau prin ordonanță de modificare a competențelor, emisă de ministerul justiției din Germania (§ 2 din Legea privind competențele). **Atâta timp cât** textul de abilitare nu a fost încă adaptat la noua schimbare, trebuie ca în formula introductivă a ordonanței să se facă referire la modificări, pentru ca noul minister competent sau redenumit să aibă legitimitate. În cazul **modificării competențelor**, se face legătura cu § 1 alin. 1 din Legea privind competențele și dispoziția de organizare corespunzătoare. Dacă este vorba numai despre o **modificare a denumirii**, va fi indicat § 1 alin. 2 din Legea privind competențele.

Exemplu:

În baza... din... [Legea] coroborat cu § 1 alin. 2 din Legea privind competențele din 16 august 2002 (M.O. I pag. 3165) și dispoziția de organizare din... (M.O....), ministerul... din Germania dispune...

797 În cazul în care, în mod excepțional, ordonanța trebuie emisă cu **implicarea parlamentului Germaniei** (NrMarg. 402 f.), formula introductivă a ordonanței va conține trimiterea la o decizie de modificare, adoptată de parlamentul Germaniei:

„având în vedere decizia parlamentului Germaniei din...”.

Dacă parlamentul nu a participat la elaborarea ordonanței sau nu a adoptat o decizie de modificare, formula introductivă a ordonanței va conține formula „cu respectarea drepturilor parlamentului Germaniei”.

798 Pentru o mai bună **structurare a unei formule introductive voluminoase**, ar putea fi util ca, la început, să fie enumerate normele care reprezintă baza pentru abilitare; abia după aceea ar trebui făcută trimitere la fiecare dintre **modificări, incluse** în cadrul unei propoziții relative. Formularea ar putea fi următoarea:

În baza §§ X, Y și Z din... [Legea], dintre care § X a fost revizuit prin art.... din Legea de la data de..., § Y a fost completat prin art.... din Legea de la data de..., iar § Z a fost modificat ultima oară prin art.... din Legea de la data de,...

799 Formula introductivă trebuie să fie **clară**, la nevoie putând fi utilizate linii pentru enumerări.

Exemplu:

În baza

- §... și a §...,
- §§... și a §..., precum și a
- §..., corob. cu §... și §...

dispune...

2.3 Ordonanțe de subdelegare

800 Dacă este admisă subdelegarea (NrMarg. 394 și urm.), se recomandă ca delegarea abilitării să fie reglementată printr-o ordonanță separată (ordonanță de subdelegare), astfel fiind mai ușor de stabilit competența pentru emiterea de ordonanțe specializate.

801 În formula introductivă a unei ordonanțe de subdelegare trebuie menționată ca normă de abilitare reglementarea prin care este admisă subdelegarea. Aceasta este menționată coroborat cu norma de abilitare, care conține obiectul delegării, cu excepția situației în care abilitarea de subdelegare face trimitere expresă la această normă de abilitare.

Exemplu:

§ 142 alin. 2 din Legea telecomunicațiilor permite subdelegarea unei abilitări de emitere a ordonanțelor⁵⁸:

¹Ministerul economiei și tehnologiei din Germania este abilitat ca, în înțelegere cu ministerul finanțelor din Germania și prin ordonanță care nu necesită acordul Consiliului Federal, să reglementeze detaliile privind plata de taxe și nivelul taxelor, inclusiv modul de plată a acestora...

⁶Ministerul economiei și tehnologiei din Germania poate transfera abilitarea prevăzută de teza 1, prin ordonanță... asupra Agenției Rețelelor din Germania.⁷ Ordonanța în baza tezei 6, inclusiv abrogarea acesteia, necesită ajungerea la o înțelegere între ministerul economiei și tehnologiei din Germania și ministerul finanțelor din Germania.

Formula introductivă a ordonanței de subdelegare este următoarea:

În baza § 142 alin. 2 tezele 6 și 7... din Legea privind telecomunicațiile..., ministerul economiei și tehnologiei din Germania, în înțelegere cu ministerul finanțelor din Germania dispune:...

802 Subdelegarea poate fi reglementată în diferite moduri într-o ordonanță de subdelegare. Ordonanța poate prevedea transferul abilitării.

Abilitarea prevăzută la §... din... [Legea] se transferă
asupra... [autoritatea care va fi abilitată].

Subdelegarea poate fi formulată și în așa mod încât destinatarul subdelegării să fie abilitat să emită ordonanțe.

... [autoritatea care va fi abilitată] este abilitată să
emită ordonanțe conform §... din... [Legea].

Destinatarul va fi întotdeauna o autoritate sau o instituție, nu persoana care o conduce.

803 În cazul în care destinatarul emite ordonanța specializată, trebuie ca, în formula introductivă, să fie indicată abilitarea transferată, coroborat cu ordonanța de subdelegare.

Exemplu:

Formula introductivă la Ordonanța privind taxele de telecomunicație:

În baza § 142 alin. 2 tezele 1, 2, 6 și 7 din Legea telecomunicațiilor, **coroborat cu § 1 din Ordonanța de transferare a abilitării conform legii telecomunicațiilor**, dintre care § 142 alin. 2

⁵⁸ Numerotarea frazelor este utilă pentru o mai bună ilustrare.

din Legea telecomunicațiilor a fost modificată ultima oară prin art. 273 nr. 1, iar § 1 din Ordonanța menționată a fost modificat ultima oară prin art. 465 din Ordonanța din 31 octombrie 2006 (M.O. I pag. 2407), Agenția pentru Rețele de electricitate, gaz, telecomunicații, poștă și căi ferate din Germania, în înțelegere cu ministerul finanțelor din Germania și ministerul economiei și tehnologiei din Germania, dispune:...

2.4 Durata de valabilitate

804 În principiu, intrarea în vigoare și abrogarea de ordonanțe/norme de aplicare se formulează și dispun **ca în cazul legilor** (NrMarg. 438 și urm.).

805 Efectul unei ordonanțe **depinde de legea de abilitare**. Ordonanța poate produce efecte numai dacă, la emiterea ei, există o normă de abilitare valabilă și care să acopere întregul cuprins (NrMarg. 381, 460). De aceea, va fi formulată numai după intrarea în vigoare a dispoziției legale de abilitare (§ 66 alin. 1 RCMF). Ordonanța nu va intra în vigoare înaintea legii pentru a cărei detaliere urmează să fie elaborată.

806 În normele de abilitare se poate stabili ca ordonanțele să fie valabile pe o perioadă **limitată**. Într-un asemenea caz, norma de abilitare conține un moment concret pentru abrogare. Pentru a asigura claritatea normelor, data concretă a abrogării trebuie indicată **și în ordonanță**, mai ales dacă durata legală maximă de valabilitate nu trebuie epuizată complet.

807 De multe ori, norma de abilitare prevede și posibilitatea **prelungirii** duratei de valabilitate, în anumite condiții, cum ar fi în cazul ordonanțelor privind implementarea de reguli din dreptul Uniunii Europene, dacă conținutul reglementat necesită acordul Consiliului Federal.

Exemplu:

§ 4 alin. 2 din InVeKoS-Daten-Gesetz (Legea privind prelucrarea și utilizarea datelor în sistemul integrat de gestionare și control conform dispozițiilor comunitare privind reglementări de sprijin în domeniul agrar):

Ordonanțe conform alin. 1 pot fi adoptate fără acordul Consiliului Federal, dacă este necesar să intre în vigoare imediat, pentru a fi posibilă implementarea de acte legislative ale Comunității Europene în domeniul de aplicare al § 1. Acestea se abrogă cel târziu după șase luni de la intrarea lor în vigoare, prelungirea duratei fiind posibilă numai cu acordul Consiliului Federal.

Dispoziția privind perioada de valabilitate din ordonanță va fi formulată astfel:

Exemplu:

§ 9 din Ordonanța pentru protecția păsărilor de crescătorie față de gripa aviară clasică:

Prezenta ordonanță intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării. Se aprobă la sfârșitul zilei de 15 august 2006, în măsura în care, cu acordul Consiliului Federal, nu va fi prevăzut altceva.

808 În norma de abilitare poate fi prevăzut ca ordonanța să fie **limitată în timp**; legiuitorul poate stabili ca limitarea în timp să depindă de îndeplinirea anumitor condiții.

Exemplu:

§ 3 alin. 2 teza 1 din Legea privind etichetarea peștelui:

Ordonanțele ... pot fi emise fără acordul Consiliului Federal dacă ... perioada lor de valabilitate este limitată la un interval determinat, de cel mult șase luni.

Ordonanțele emise în baza unei astfel de abilitări **trebuie să conțină o dată concretă pentru abrogare**. Formularea în ordonanța nouă va fi următoarea:

Exemplu:

§ 2 din Ordonanța privind folosirea dispozițiilor comunitare pentru subvențiile destinate culturilor energetice în procesul de prelucrare în ferme agricole în anul 2007:

Prezenta ordonanță intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării. Se abrogă pe 20 octombrie 2007, în măsura în care, cu acordul Consiliului Federal, nu se dispune altceva.

809 Emitentul ordonanței poate limita termenul de valabilitate al acesteia, **din alte motive**, fără ca această posibilitate să fi fost prevăzută de lege. Dispoziția legală de abrogare se formulează ca în cazul legilor (NrMarg. 469 și urm.).

2.5 Formula finală

810 În cazul în care ordonanța **nu necesită un acord**, formula finală va conține locul și data promulgării. Dacă sunt emise de guvernul federal, aceste acte juridice trebuie semnate de membrii guvernului federal și de cancelarul federal și trebuie promulgate de cancelarul federal. Ordonanțele emise de un minister federal vor fi promulgate de un membru permanent al guvernului federal. Ordonanța comună a mai multor ministere federale se promulgă de acestea împreună. Regulile privind semnarea originalului se găsesc la §§ 66 și 67 RCMF.

811 Într-o ordonanță care necesită acordul Consiliului Federal, formula finală începe întotdeauna cu propoziția: „Consiliul Federal și-a dat acordul.“ Această formulă apare în ordonanțele pentru care toate abilitările au nevoie de acordul Consiliului Federal, precum și în cele care necesită numai parțial acordul Consiliului. În respectivul caz, formula finală se termină cu indicarea locului și datei promulgării.

1450 Monitorul Oficial Anul 2006 Partea I nr. 31, editat la Bonn pe 13 iulie 2006

Data publicării

Ordonanța/norma de modificare a Ordonanței privind serviciile specializate Eurojust*)

Titlu = Denumire

din 7 iulie 2006

Data promulgării

În baza § 7 alin. 1 din Legea Eurojust din 12 mai 2004 (M.O. I pag. 902), ministrul justiției din Germania dispune:

Formula
introdusivă cu
norma de abilitare

Art. 1

Ordonanța privind serviciile specializate Eurojust din 17 decembrie 2004 (M.O. I pag. 3520) se modifică după cum urmează:

Fraza introdusivă

1. La § 1 se înlocuiește „art. 3 din Decizia 2003/48/JAI a Consiliului din 19 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a unor măsuri specifice de cooperare polițienească și judiciară pentru combaterea terorismului în conformitate cu art. 4 din Poziția Comună 2001/931/PESC (JO L 16 din 22 ianuarie 2003, pag. 68) (serviciul specializat național)” cu următoarea formulare „art. 2 alin. 2 din Decizia 2005/671/JAI a Consiliului din 20 septembrie 2005 privind schimbul de informații și cooperarea referitoare la infracțiunile de terorism (JO L 253 din 29 septembrie 2005, pag. 22) (serviciul specializat național)”.

Dispoziție de
modificare

2. La § 2 alin. 1 teza 1, se înlocuiește „art. 3 alin. 1 și 2 din Decizia 2003/48/JAI” cu cuvintele „art. 2 alin. 3 și 5 din Decizia 2005/671/JAI”.

Dispoziție de
modificare

3. § 3 se modifică după cum urmează:

a) La alin. 1 se înlocuiește „art. 3 alin. 1 și alin. 2 teza 2 din Decizia 2003/48/JAI” cu cuvintele „art. 2 alin. 3 și 5 din Decizia 2005/671/JAI”.

Dispoziție de
modificare cu
subdiviziuni

b) La alin. 2 se înlocuiește „art. 3 alin. 2 din Decizia 2003/48/JAI” cu cuvintele „art. 2 alin. 3 și 5 din Decizia 2005/671/JAI”.

4. § 5 alin. 2 se modifică după cum urmează:

„(2) După transmiterea la Eurojust, informațiile stocate în acest fișier conform § 2 alin. 1 teza 1 vor fi șterse, ștergerea realizându-se cel târziu după șase luni de la stocare. Seturile de date modificate după stocare vor fi șterse cel târziu după șase luni de la ultima modificare. Informațiile vor fi șterse și atunci când organizația, la care se referă, nu va mai pe lista prevăzută la art. 1 alin. 4 din Poziția Comună 2001/931/PESC privind aplicarea unor măsuri specifice pentru combaterea terorismului din 27 decembrie 2001 (JO L 344 din 28 decembrie 2001, pag. 93). Teza 3 nu se aplică dacă informațiile se referă la o organizație teroristă în sensul art. 2 al Deciziei-Cadru 2002/475/JAI.”

Textul dispoziției
de modificare

Art. 2

Prezenta ordonanță intră în vigoare în ziua care urmează publicării.

Reglementare
temporală (în cazul

de față: intrarea în
vigoare

Consiliul Federal și-a dat acordul.

Berlin, 7 iulie 2006

Ministrul justiției

Brigitte Zypries

Formula finală

Data promulgării

Semnături

Trimitere la nota de
subsol (NrMarg. 315)

*) Prezenta ordonanță implementează Decizia 2005/671/JAI a Consiliului din 20 septembrie 2005 privind schimbul de informații și cooperarea referitoare la infracțiunile de terorism (JO L 253 din 29 septembrie 2005, pag. 22).

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

3 Ordonanțe de modificare

812 Acestor ordonanțe li se aplică în mod corespunzător recomandările valabile pentru legislația care modifică norme anterioare (NrMarg. 492 și urm.), cu respectarea particularităților de mai jos.

813 Ordonanțele de modificare au mai ales forma de modificare individuală (NrMarg. 516 și urm.), care, în principal, modifică numai o ordonanță. O ordonanță nouă poate fi rescrisă la fel ca o lege (NrMarg. 504 și urm.), adică poate fi înlocuită. Mai multe ordonanțe de aplicare pot fi modificate, elaborate sau abrogate într-un anumit „cadru” (NrMarg. 717 și urm.).

814 Modificările mai multor ordonanțe ar trebui să se regăsească într-o singură ordonanță, dacă există o legătură obiectivă între ele.

3.1 Titlul

815 Titlul ordonanței care revizuieste, înlocuiește sau formează cadrul se stabilește în funcție de recomandările pentru fiecare dintre aceste categorii de act legislativ, păstrându-se, de fiecare dată, pentru indicarea **rangului normei**, denumirea de „Ordonanță” (§ 62 alin. 1 RCMF).

816 Pentru modificarea individuală sau ordonanța-cadru nu este necesară vreo **denumire scurtă** sau **prescurtare**. În cazul de față, acestea nu trebuie să îndeplinească criteriile referitoare la trimiteri, deoarece rolul lor se încheie prin intrarea lor în vigoare, așa încât, de regulă, nu se fac trimiteri la acestea.

3.2 Formula introductivă

817 Formulele introductive ale ordonanțelor de modificare sunt **la fel** ca acelea ale ordonanțelor noi (NrMarg. 774 până la 799), numai că nu pot fi preluate fără verificare, pentru a fi folosite la ordonanțele de modificare.

818 În special, trebuie să se regăsească **trimiterea la baza legală**, așa cum prevede art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție.

819 În formula introductivă a ordonanței de modificare, trebuie indicate, cu precizie, normele de abilitare **relevante pentru modificarea concretă**.

820 În cazul **ordonanței de înlocuire** trebuie indicate toate normele de abilitare relevante pentru emiterea întregului act legislativ. Chiar dacă conține părți din ordonanța de înlocuit, care rămân nemodificate, actul de legiferare cuprinde întregul text. Din acest punct de vedere, ordonanța de înlocuire este același lucru cu actul legislativ nou emis.

821 Dacă ordonanța nouă se bazează pe mai multe norme de abilitare, se prea poate ca pentru o **modificare individuală** să fie relevantă numai una dintre normele de abilitare. Referitor la modificările subsecvente în alte ordonanțe, vor fi indicate acele norme de abilitare care reprezintă baza pentru modificările concrete.

822 Ordonanța-cadru are numai o formulă introductivă. Baza pentru abilitare, menționată în acea formulă, trebuie să acopere modificările sau revizuirile tuturor ordonanțelor noi, care se regăsesc la nivel de articole sau sub formă de articole noi. Toate bazele legale primesc denumirea pentru acest instrument de legiferare.

823 De la emiterea ordonanței noi, abilitarea poate să fi fost **modificată**, așa încât, dacă urmează să fie emisă o ordonanță de modificare, trebuie avut grijă nu numai ca norma de abilitare să fie corect denumită în formula introductivă, ci trebuie verificat, dacă norma de abilitare modificată acoperă demersul de modificare.

824 Dacă norma de abilitare a fost **modificată** numai **formal** (exemplu: dacă se găsește, nemodificată, într-un alt loc în lege), formula introductivă a ordonanței de modificare va conține noua denumire a normei cu trimitere la legea care modifică.

825 Norma de abilitare poate să fi fost **extinsă în ceea ce privește conținutul său**. Dacă se produce astfel o modificare și la nivelul structurii normei, în sensul apariției unor subdiviziuni, trebuie ca formula introductivă să conțină norma, dar numai cu subdiviziunea într-adevăr în cauză.

826 În cazul în care norma de abilitare a fost **formulată în limite mai restrânse**, nu se modifică valabilitatea dispozițiilor ordonanței, care au fost emise în baza acesteia. Ordonanța nouă va putea fi modificată numai pe baza unei noi abilitări. Emitentul competent al ordonanței are dreptul, în continuare, să abroge normele care depășesc cadrul și care nu vor fi înlocuite.

827 Abrogarea totală a normei de abilitare nu afectează valabilitatea ordonanței emise în baza acesteia, cu excepția situației în care ordonanța nu ar mai fi aplicabilă în sine. Modificarea ar fi posibilă doar în măsura în care un emitent de ordonanțe ar beneficia de o nouă sau de o altă abilitare pentru domeniul reglementat. Altfel, va interveni doar abrogarea ordonanței, fără înlocuirea cu altă reglementare. De aceea, este bine ca încă de la abrogarea normei de abilitare să fie verificat în ce măsură pot fi abrogate actele juridice emise în baza acesteia.

828 O ordonanță existentă poate fi modificată în baza unei **norme de abilitare complet noi**, care nu exista la momentul emiterii ordonanței noi, dacă se referă la domeniul reglementat până acum.

3.3 Structura ordonanței de modificare

829 În ceea ce privește structura ordonanței de modificare, se aplică recomandările pentru legile de modificare. Pentru modificări individuale și ordonanțe-cadru sunt relevante în special recomandările cu privire la structură (NrMarg. 537 și urm., 732 și urm.)

- fraza introductivă (NrMarg. 544 și urm.)
- folosirea dispozițiilor de modificare (NrMarg. 552 f.)
- modificarea unei singure dispoziții (NrMarg. 629 și urm.)
- eșalonarea temporală prin modificare multiplă (NrMarg. 632 și urm.)
- alte cazuri de modificare (NrMarg. 641 și urm.)
- dispoziții tranzitorii (NrMarg. 684 și urm., 747 f.)
- modificări ulterioare (NrMarg. 636 și urm.).

830 Trebuie atenție cu modificările atunci când există **modificări în curs** și când se stabilește un **termen** de valabilitate pentru modificări (NrMarg. 670 și urm., 680 și urm.).

831 Pentru ordonanțele noi, cu modificări multe sau ample, poate fi prevăzut o **aprobare de publicare** într-o ordonanță de modificare (NrMarg. 696 și urm.). De regulă, o astfel de aprobare **nu este necesară** în cazul ordonanțelor emise exclusiv de un minister federal sau, în baza subdelegării, de către o autoritate (NrMarg. 394 și urm.). În loc să fie publicată „propria” ordonanță în noua versiune în Monitorul Oficial, ordonanța poate fi rescrisă constitutiv. Aprobarea de publicare ar trebui prevăzută numai dacă rescrierea ar fi o procedură mai complicată decât republicarea, de

exemplu, dacă ar trebui respectate **drepturi de participare și codecizie** ori ar fi necesar **acordul Consiliului Federal**.

832 Dispozițiile de intrare în vigoare și abrogare din ordonanțele de modificare se formulează la fel ca acelea din legile de modificare (NrMarg. 708 și urm., 749 și urm.).

3.4 Formula finală

833 Formula finală a unei ordonanțe de modificare se formulează **la fel** ca aceea a unei ordonanțe noi (NrMarg. 810 f.), cu mențiunea că nu poate fi preluată din ordonanța nouă fără o verificare atentă.

834 Formula finală poate avea alt conținut la prima emiterie a actului legislativ, în special dacă s-au modificat denumirile și competența structurilor abilitate să emită ordonanța sau implicate în actul de emiterie a acesteia. Conținutul poate să difere și în cazul în care ordonanța nouă se bazează pe mai multe abilitări, iar ordonanța de modificare are legătură numai cu una dintre acestea.

835 În cazul ordonanțelor care necesită acordul Consiliului Federal, formula finală începe întotdeauna cu formularea „Consiliul Federal și-a dat acordul.”

Partea F
Modele de formulare
pentru modificarea proiectelor de lege în procesul legislativ

1 Aspecte generale

836 Proiectele de lege sunt modificate frecvent și în procedura de legiferare, mai ales când se află la comisiile de specialitate din parlament. Ministerul federal competent poate fi solicitat să ofere „**modele de formulare**“, care să facă obiectul consultărilor la nivelul comisiei respective. Ministerul poate, la rândul său, să solicite modificări odată cu comunicarea modelelor de formulare la comisie, sugerând să aibă în vedere propunerile de modificări în timpul consultărilor.

837 Cerințele de **formă și structurare** a modelelor de formulare **diferă** de la comisie la comisie. În măsura în care comisia nu stabilește anumite cerințe, se recomandă contactarea biroului ministerial de legătură cu parlamentul și guvernul, pentru a clarifica în ce formă să fie elaborate și înaintate modelele de formulare.

838 Se distinge între următoarele modele de formulare:

- pentru **recomandări de decizii** în care, de la început, sunt concentrate toate modificările preconizate ale proiectului de lege, pe care comisia le propune parlamentului în vederea luării deciziei, și
- pentru **cereri de modificare**, care pot fi elaborate pentru fiecare modificare în parte sau pentru mai multe modificări, în funcție de modul în care se va decide asupra modificărilor – individual sau grupate. Pornind de la modificările adoptate, secretariatul comisiei întocmește recomandarea de decizie pentru parlament.

839 Modelele de formulare pentru recomandarea de decizie pot avea următoarea formă:

- forma unei decizii condiționate („Se recomandă ca Parlamentul să adopte actul normativ pe baza proiectului de lege din Jurnalul Parlamentar..., nemodificat, dar cu următoarele dispoziții:...“) sau
- forma unei sinopse („Se recomandă Consiliului Federal să adopte actul normativ pe baza proiectului de lege din Jurnalul Parlamentar... în versiunea care reiese din rezumatul de mai jos.“).

Structura și conținutul modelelor de formulare pentru cererile de modificare și deciziile condiționate sunt identice în cea mai mare parte. Este reprezentat numai necesarul strict de modificare. Sinopsa, în schimb, este formată dintr-o compilare a proiectului de lege, în versiunea din Jurnalul Parlamentar, cu deciziile (preconizate) comisiei competente. Din sinopsă reiese întregul text al proiectului de lege, atât în versiunea inițială, cât și în cea modificată.

840 Modelele de formulare sunt însoțite de expuneri de motive, cât mai concise, pe marginea fiecărei modificări. Acestea sunt utile pentru raportul comisiei. Motivele formulate se găsesc întotdeauna la sfârșit, iar în cazul unui model de formulare pentru o cerere de modificare, se poate afla și după fiecare modificare sau după mai multe modificări conexe.

841 Dacă secretariatul comisiei întocmește recomandarea de decizie după consultările privind cererile de modificare, aceasta va fi, uneori, transmisă ministerului competent, pentru verificarea conținutului și formei. Versiunea recomandării de decizie trebuie să fie ireproșabilă, pentru a evita corecturi viitoare ale legii. Pentru departamentul de specialitate al ministerului competent se

recomandă ca, imediat după ședința comisiei, să fie luată legătura cu secretariatul comisiei, pentru a sprijini redactarea versiunii finale. De cele mai multe ori, după adăugiri și eliminări de părți din text, se modifică numerotarea și, eventual, trimiterile din dispozițiile tranzitorii sau cele referitoare la intrarea în vigoare.

Este în interesul departamentului de specialitate competent ca recomandarea de decizie să nu conțină erori, deoarece, după elaborarea legii, aceasta este structura care va întocmi versiunea consolidată pentru originalul textului de lege și trimiterea la tipar (§ 58 RCMF). Odată cu instrucțiunile de modificare, proiectul de lege se transformă dintr-o decizie condiționată, într-un document. În sinopsă, este foarte clar care este textul adoptat, așa că, pentru redactarea formei finale, nu mai trebuie decât completate părțile de text nemodificate. Adică se iau aceste părți de text din coloana stângă și se mută în coloana dreaptă, după care se actualizează formatările.

842 Modelele de formulare pentru cererile de modificare și deciziile condiționate diferă numai formal, în ceea ce privește cadrul lor exterior, instrucțiunile propriu-zise referitoare la modificări respectă aceleași reguli.

Modelele de formulare trebuie să poarte un titlu specific, adică să conțină denumirea relevantă. Dintr-un astfel de model trebuie să reiasă titlul proiectului de lege și numărul Jurnalului Parlamentar. Totodată trebuie să reiasă dacă există un model de formulare pentru o cerere de modificare sau o recomandare de decizie.

Exemplu de model de formulare pentru o decizie condiționată:

Model de formulare

pe marginea proiectului de lege al guvernului federal

– Jurnalul Parlamentar 16/3657 –

Proiect pentru A Doua Lege privind rectificarea legislației federale în domeniul de competență al ministerului economiei și tehnologiei din Germania și al ministerului muncii și protecției sociale din Germania

Parlamentul Germaniei dorește să decidă adoptarea proiectului de lege din Jurnalul Parlamentar 16/3657, cu următoarea condiție și fără alte modificări:

Art. 70 va fi formulat după cum urmează:

„Art. 70

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării, în măsura în care alin. 2 nu prevede altceva.

(2) Art. 13 intră în vigoare pe 1 ianuarie 2008.“

843 Instrucțiunile de modificare respectă regulile valabile pentru legile de modificare. Modelul de formulare denumește locurile din textul proiectului de lege, unde trebuie făcute modificări, precum și tipul de modificare. Ordinea instrucțiunilor de modificare din modelul de formulare este stabilită de succesiunea articolelor din proiectul de lege care se află la bază.

844 În modelele de formulare sunt folosite următoarele instrucțiuni de modificare:

- se modifică după cum urmează...
- se adaugă...
- înaintea ... se va trece...
- se atașează...
- se înlocuiește...
- se formulează după cum urmează...
- se elimină...
- § X/alin. X/nr. X devine § Y/alin. Y/nr. Y

Spre deosebire de tehnica modificării legilor, aici nu se folosește instrucțiunea „se abrogă“.

845 În modelele de formulare pentru **modificarea proiectului unei legi noi**, părțile de text care trebuie modificate, precum și instrucțiunile de modificare vor fi numerotate continuu, începând cu „1“. Titlul, subdiviziunile supraordonate (NrMarg. 379) și articolele primesc numere proprii, când sunt modificate. Dacă trebuie făcute mai multe modificări într-un singur articol, numărul se împarte în litere, iar acestea, eventual, în litere duble. Alte subdiviziuni, adică subdiviziuni ale literelor duble, ar trebui evitate, pentru ca modelul de formulare să rămână clar. Dacă apar astfel de situații, ar fi util ca structura respectivă să fie reformulată.

Exemplu:

Model de formulare pentru o cerere de modificare a proiectului de lege... (Jurnalul Parlamentar...)

1. § 1 se modifică după cum urmează:
 - a) Alin. 1 se modifică după cum urmează:
 - aa) La teza 1 se...
 - bb) Următoarea propoziție se adaugă: „...“
 - b) Alin. 4 va fi formulat după cum urmează: „...“

3 Particularități la modificarea proiectului unei legi de modificare

846 În cazul în care modelele de formulare pentru cererile de modificare și deciziile condiționate se referă la legi de modificare, este hotărâtor ca rezultatul să fie o lege de modificare care să fie ireproșabilă din punct de vedere legal. Iar aceasta este o condiție pentru o lege nouă ireproșabilă.

847 Modificările mai multor articole ale unei legi de modificare **sunt numerotate continuu cu cifre arabe**; modificările din interiorul unui articol (subdiviziunile) se numerotează cu litere și litere duble (NrMarg. 845).

848 Instrucțiunile de modificare pot să se refere la **dispozițiile de modificare** din proiectul unei legi de modificare.

Exemplu:

În proiectul de lege urmează să fie modificată dispoziția de modificare de la art. 1 nr. 1 lit. a: în loc de teza 1 trebuie modificată teza 2.

Proiectul legii de modificare:

Art. 1

[Legea]..., cu ultimele modificări prin intermediul... se modifică după cum urmează:

1. § 1 se modifică după cum urmează:
 - a) La alin. 1 teza 1, cuvintele „...“ se vor înlocui cu cuvintele „...“.
 - b) ...

Modele de formulare:

1. Art. 1 se modifică după cum urmează:
 - a) La nr. 1 lit. a, se înlocuiește „teza 1“ cu „teza 2“.

849 Instrucțiunile de modificare se pot referi și nemijlocit la textul care urmează să fie introdus în legea nouă prin dispoziția de modificare. Legea este aici noul **text prevăzut pentru legea nouă**.

Exemplu:

În proiectul de lege urmează să fie modificat noul § 24, iar § 25 trebuie să conțină un text nou. Celelalte dispoziții rămân nemodificate.

Proiect de lege de modificare:

Art. 1

[Legea]..., cu ultimele modificări din..., se modifică după cum urmează:

1. După § 23 se adaugă §§ 24 până la 27: „...“

Model de formulare:

1. Art. 1 nr. 1 se modifică după cum urmează:
 - a) La § 24 se înlocuiesc cuvintele „...“ cu cuvintele „...“.
 - b) § 25 va fi formulat după cum urmează: „...“

850 În cazul în care instrucțiunile de modificare se referă la dispozițiile de modificare ale unui proiect de lege de modificare (NrMarg. 848), pot apărea probleme la postarea ghilimelelor (NrMarg. 851), la adaptarea subdiviziunilor (NrMarg. 852) și la formularea eficientă a instrucțiunilor de modificare (NrMarg. 853).

851 Dacă instrucțiunile de modificare au ca urmare adăugarea, atașarea, înlocuirea, completarea înainte sau introducerea unui nou text în proiectul de lege, pot coexista mai multe tipuri de ghilimele. În astfel de cazuri, se trec mai întâi ghilimelele simple și apoi cele duble, pentru ca, în interiorul dispozițiilor de modificare, să fie încadrate de **ghilimele** duble modificările propriu-zise ale textului de lege.

Exemplu:

1. La art. 1 nr. 1, lit. b va fi formulată după cum urmează:

,b) După teza 2 se adaugă următoarele teze: „...“

852 Dacă instrucțiunile de modificare au ca urmare adăugarea, înlocuirea, eliminarea, adăugarea sau atașarea unor părți de subdiviziuni, vor trebui adaptate, eventual, **următoarele subdiviziuni**. Aici deosebim următoarele situații:

- în cazul unui model de formulare pentru o **cerere de modificare** trebuie marcate dispozițiile de modificare sau articolele noi introduse, cu **litere suplimentare** (de ex. nr. 3a, art. 2a, iar înaintea acestora art. 0). Renumerotarea urmează să fie făcută ulterior, prin intermediul secretariatului comisiei (NrMarg. 841).

Exemplu:

Prin modelul de formulare urmează ca după art. 2 să fie introdus un nou articol.

Model de formulare:

1. După art. 2 se introduce următorul art. 2a: „...“

- în cazul unui model de formulare pentru o **recomandare de decizie** ar trebui ca și **renumerotarea** să fie avută în vedere.

Exemplu:

Prin modelul de formulare urmează ca la art. 1 în § 1 să fie formulat un nou alin. 3 teza 2, iar după art. 2 să fie introdus un nou articol.

Proiect de lege de modificare:

Art. 1

[Legea]..., cu ultimele modificări prin..., se modifică după cum urmează:

1. § 1 se modifică după cum urmează:
 - a) La alin. 1, cuvintele „...“ se înlocuiesc cu cuvintele „...“.
 - b) Alin. 2 va fi formulat după cum urmează: „...“
 - c) ...

Model de formulare:

1. Art. 1 nr. 1 se modifică după cum urmează:
 - a) După lit. b se adaugă următoarea lit. c:
,c) alin. 3 teza 2 va avea următorul conținut: „...“
 - b) Lit. c de până acum devine lit. d.
2. După art. 2 se introduce următorul art. 3: „...“
3. Art. 3 până la 8 de până acum devin art. 4 până la 9.

853 Dacă urmează să fie făcute mai multe modificări într-o singură dispoziție de modificare, există pericolul ca instrucțiunile de modificare să nu mai fie clare. De aceea, se recomandă reformularea totală a acelei părți din text.

Exemplu:

Cu ajutorul unui model de formulare urmează să fie modificată teza 1, iar teza 2 să fie abrogată.

Proiectul legii de modificare:

Art. 1

[Legea]..., cu ultimele modificări prin..., se modifică după cum urmează:

1. La § 7 alin. 1 teza 1, cuvintele „...“ se înlocuiesc cu cuvintele „...“.

Model de formulare:

1. La art. 1, nr. 1 va fi formulat după cum urmează:
,1. § 7 alin. 1 se modifică după cum urmează:
 - a) La teza 1 se înlocuiesc cuvintele „...“ cu cuvântul „...“.
 - b) Teza 2 se abrogă.’

4 Modele de formulare sub formă de sinopse

854 În funcție de tipul și limitele modificărilor preconizate și de raportul dintre necesarul de modificare și proiectul de lege, ar putea fi util ca modelul de formulare să aibă forma unei sinopse. În acest fel, se asigură reprezentarea comparativă a versiunii modificate și a proiectului de lege; modificările vor fi făcute vizibile prin evidențiere.

855 Și acest model de formulare trebuie să se regăsească în **titlu**. De asemenea, trebuie să reiasă clar despre care proiect de lege și despre care număr de Jurnal Parlamentar este vorba.

Exemplu de model de formulare pentru o recomandare de decizie:

Model de formulare

Rezumat

Al proiectului de lege privind calitatea și siguranța țesuturilor și celulelor umane (Legea țesuturilor)

– Jurnalul Parlamentar 16/3146 –

cu deciziile comisiei pentru sănătate (comisia a 14-a)

Proiect

Proiect de lege privind calitatea și siguranța țesuturilor și celulelor umane (legea țesuturilor)

Parlamentul Germaniei adoptă prezenta lege:

Deciziile comisiei a 14-a

Proiect de lege privind calitatea și siguranța țesuturilor și celulelor umane (legea țesuturilor)

Parlamentul Germaniei adoptă prezenta lege:

Art. 1	Art. 1
Modificarea Legii transplanturilor	Modificarea Legii transplanturilor
Legea transplanturilor din 5 noiembrie 1997 (M.O. I pag. 2631), cu ultimele modificări prin intermediul art. 14 din Ordonanța din 25 noiembrie 2003 (M.O. I pag. 2304) se modifică după cum urmează:	Legea transplanturilor din 5 noiembrie 1997 (M.O. I pag. 2631), cu ultimele modificări prin intermediul art. 14 din Ordonanța din 25 noiembrie 2003 (M.O. I pag. 2304) se modifică după cum urmează:
1. Titlul va fi formulat în modul următor: „Lege cu privire la donația, prelevarea și transplantarea de organe și țesuturi (Transplantationsgesetz – TPG / Legea transplanturilor - LTP)“.	1. n e m o d i f i c a t
...	...

856 Pentru a reliefa modificările adoptate de comisie, comparativ cu proiectul de lege înaintat, trebuie respectate următoarele reguli:

- În coloana din stânga se află textul proiectului în **versiunea din Jurnalul Parlamentar**. Secretariatul parlamentului pune la dispoziție versiunea word relevantă a proiectului de lege.
- Titlul și formula introductivă a proiectului de lege trebuie indicate întotdeauna în ambele coloane, chiar dacă rămân nemodificate.
- Subdiviziunile care rămân nemodificate sunt redactate în coloana din dreapta (decizii ale comisiei a XX-a) numai cu denumirea tipului de subdiviziune, cu numărul acesteia și cu mențiunea „n e m o d i f i c a t“, care se scrie întotdeauna cu pauză între litere.
- Părțile proiectului de lege care vor fi modificate trebuie să fie scrise cu litere cursive în coloana din stânga, iar în cea din dreapta, cu litere boldate. Se poate să fie vorba despre subdiviziuni întregi, dacă pentru acestea se elaborează un text nou, dar și despre unele cuvinte, silabe, litere, cifre sau denumiri de subdiviziuni și numere.
- Chiar dacă este modificată numai o singură parte dintr-o subdiviziune, totuși titlul și fraza introductivă a acesteia vor fi repetate în coloana din dreapta.

Exemplu:

La art. 2 nr. 1 urmează să fie modificat § 2 alin. 2 din proiectul legii de modificare.

Proiect

Deciziile comisiei a XX-a

...	...
Art. 2	Art. 2
Modificarea legii de corectare a legislației drepturilor reale	Modificarea legii de corectare a legislației drepturilor reale
Legea privind corectarea legislației drepturilor reale din 15 august 1997 (M.O. I pag. 1955) se modifică după cum urmează:	Legea privind corectarea legislației drepturilor reale din 15 august 1997 (M.O. I pag. 1955) se modifică după cum urmează:
1. § 2 va fi formulat după cum urmează:	1. § 2 va fi formulat după cum urmează:
„§2	„§2
Domeniul de competență	Domeniul de competență
(1) Prezenta lege nu se aplică malurilor mării.	(1) n e m o d i f i c a t
(2) De la reglementările prezentei legi nu se poate face excepție.”	(2) De la reglementările prezentei legi nu se poate face excepție și nici nu se poate renunța la acestea în mod unilateral.”

- Părțile de propoziție situate înainte și după **enumerări** trebuie repetate dacă nu privesc conținutul enumerării modificărilor sau textelor eliminate. La fel se procedează și cu propozițiile anterioare și posterioare, deoarece nu au o denumire (nu sunt numerotate), așa încât nu pot fi reprezentate ca „nemodificate”.

Exemplu:

În proiectul de lege nouă, § 4 nr. 2 va avea o formă nouă, restul alineatelor urmând să rămână neschimbate.

Proiect	Deciziile comisiei a XX-a
...	...
§4 Interdicție	§4 Interdicție
Titularul dreptului poate interzice exercitarea dreptului de folosință	Titularul dreptului poate interzice exercitarea dreptului de folosință
1. în zilele de duminică și de sărbătoare;	1. n e m o d i f i c a t
2. <i>pe timpul nopții.</i>	2. între orele 22 și 6.
Prezenta dispoziție nu modifică prevederile § 6.	Prezenta dispoziție nu modifică prevederile § 6.

- În cazul în care este introdusă o nouă componentă într-o subdiviziune, aceasta primește denumirea specifică și un număr, iar componentele care urmează în aceeași subdiviziune vor fi renumerotate.

Exemplu:

În proiectul unei legi de modificare urmează să fie făcută o modificare suplimentară într-un

articol, în care nu se mai operaseră modificări.

Proiect	Decizii ale celei de-a XX-a comisii
...	...
3. La §7 vor fi...	3. n e m o d i f i c a t
	4. § 13 se abrogă.
4. § 15 se modifică după cum urmează:...	5. n e m o d i f i c a t

- În cazul în care urmează să fie **eliminată** din proiectul de lege o subdiviziune, în coloana din dreapta va fi trecut cuvântul „abrogat”, boldat, după denumirea tipului și după număr. Pe coloana din stânga, aceeași subdiviziune va fi trecută cu litere cursive. Numerotările posterioare vor fi adaptate și redactate boldat, pentru a marca modificările.

Exemplu:

În acest proiect urmează ca, într-o dispoziție de modificare, să fie eliminată o reglementare.

Proiect	Deciziile celei de-a XX-a comisii
...	...
3. La § 7 se adaugă următoarele alin. 5 până la 7: „(5) O unitate trebuie să cuprindă un total de zece persoane. (6) <i>În privința excepțiilor decide autoritatea de land competentă.</i> (7) Prezentele dispoziții nu aduc atingere raporturilor de muncă la domiciliu.	3. La § 7 se adaugă următoarele alin. 5 până la 6: (5) n e m o d i f i c a t (6) abrogat (6) n e m o d i f i c a t

- Dispozițiile referitoare la **intrarea în vigoare** trebuie trecute întotdeauna în ambele coloane. Dacă proiectul de lege prevedea **intrarea în vigoare separată**, se va verifica dacă schimbările aduse proiectului, în special numerotările modificate, necesită adaptarea trimiterilor din dispozițiile referitoare la intrarea în vigoare.

857 Sinopsele se pot realiza cu **funcția Tabel** a programului de editare text⁵⁹. Coloanele trebuie să aibă aceeași lățime, iar fiecare subdiviziune are caseta sa, pentru o mai bună comparabilitate. În tabel, în special în coloana din dreapta este bine să nu fie folosită funcția automată de numerotare și enumerare.

858 Dacă modificările preconizate sunt atât de importante încât acestea nu mai pot fi reprezentate eficient într-o sinopsă, este posibil ca, de comun acord cu comisia competentă, să fie întocmit un model de formulare care, în mod excepțional, să fie un text reformulat, un **text nou al proiectului de lege**.

⁵⁹ Softul eNorm (NrMarg. 46) poate fi util pentru realizarea sinopselor.

Partea G

Publicarea versiunilor amendate ale legilor și ordonanțelor

482	Monitorul Oficial Anul 2007 Partea I nr. 12, editat la Bonn pe 16 aprilie 2007	Data publicării
Textul publicării		
	<p style="text-align: center;">Publicare Versiunea amendată a Legii privind rezervele pentru pensiile funcționarilor publici din 27 martie 2007</p> <p>În baza art. 2 din Legea din 21 decembrie 2006 (M.O. I pag. 3288) se publică în continuare textul Legii privind rezervele pentru pensiile funcționarilor publici în versiunea valabilă la 1 ianuarie 2007. Versiunea amendată ține seama de:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Legea din 9 iulie 1998 (M.O. I pag. 1800) intrată în vigoare la 1 ianuarie 1999,2. art. 5 din Legea din 14 decembrie 2001 (M.O. I pag. 3702), intrat în vigoare pe 1 ianuarie 2002,3. 3. art. 6 din Legea din 20 decembrie 2001 (M.O. I pag. 3926), intrat în vigoare pe 1 ianuarie 2002,4. art. 12 din Ordonanța/normele din 25 noiembrie 2003 (M.O. I pag. 2304), intrat în vigoare pe 28 noiembrie 2003,5. art. 30 din Ordonanța/normele din 31 octombrie 2006 (M.O. I pag. 2407), intrat în vigoare pe 8 noiembrie 2006,6. art. 1 al legii menționate la început, intrat în vigoare pe 1 ianuarie 2007. <p>Berlin, 27 martie 2007</p> <p>Ministrul de interne al Germaniei</p> <p>Schäuble</p>	<p>Titlu</p> <p>Data publicării</p> <p>Formula de publicare printre altele, cu data de referință</p> <p>Ultima publicare a textului complet</p> <p>Enumerarea modificărilor</p> <p>Data publicării/ Semnării</p> <p>Semnatar</p>

483	Monitorul Oficial Anul 2007 Partea I nr. 12, editat la Bonn pe 16 aprilie 2007	Pagină nouă
Versiunea amendată		
	<p style="text-align: center;">Legea privind rezervele pentru pensiile funcționarilor publici (Versorgungsrücklagengesetz - VersRücklG)</p> <p style="text-align: center;">Secțiunea 1 Fondul special „Rezerve pentru Federație“ § 1 Domeniul de aplicare</p> <p>(1) Dispozițiile Secțiunii 1 se aplică în...</p>	<p>Titlu = Denumire (denumire scurtă-prescurtare)</p> <p>Enunț</p>

[Exemplul original de mai sus a fost adaptat în funcție de regulile manualului.]

Partea G

Publicarea versiunii amendate a legilor și ordonanțelor

1 Aspecte generale

859 Publicarea textului valabil al unei legi sau ordonanțe în Monitorul Oficial se realizează în baza unei **aprobări de publicare**, conform căreia textul valabil trebuie adoptat la o anumită dată de referință (NrMarg. 696 și urm., 831).

860 Se publică **versiunea amendată** declaratorie a **textului legii**, precedat de „**textul referitor la publicare**”.

Textul referitor la publicare prezintă următoarea structură:

- titlul și data publicării (NrMarg. 865 și urm.),
- formula publicării (NrMarg. 868 f.),
- ultima publicare a textului întreg și a modificărilor (NrMarg. 870 și urm.),
- semnarea (NrMarg. 878).

După acest text urmează – pe o pagină nouă – **versiunea amendată** (NrMarg. 879 și urm.).

861 Aprobarea de publicare nu înseamnă că obligatoriu trebuie făcut uz de aceasta. Dacă a apărut deja în organele de publicitate, acesta va fi cursul. În orice caz, publicarea trebuie făcută **aproape** de ziua/data de referință indicată. **Competența** aparține ministerului federal menționat în aprobare.

862 Publicarea poate să piardă din valoarea sa dacă, imediat după data de referință, apar în organele de publicitate și alte modificări ale legii sau ordonanței. În aceste condiții, ar trebui renunțat la publicare, dacă modificarea legii sau ordonanței ar interveni **după** data de referință menționată în aprobarea de publicare, dar înainte de publicarea propriu-zisă. O astfel de modificare ar putea **să nu fie luată în considerare** la publicare, chiar dacă ar fi intrat în vigoare. Într-un astfel de caz, ar trebui ca, într-o lege sau ordonanță de modificare ulterioară, să fie prevăzută o nouă aprobare de publicare, iar aceasta să permită luarea în considerare a prezentelor modificări.

863 Cu toate acestea, pot apărea probleme și în cazul **publicării premature**. Dacă data de referință la care trebuie adoptat textul legii se află undeva în viitor, ar fi preferabil să se mai aștepte cu publicarea, deoarece legea nouă sau ordonanța nouă, dar și eventualele modificări în curs ar putea să mai sufere modificări în intervalul de timp dinaintea datei de referință. Aceste modificări nu ar fi luate în considerare dacă publicarea s-ar face în mod precipitat. Drept urmare, ar trebui corectată versiunea publicată în Monitorul Oficial (NrMarg. 894).

864 Proiectul pregătit pentru publicare nu trebuie supus controlului de legalitate (vezi § 46 alin. 1, § 62 alin. 2 RCMF). Dacă apar **întrebări** referitoare la textul referitor la publicare sau la versiunea amendată, în special dacă apar dubii privind textul valabil, trebuie cooptat și departament competent al ministerului justiției din Germania.

2 Textul referitor la publicare

2.1 Titlul

865 Titlul începe de fiecare dată cu cuvintele „Publicare a versiunii amendate“. Urmează – la genitiv – **denumirea completă** valabilă a legii sau ordonanței.

866 Nu se va folosi nici o altă denumire în afară de cea completă valabilă, deoarece la publicare se va ține seama numai de modificările care au fost adoptate și publicate anterior, în mod **formal**. Adăugirile, cum ar fi anul trecut lângă denumirea completă atunci când se publică norma, ar lăsa impresia că este vorba despre o altă lege sau despre o lege nouă. În același timp, ar rezulta probleme considerabile dacă ar fi vorba despre trimiteri pertinente.

867 După titlu – într-un rând separat – urmează **data** semnării:

„Din...“

2.2 Formula de publicare

868 Este o formulare standardizată, care începe cu cuvintele „În baza” și continuă cu:

- indicarea articolului din legea sau ordonanța/norma (se trece doar specia) care conține aprobarea de publicare, precum și data publicării și locul publicării,
- denumirea completă a legii sau a ordonanței care urmează să fie publicată

și

- data de referință care reiese din aprobare și la care a fost adoptat textul.

Exemplu:

Publicare

a versiunii amendate a... [Legii]

din...

În baza art.... din Legea din... (M.O....) se publică mai jos textul... [Legii] în versiunea valabilă la... .

869 În cazul în care denumirea completă s-a modificat, în formula publicării se va menționa că versiunea amendată are un titlu diferit de versiunea anterioară a legii sau ordonanței.

Exemplu:

Publicare din Versiunea Amendată a Regulamentului pentru Formarea și Examinarea moașelor și asistenților de naștere din 16 martie 1987 (M.O. I pag. 929):

În baza art. 2 din Ordonanța/Norme... din 10 noiembrie 1986 (M.O. I pag. 1732), se publică mai jos textul Regulamentului pentru Formarea și Examinarea moașelor cu noul său titlu în versiunea valabilă începând cu 19 noiembrie 1986.

2.3 Lista cu datele despre ultima publicare a întregului text și cu modificările publicate

870 Formula publicării este urmată de o **listă** care începe cu „Versiunea amendată ține seama de:“. Urmează enumerarea ultimei publicări a întregului text al legii noi sau al ordonanței noi, precum și toate modificările publicate de atunci încolo, cu respectivele termene de intrare în vigoare. Legile sau ordonanțele nu sunt menționate cu denumirea completă, ci cu denumirea speciei, respectiv „lege sau „ordonanță”.

871 Dacă legea sau ordonanța a fost emisă sau reformulată constitutiv după 31 decembrie 1963, **locul ultimei publicări oficiale a întregului text** va fi indicat astfel:

1. Legea din... (M.O....) intrată în vigoare la...,
[Ordonanța din... (M.O....) intrată în vigoare la...]

Dacă legea a fost emisă sau reformulată într-o lege-cadru, se aplică regula de la NrMarg. 185; același lucru este valabil și în cazul ordonanțelor dintr-o ordonanță/normă-cadru.

Dacă ultima versiune oficială publicată a întregului text este o reformulare/o variantă amendată declaratorie, se va formula în felul următor:

1. versiunea publicată a Legii din... (M.O. ...),
[versiunea publicată a Legii din... (M.O. ...),]

Dacă în cazul unui act legislativ trebuie ca trimiterea să se facă la Colecția de drept federal din **Monitorul Oficial partea a III-a**, se va formula:

1. versiunea corectată a Legii, publicată în
Monitorul Oficial Partea a III-a, nr. FNA...,
[versiunea **corectată/amendată** a Ordonanței/Normeii, publicată
în Monitorul Oficial Partea a III-a, nr. FNA...]

872 Urmează enumerarea – **în ordinea publicării** – a legilor și ordonanțelor de modificare, de care s-a ținut seama la amendare; în acest caz, nu prezintă relevanță rangul dispoziției care se află la baza modificării.

873 Modificările **publicate** la data de referință, **dar neintrate încă în vigoare**, vor fi trecute în enumerare, deoarece la amendare se ține seama de ele, printr-o trimitere la notă de subsol (NrMarg. 887 și urm.).

Exemplu:

3. art.... care intră în vigoare la... din Legea din... (M.O....),

874 Modificările publicate se trec în enumerare, chiar dacă sunt **desuete**.

Exemplu:

3. art.... din Legea din... (M.O....), abrogat înaintea intrării sale în vigoare prin art.... din Legea din... (M.O....),

875 Dacă o modificare individuală modifică numai legea nouă sau ordonanța nouă și prevede **intrarea în vigoare pe etape**, enumerarea se face după cum urmează:

3. Legea din... (M.O....) care a intrat [intră]
în vigoare parțial la..., parțial la...,
[Legea din... (M.O....) care a intrat [intră]
în vigoare parțial la..., parțial la...]

Dacă modificările intră în vigoare în momente diferite, în special dacă sunt legi-cadru sau ordonanțe-cadru, ar trebui formulat după cum urmează:

3. art.... din Legea din... (M.O....), care intră
[a intrat] în vigoare parțial la...și parțial la...,
[art.... din Legea din... (M.O....), care intră
[a intrat]]n vigoare parțial la... și parțial la...,

876 Dacă trebuie ținut seama de o modificare care se găsește într-un **articol cu modificări ulterioare**, structura care asigură modificarea va trebui să indice cu cât mai multă precizie:

3. art.... alin... din Legea din... (M.O....),
intrat în vigoare la...
[art....alin.... din Ordonanța/norma din... (M.O. ...),
intrat în vigoare la...]

877 Dacă la publicarea unei legi sau ordonanțe trebuie avută în vedere vreo **modificare prin Tratatul de unificare a Germaniei**, se poate folosi formularea:

3. Legea din 23 septembrie 1990, corob. cu Anexa I capitolul...
domeniul... secțiunea a II-a numărul...
din Tratatul de unificare a Germaniei din 31 august
1990 (M.O. 1990 II pag. 885, ...), intrată în vigoare
pe 29 septembrie 1990

2.4 Semnare

878 Textul referitor la publicare se încheie cu semnătura ministrului competent; înaintea semnăturii se trec locul, data și denumirea funcției. În cazul în care ministrul nu poate semna, semnează secretarul de stat „pentru...”, dacă nici acesta nu poate semna, se trece mențiunea „pentru secretarul de stat“ sau, în mod excepțional „pentru“.

3 Amendare

3.1 Conținut

879 În versiunea amendată, va fi redat textul legii sau al ordonanței **în vigoare** la data de referință, în formă autentică și ireproșabilă. În cazul versiunii amendate, sunt avute în vedere numai modificările adoptate formal și publicate anterior (NrMarg. 698).

În afară de aceasta, în textul actului legislativ se respectă ortografia valabilă (NrMarg. 47), precum și regulile referitoare la subdiviziunile „alineat” și „număr” (NrMarg. 196).

880 Din textul actului legislativ **fac parte** titlul (denumirea și – dacă există – denumirea scurtă și prescurtarea oficială), cuprinsul și partea care conține dispozițiile legale, cu toate componentele, inclusiv cu eventualele anexe.

881 Din textul actului legislativ **nu fac parte** formula introductivă și formula finală, data promulgării și semnatarii.

882 În cazul amendărilor **trebuie respectate cerințele** de la NrMarg. 314 dacă legea sau ordonanța **implementează o Directivă** a Comunităților Europene⁶⁰. În acest scop, titlul actului amendat va avea o trimitere la **o notă de subsol**. În nota de subsol nu este permisă simpla repetare a notelor de subsol din legile sau ordonanțele care au condus la modificare și sunt enumerate în textul referitor la publicare. Vor fi indicate numai Directivele valabile, a căror implementare se realizează prin textul în vigoare. Dacă textul în vigoare a fost modificat printr-un articol dintr-o lege-cadru mai cuprinzătoare, poate să reiasă din expunerea de motive dacă și, eventual, care Directive au fost astfel modificate concret.

883 Dacă o Directivă nu trebuie transpusă în mod special, fiindcă dispozițiile legilor sau ordonanțelor interne conțineau deja reglementările care corespundeau obiectivului Directivei (NrMarg. 314), este necesar ca, la o nouă publicare a acestor legi sau ordonanțe, să fie introdusă **mai întâi o notă de subsol** cu trimiterea la Directivă.

884 Trimiteri la și în note de subsol vor fi făcute și atunci când legea sau ordonanța are mențiunile conform NrMarg. 315, care au fost adăugate cu ocazia transpunerii Deciziei-Cadru sau a Deciziei Uniunii Europene⁶¹. Dacă s-a omis acest lucru, mențiunea poate fi făcută cu ocazia amendării.

885 La redarea textului propriu-zis al legii, articolele și subdiviziunile supraordonate care nu mai sunt în vigoare vor fi marcate cu „**abrogat**”, pentru a nu întrerupe numerotarea.

Exemplu:

§ 7 (abrogat)

La fel se procedează și cu alineatele și numerele, dacă textul nu este preluat în textul amendat, dar urmează alte alineate și numere.

Exemplu:..

⁶⁰ Tratatul de la Lisabona: Directivă a Uniunii Europene

⁶¹ Tratatul de la Lisabona: Decizia Uniunii Europene în sensul art. 288 alin. 1 din Tratatul FUE.

- (1)...
- (2) (abrogat)
- (3)...
- 1. (abrogat)
- 2....

Subdiviziunile abrogate nu sunt menționate dacă **nu întrerup** numerotarea continuă. Este vorba în aceste cazuri despre articole abrogate care au, pe lângă număr, și o literă, iar acestea nu îi urmează un alt articol cu număr și literă, ori dacă într-o enumerare numărul abrogat a fost ultimul.

886 Textul dispozițiilor care și-au produs deja efectul nu este redat în versiunea amendată. Acestea sunt dispozițiile de modificare care, în mod excepțional, erau conținute în legea sau ordonanța care trebuia publicată, precum și dispozițiile referitoare la intrarea în vigoare și la abrogare, care au devenit caduce prin ajungerea la termenele respective. Conținutul lor este trecut în paranteză, independent de eventuale titluri.

Exemple:

§...
(Modificarea altor dispoziții)
[(Abrogarea altor dispoziții)]
[(Intrare în vigoare, abrogare)]

3.2 Particularități în cazul modificărilor în curs, trimiteri la note de subsol

887 Modificările legii sau normei care au fost publicate înaintea datei de referință relevante pentru textul amendat, dar care intră în vigoare abia după această dată, vor fi menționate în note de subsol.

888 Trimiterea la nota de subsol se va afla acolo unde textul face referire la modificarea publicată. În nota de subsol vor fi indicate textul dispoziției de modificare cu datele precise despre locul publicării, precum și momentul în care intră în vigoare modificarea, cu trimitere la dispoziția de intrare în vigoare.

Exemplu:

§ 12 alin. 1 din Legea transplantului în versiunea publicată pe 4 septembrie 2007 (M.O. I pag. 2206):

§12
Intermedierea organelor, structura de intermediere

(1) În scopul intermediării organelor pentru care există obligația de intermediere, asociațiile reprezentative ale Caselor de asigurări de sănătate împreună*), Camera Medicilor din Germania și Societatea Spitalelor din Germania ori Asociațiile Federale ale operatorilor de spitale împreună, vor crea sau mandata crearea unei structuri adecvate (structura de intermediere)...

*) Conform art. 42 nr. 1 corob. cu art. 46 alin. 9 din Legea din 26 martie 2007 (M.O. I pag. 378), pe 1 iulie 2008 cuvintele de la § 12 alin. 1 teza 1 „asociațiile reprezentative ale Caselor de asigurări de sănătate împreună“ se înlocuiesc cu „asociația reprezentativă Federația Caselor de Asigurări pentru Sănătate“.

889 Dacă redarea dispozițiilor de modificare nu mai este suficient de clară, în nota de subsol poate fi redat **textul** dispoziției legale, cu modificările preconizate.

Exemplu:

§ 3*)

...

*) § 3 se aplică conform art.... corob. cu art.... din Legea din... (M.O....) începând cu... în versiunea următoare:

„§3...“

890 Se ține seama și de modificările făcute în baza **dispozițiilor de anulare sau abrogare**, publicate înaintea datei de referință, dar care intră în vigoare abia după această dată. La acestea se face referire tot în note de subsol.

Exemple:

*) Conform art.... corob. cu art.... din Legea din ... (M.O....), §... se anulează pe....

*) Conform art.... din Legea din... (M.O....), §... se abrogă din....

891 Alte aspecte care au legătură cu data de referință și care nu sunt avute în vedere în noul enunț, dar care au efect nemijlocit asupra valabilității sale ori un conținut relevant din punct de vedere juridic, trebuie să fie evidențiate printr-o trimitere la o notă de subsol. De exemplu, dacă este vorba despre reglementări externe ale valabilității ori decizii ale Curții Constituționale a Germaniei, în baza cărora unele dispoziții au fost declarate incompatibile cu Constituția ori alte legi federale, sau au fost declarate nule (vgl. NrMarg. 189).

3.3 Erata la republicare

892 Textul republicat sau amendat al unei legi ori ordonanțe trebuie corectat dacă are greșeli de tipar sau alte inadvertențe flagrante.

Exemplu:

Erată la versiunea amendată și publicată

a... [Legii]

din...

În versiunea amendată publicată a... [Legii] din... (M.O....), textul amendat va fi corectat după cum urmează:

1. La § 157 alin. 3 teza 1, se va trece după „alin.“ mențiunea „1“.

2. La § 176 alin. 1, cuvântul „funcționar din sistemul justiției“ se înlocuiește cu „personal din justiție“.

893 Dacă ministerul federal competent a făcut eroarea la formularea textului referitor la publicare sau la adoptarea versiunii amendate, corectura va fi semnată conform regulilor interne ale instituției. Dacă este o eroare de tipar, semnează serviciul competent al organului de publicitate.

894 Textul publicat **trebuie corectat** dacă după publicarea propriu-zisă, dar înainte de data de referință este publicată o altă modificare, iar aceasta intră în vigoare. Altfel, textul publicat prematur nu va mai fi de actualitate la data de referință (NrMarg. 863). Corectura se face în două etape: întâi se completează textul referitor la publicare, după care este corectată versiunea amendată. Ca model se folosește tehnica modificării, cu mențiunea că dispozițiile de modificare sunt folosite în formă imperativă.

Exemplu:

Erată la versiunea amendată publicată

a... [Legii]

din...

Versiunea amendată publicată a... [Legii] din... (M.O....) se corectează după cum urmează:

1. Textul referitor la publicare se modifică după cum urmează:

- a) La nr. 5, punctul de la sfârșit se înlocuiește cu virgulă.
- b) Se adaugă următorul nr. 6:

„6. art..... intrat în vigoare la... din Legea din... (M.O. ...).“

2. În versiunea amendată a... [Legii], se înlocuiesc la § 5 alineatele 2 și 3 prin următorul alin. 2:

„(2) ...“

895 Dacă **eroarea** rezultă dintr-o inadvertență flagrantă **în legea de modificare** sau în ordonanța de modificare și nu a fost înlăturată odată cu publicarea, se va efectua mai întâi **procedura de corectare** pentru legea de modificare sau ordonanța de modificare conform § 61 RCMF. După aceea, va putea fi corectată versiunea amendată care a fost publicată. Nu este necesar ca anterior să fie publicată erata la legea de modificare (NrMarg. 705).

Anexa 1 (la NrMarg. 42)

Linii directoare pentru elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor relative la tratate (Linii directoare conf. § 73 alin. 3 teza 1 RCMF – RiVeVo)

Versiune amendată 2007

Introducere

Conform § 73 alin. 3 teza 1 RCMF, la elaborarea legilor de ratificare vor fi respectate „Liniile directoare ale ministerului justiției al Germaniei, referitoare la elaborarea legilor de ratificare și a ordonanțelor pentru intrarea în vigoare a acestor tratate“. Liniile directoare prezentate aici în versiune amendată conțin cerințele esențiale față de conținutul și forma legilor, prin care forurile legiuitoare aprobă tratatele internaționale, precum și forma ordonanțelor, prin intermediul cărora intră în vigoare tratatele internaționale.

Instrucțiunile și modelele din prezentele Linii directoare nu pot să cuprindă toate variantele posibile. De aceea se recomandă autorilor de proiecte de legi și ordonanțe să stabilească cât mai din timp - împreună cu compartimentul specializat „Dreptul tratatelor internaționale” din ministerul federal al justiției – dacă se impun derogări de la prezentele Linii directoare.

1 Aspecte generale privind legile de ratificare în cazul tratatelor bilaterale și multilaterale

1.1 Necesitatea legii de ratificare

1.1.1 Tratatul internațional care reglementează **relațiile politice** sau care se referă la **obiectele legislației federale** trebuie - conform art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție – să aibă acordul sau să fie realizate cu participarea forurilor competente pentru legislația federală, sub forma unei legi federale. Necesitatea unei legi în cazul tratatului internațional se stabilește în funcție de conținutul material al acestuia. Nu contează dacă tratatul este bilateral sau multilateral și nici în ce formă sau sub ce denumire a fost încheiat. Tratatul internațional poate să necesite acordul din partea Germaniei, chiar dacă nu conține o clauză de ratificare; invers, chiar dacă conține o clauză de ratificare, se poate să nu necesite acordul din partea Republicii Federale Germania.

1.1.2 Tratatul internațional reglementează **relațiile politice** ale Federației în sensul art. 59 alin. 2 teza 1 Prima Alternativă din Constituție, dacă prin acesta se aduce atingere existenței statului, integrității sale teritoriale, independenței sale, poziției și importanței sale semnificative în rândul comunității statelor (Hotărârea Curții Constituționale a Germaniei 90, 286, 359).

1.1.3 Pentru un tratat internațional este necesar(ă) - conform art. 59 alin. 2 teza 1 a doua alternativă din Constituție – acordul sau participarea forurilor competente în materie de legislație federală, în special atunci când tratatul respectiv

(a) creează drepturi și obligații pentru individ,

(b) conține dispoziții a căror aplicare necesită participarea legiuitorului formal de la nivel federal sau de land,

(c) conține dispoziții cu care dreptul intern actual este în concordanță (așa numitul „acord paralel”: prin înțelegerea respectivă, se naște obligația din dreptul internațional, de a menține legislația respectivă),

(d) conține obligații financiare cu efecte care depășesc cadrul bugetului, așa încât necesită reglementarea legală în conformitate cu cerințele constituționale în materie financiară (vezi art. 115 din Constituție),

(e) modifică sau completează un tratat existent, care a făcut obiectul legii de ratificare.

Excepție: Legiuitorul și-a dat acordul, anticipat, în privința modificării sau completării. Acordul anticipat poate fi exprimat prin abilitarea de emiteră a ordonanței (vezi la 2.3 și 3). Este posibil și acordul anticipat dacă modificarea concretă nu are caracter normativ și dacă, având în vedere conținutul, scopul și limitele, se afla deja într-o procedură de modificare a tratatului, prevăzută deja în tratatul inițial.

Nu este necesară o lege de ratificare dacă tratatul internațional poate intra în vigoare pe plan intern în baza unei abilități de emiteră a ordonanțelor, cu suficiente elemente de extraneitate conform art. 80 alin. 1 din Constituție (vezi și 3).

1.2 Elaborarea legii de ratificare, în general

1.2.1 Titlul

1.2.1.1 Titlul cuprinde cuvintele „Lege privind...“, după care urmează denumirea tratatului internațional. În locul denumirii poate fi aleasă o denumire scurtă, iar în cazul mai multor tratate, o denumire colectivă. Data încheierii tratatului se va trece după cuvântul „tratată“ (sau o altă denumire cu același sens). Titlul mai poate conține o prescurtare pentru tratatul internațional, dacă este prevăzută în tratatul internațional sau dacă este o procedură uzuală în practica dreptului internațional. Această prescurtare este trecută în paranteze rotunde la sfârșitul titlului, de exemplu „(MIGA-Übereinkommen)“; M.O. 1987 II S. 454. (Convenția MIGA – nota trad.)

1.2.1.2 Proiectul de lege poartă următorul titlu în cazul tratatelor **multilaterale**:

„Proiect de
lege
pentru Tratatul [sau o altă denumire cu același sens] din...
privind...”

În cazul tratatelor **bilaterale** vor fi denumite și părțile contractante în titlul proiectului de lege, corespunzător denumirii tratatului:

„Proiect de
lege
pentru Tratatul [sau o altă denumire cu același sens] din...
dintre Republica Federală Germania și...
privind [sau o altă denumire cu același sens]...”

1.2.1.3 Dacă proiectul este de **modificare** a unui Tratat, va fi ales, de regulă, următorul titlu:

„Proiect de
lege
pentru Tratatul [sau o altă denumire cu același sens] din...
privind modificarea [sau altceva similar] ...“

1.2.1.4 Mențiunea că este vorba despre **aderarea** la un tratat internațional nu va fi trecută în titlu.

1.2.2 Data adoptării

Data adoptării este trecută sub titlul care conține cuvântul lege, într-un rând separat și începe cu cuvântul „din...”. Cuvântul „Din” se scrie cu literă mare.

1.2.3 Formula introductivă

1.2.3.1 Formula introductivă conține date referitoare la decizia parlamentului Germaniei asupra legii și, în măsura în care procedura de legiferare o cere, și acordul Consiliului Federal. Formula introductivă va fi trecută înaintea proiectului de lege.

1.2.3.2 Formula introductivă a legii de ratificare va fi

(a) în cazul legilor care necesită acordul Consiliului Federal:

„Parlamentul Germaniei, cu acordul Consiliului Federal, a adoptat prezenta lege:“
(spre deosebire de ordonanțe, care necesită acordul Consiliului Federal; în cazul acesta, mențiunea despre acordul apare abia în formula finală – vezi 3.2.2 și 3.3).

(b) în cazul legilor care nu necesită acordul Consiliului Federal:

„Consiliul Federal a adoptat prezenta lege:“

(c) în cazul legilor care modifică Constituția:

„Parlamentul Germaniei, cu acordul Consiliului Federal adoptă prezenta lege;
se respectă prevederile art. 79 alin. 2 din Constituție:“

Această formulă va fi folosită și în cazul unei modificări neformale a Constituției (art. 23 alin. 1 teza 3 din Constituție); vezi Legea pe marginea Tratatului din 7 februarie 1992 privind Uniunea Europeană (M.O. 1992 II pag. 1251).

1.2.3.3 În cazul în care Consiliul Federal, contrar opiniei guvernului federal, a confirmat necesitatea acordului pentru legea de ratificare, dându-și acordul în mod expres, se va reverifica de către ministerul competent, împreună cu ministerul internelor din Germania și ministerul justiției din Germania, dacă a fost necesar acordul. Chiar dacă există acordul expres al Consiliului Federal, legea de ratificare va fi publicată ca act juridic care nu necesită acordul acestuia dacă în urma verificărilor la nivelul guvernului federal a reieșit că tratatul internațional sau legea nu conține dispoziții din care să reiasă necesitatea acordului. Opinia ministerelor federale implicate referitor la lipsa necesității acordului va fi prezentată pe scurt la transmiterea originalului în scopul adoptării (§ 59 alin. 2 RCMF).

1.2.4 Structura legii de ratificare

Legea de ratificare se împarte în articole (nr. 3 teza 4 din Anexa 6 la § 42 alin. 2 RCMF). Articolele care conțin mai multe idei vor fi împărțite în alineate.

1.2.5 Formula pentru acord (art. 1 din legea de ratificare)

1.2.5.1 art. 1 teza 1 din legea de ratificare conține acordul legiuitorului în privința tratatului internațional. Aici vor fi menționate

(a) denumirea completă și neprescurtată a tratatului,

(b) data tratatului,

(c) locul și data semnării de către persoana germană abilitată să semneze. Teza 2 reglementează publicarea tratatului menționat la teza 1.

1.2.5.2 De regulă, art. 1 tezele 1 și 2 din tratatele **multilaterale** conțin următoarele:

„Ne dăm acordul pentru Convenția [sau o altă denumire cu același sens] privind... semnată de Republica Federală Germania în... la data de... . Convenția [sau o altă denumire cu același sens] va fi publicată mai jos.“

În cazul în care nu există o versiune angajantă în limba germană a tratatului internațional, teza 2 va fi formulată după cum urmează:

„Convenția [sau o altă denumire cu același sens] va fi publicată mai jos, cu o traducere germană oficială.“

Aceleași formulări sunt folosite și în cazul „tratatelor mixte”, a căror materie este parțial în competența Comunităților Europene și parțial în competența statelor membre. Trimiterea la această competență separată este trecută, de regulă, în expunerea de motive (vezi 1.3.1.1).

În tratatele **bilaterale**, vor fi trecute și părțile contractante, în funcție de denumirea respectivelor acte juridice:

„Ne dăm acordul pentru tratatul semnat în... la... între Republica Federală Germania și... privind... Tratatul [sau alt act juridic asemănător] va fi publicat mai jos.“

În cazul **acordurilor guvernamentale multilaterale**, vor fi trecute și părțile contractante în funcție de denumirea respectivelor acte juridice:

„Ne dăm acordul pentru Convenția semnată în... la... între Republica Federală Germania și... privind... Convenția [sau alt act juridic asemănător] va fi publicat mai jos.“

1.2.5.3 Cazuri speciale

(a) Dacă data semnării tratatului internațional de către Republica Federală Germania este identică cu cea a încheierii acestuia, se trece doar data semnării. În aceste cazuri, art. 1 va avea următorul conținut:

„Ne dăm acordul pentru tratatul semnat de Republica Federală Germania [sau alt act juridic asemănător] privind... Tratatul [sau alt act juridic asemănător] se publică mai jos (cu o traducere oficială în limba germană).“

(b) Dacă, în mod excepțional, locul încheierii tratatului și locul semnării acestuia de către Republica Federală Germania nu sunt identice, după cuvântul „tratat” [sau alt act juridic asemănător] se trece locul încheierii acestuia, după cuvântul „la...”.

(c) Dacă, în mod excepțional, acordul forurilor constituționale este obținut înaintea semnării de către Republica Federală Germania, art. 1 va avea următorul conținut:

„Ne dăm acordul pentru tratatul [sau alt act juridic asemănător] la [locul]... din [data]... privind...
Tratatul [sau alt act juridic asemănător] se publică mai jos (cu o traducere germană oficială).“

(d) Dacă obiectul legii îl formează mai multe tratate, se recomandă următoarea formulă:

„Ne dăm acordul pentru următoarele tratate semnate de Republica Federală Germania în... la...:

1. Tratatul [sau alt act juridic similar] privind...,
2. Tratatul [sau alt act juridic similar]...,
3. Tratatul [sau alt act juridic similar]...

Tratatele se publică în continuare (cu traducere germană oficială).“

Sau:

„Ne dăm acordul pentru următoarele tratate internaționale:

1. semnate de Republica Federală Germania în... la... privind...,
2. semnat în... la ...,
3. semnat în ... la ...

Tratatele se publică în continuare (cu traducere germană oficială).“

(e) Dacă Republica Federală Germania **aderă** la un tratat internațional, art. 1 va avea următorul conținut:

„Ne dăm acordul pentru aderarea Republicii Federale Germania la Tratatul [sau alt act juridic similar] semnat în [locul] ... la [data] ... privind ... Tratatul [sau alt act juridic similar] se publică în continuare (cu traducere germană oficială).“

(f) În cazul în care legea de ratificare privește modificarea unui Tratat care a făcut obiectul unei legi de ratificare trebuie ca, în plus, să fie indicat și locul publicării acelei legi de ratificare. Dacă tratatul a fost deja modificat o dată, se face mențiune și la acesta, iar în cazul mai multor modificări, ultimul loc al publicării:

„Ne dăm acordul pentru aderarea Republicii Federale Germania la Protocolul semnat (sau alt act juridic similar) pentru modificarea Tratatului [sau alt act juridic similar] din... privind... (M.O. 20.. II pag. ...) [eventual suplimentar: modificat/cu ultimele modificări prin Protocolul [sau alt act juridic similar] din... (M.O. 20.. II pag. ...)].

Protocolul [sau alt act juridic similar] se publică în continuare (în traducere germană oficială).“

(g) Dacă modificarea propusă a fost adoptată la o conferință internațională printr-un act, denumit „**rezoluție**”, formula privind acordul va avea următorul conținut:

„Ne dăm acordul pentru modificarea Tratatului [sau un act juridic similar] prin Rezoluția din... privind... (M.O. 20.. II pag. ...). Rezoluția va fi publicată în continuare (cu traducere germană oficială).“

(h) În cazul convențiilor Organizației Internaționale a Muncii (Convenții OIM), formulările sunt următoarele:

„Ne dăm acordul pentru Convenția adoptată de Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii în... la... Convenția se publică în continuare, în traducere germană oficială.“

1.2.5.4 În cazul **altor documente** care au legătură cu tratatele internaționale (anexe, înțelegeri, protocoale, schimburi de note, declarații unilaterale și comune etc.) în conformitate cu art. 31 alin. 2 lit. b din Convenția de la Viena cu privire la Dreptul Tratatelor (M.O. 1985 II pag. 926), la formularea art. 1 al tratatului se va ține seama de următoarele:

(a) documentele respective sunt deja menționate în mod expres în tratat, ca fiind parte a acestuia, sau mai trebuie menționate o dată în formula prin care se exprimă acordul.

(b) Dacă tratatul nu face referire la astfel de alte documente, trebuie verificat dacă va fi necesar acordul parlamentar, având în vedere conținutul documentelor respective ori pentru a asigura legătura necesară a acestora cu tratatul. Acordul parlamentar trebuie să cuprindă, în principiu, și toate părțile neautonome ale tratatului. De aceea este necesar ca documentele de mai sus să fie menționate la art. 1.

Documentele care nu îndeplinesc aceste condiții vor fi atașate memorandumului tratatului (vezi 1.5) și supuse atenției forurilor legislative. Aceste documente pot apărea în organele de publicitate, prin publicare separată, dacă departamentul competent întreprinde demersurile necesare în acest sens.

1.2.5.5 Rezervele formulate, cât și alte **declarații** care urmează să fie atașate tratatelor internaționale, nu fac obiectul legii de ratificare. Se face doar mențiune în memorandum. Dacă este necesar, în mod excepțional, ca, în cazul ratificării, să se facă mențiune la o anumită rezervă, textul care se referă la aceasta nu trebuie inclus în legea de ratificare.

Dacă actul se află la semnat și conține rezerve, formula de exprimare a acordului poate avea următorul text:

„Ne dăm acordul pentru Tratatul semnat de Republica Federală Germania în ... la ... [sau un text juridic similar] din... privind..., menținând rezerva prezentată la semnare.“

Dacă nu a fost formulată nici o rezervă la semnare, se poate folosi următoarea formulare:

„Ne dăm acordul pentru Tratatul [sau alt act juridic similar] semnat de Republica Federală Germania în ... la ... din ... privind ... cu condiția ca Republica Federală Germania să evidențieze rezervele formulate la art. ... din Tratat, atunci când va transmite documentul de ratificare la depozitar.“

Formularea se stabilește, de la caz la caz, de comun acord cu ministerul de externe din Germania și ministerul justiției din Germania.

1.2.6 Data intrării în vigoare

(de regulă: art. 2 din legea de ratificare)

1.2.6.1 În fiecare lege de ratificare se trece data intrării în vigoare (art. 82 alin. 2 teza 1 din Constituție). În mod corespunzător, alin. 1 prevede momentul în care legea de ratificare intră în vigoare. Alin. 2 stabilește că Tratatul intră în vigoare pentru Republica Federală Germania **în conformitate cu dreptul internațional** la data care va fi publicată în Monitorul Oficial al Germaniei.

1.2.6.2 Dispozițiile referitoare la intrarea în vigoare au următorul conținut:

(a) în cazul tratatelor **bilaterale**

„(1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.

(2) Ziua în care intră în vigoare Tratatul [sau alt act juridic similar] conform art.... alin. ..., se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.“

(b) în cazul tratatelor **multilaterale**

„(1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.

(2) Ziua la care Tratatul [sau alt act juridic similar] intră în vigoare pentru Republica Federală Germania conform art. ... alin. ..., se va publica în Monitorul Oficial.“

1.2.6.3 Mențiuni referitoare la alte documente în afară de tratat (vezi nr. 1.2.5.4) sunt necesare numai dacă acestea se regăsesc și în formula de aprobare a tratatului sau dacă nu intră în vigoare la aceeași dată cu tratatul.

1.2.6.4 Dacă din formula finală a tratatului internațional reiese că acesta **intră în vigoare retroactiv**, iar retroactivitatea este admisibilă din punct de vedere constituțional, trebuie ca și legea de ratificare să fie efectivă începând cu acea dată; din motive de constituționalitate, obligațiile internaționale nu pot intra în vigoare înaintea legii de ratificare. În cazul în care se admite intrarea în vigoare retroactivă, formularea privind intrarea în vigoare va fi următoarea:

„(1) Prezenta lege intră în vigoare începând cu data de....“

1.2.7 Formula finală

1.2.7.1 Aceasta conține și **dispoziția de publicare** (§ 58 alin. 2 teza 3 nr. 4 RCMF). Formula finală se trece, de regulă, abia după ce a fost elaborată legea, ceea ce înseamnă că nu se include în proiectul legii de ratificare.

1.2.7.2 În cazul legilor care au nevoie de acordul Consiliului Federal, formula finală este următoarea:

„Prezenta lege se promulgă. Se va publica în Monitorul Oficial al Germaniei.“

1.2.7.3 Dacă nu este necesar acordul Consiliului Federal (§ 58 alin. 2 teza 3 nr. 1 RCMF), formula finală este următoarea:

„Drepturile constituționale ale Consiliului Federal au fost respectate. Prezenta lege se promulgă. Se va publica în Monitorul Oficial al Germaniei.“

1.3 Motivarea legii de ratificare

Fiecare lege de ratificare va fi explicată într-o „expunere de motive pe marginea legii de ratificare”.

1.3.1 Cu privire la formula care exprimă acordul față de tratat (art. 1 din legea de ratificare)

1.3.1.1 De regulă, motivarea este formulată în felul următor:

„Cu privire la art. 1

În cazul Tratatului [sau alt act juridic similar] se aplică art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, deoarece acesta [sau alt act juridic similar] se referă la obiecte conținute în legislația federală.“

Dacă este vorba despre un „tratat mixt” (încheiat de Comunitățile Europene și de statele membre ale acestora), motivarea se formulează după cum urmează:

„În cazul Tratatului [sau alt act juridic similar] se aplică art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, deoarece – în măsura în care este de competența statelor membre ale Comunităților Europene – se referă la obiecte conținute în legislația federală.“

1.3.1.2 În ceea ce privește tratatele care reglementează relațiile federației (vezi nr. 1.1.2), motivarea va fi formulată după cum urmează:

„Cu privire la art. 1

În cazul Tratatului [sau alt act juridic similar] se aplică art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, deoarece acesta [sau alt act juridic similar] reglementează relațiile politice ale Federației.“

1.3.1.3 În cazul în care legea necesită acordul Consiliului Federal, motivarea trebuie completată cu un enunț referitor la prevederile Constituției care fundamentează acordul dat:

„Acordul Consiliului Federal este necesar conform art. ... alin. ... din Constituție, deoarece ...“

1.3.2 Cu privire la momentul intrării în vigoare

(de regulă: art. 2 din legea de ratificare)

Motivarea referitoare la momentul intrării în vigoare a tratatelor multilaterale este, de regulă:

„Cu privire la art. 2

Dispozițiile alin. 1 respectă cerințele art. 82 alin. 2 teza 1 din Constituție.

Conform alin. 2, data la care Tratatul [sau alt act juridic similar] intră în vigoare pentru Republica Federală Germania conform art. ... alin. ..., se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.“

În cazul tratatelor bilaterale, nu se mai trece „pentru Republica Federală Germania“.

1.4 Observație finală pe marginea legii de ratificare

În continuarea motivării diferitelor articole ale legii de ratificare, se va trece o „observație finală (cu privire la conținut - vezi § 44 RCMF).

1.5 Memorandum

În proiectul guvernului, după motivarea legii de ratificare și redarea textului tratatului, urmează „Memorandumul”, în care este explicat tratatul. Partea denumită „Aspecte generale“ conține explicații referitoare la importanța, scopul și istoricul tratatului, motivele pentru încheierea tratatului, precum și modificările pe care le aduce dreptului intern. În partea „Aspecte speciale“ trebuie prezentate dispozițiile tratatului, în funcție de conținutul lor, de relațiile lor cu alte dispoziții și de efectele pe care le produc.

Memorandumului i se adaugă, după caz, și alte documente care au legătură cu tratatul (vezi nr. 1.2.5.4).

1.6 Publicarea textelor de tratat într-o limbă străină

La publicarea tratatelor internaționale menționate la art. 1 teza 1 din legea de ratificare se va proceda după următoarele principii:

1.6.1 Tratatetele **bilaterale** se publică, de regulă, în limbile prevăzute ca obligatorii în tratat. În mod excepțional, se poate renunța la publicarea tratatului în limba celeilalte părți contractante, dacă textul conține semne diacritice neobișnuite sau dacă, în circumstanțe cu totul deosebite, ar crea costuri nejustificat de mari. Semne diacritice neobișnuite nu sunt cele uzuale care se regăsesc în limbile oficiale ale Națiunilor Unite. Dacă a fost folosită de intermediere, poate fi suficientă publicarea tratatului în această limbă, alături de textul în limba germană.

1.6.2 În cazul tratatelor **multilaterale** este suficient, de regulă, ca alături de textul tratatului în limba germană sau alături de traducerea oficială germană să fie publicat textul în engleză și/sau franceză. Alte versiuni oficiale, în alte limbi, vor fi publicate numai dacă se justifică din punct de vedere practic sau al unor considerente fundamentale.

1.6.3 Tratatetele din cadrul **Comunităților Europene** vor fi publicate în versiunea germană angajantă. Trimiterea la locul publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene se va face în Monitorul Oficial partea a II-a, cel târziu când se publică data de intrare în vigoare.

1.6.4 Textul german al tratatului sau traducerea oficială germană, precum și versiunile angajante, se publică, de regulă, într-o formă asemănătoare sinopsei.

1.7 Tipărirea textului înainte de a fi prezentat cabinetului

Proiectul de lege, motivarea, textul tratatului în limbile în care urmează să apară, precum și memorandumul se transmit din timp serviciului responsabil de la Monitorul Oficial partea a II-a din cadrul Oficiului Federal pentru Justiție (§ 73 alin. 1 RCMF), așa încât pregătirea pentru tipar să fie finalizată înainte de transmiterea versiunii finale pentru cabinet.

2 Reglementări suplimentare în legea de ratificare

2.1 „Ambalaj“

În legea de ratificare nu se includ reglementări privind aplicarea tratatului internațional la nivel intern. Această regulă există ca urmare a faptului că tratatele internaționale au un regim special în dezbaterile parlamentare (§ 78 alin. 1, § 81 alin. 4, § 82 alin. 2 și § 86 teza 4 Regulamentul parlamentului Germaniei), deoarece există o departajare clară între publicarea legilor interne în Monitorul Oficial partea I și publicarea tratatelor internaționale în Monitorul Oficial partea a II-a (§ 76 alin. 1 și 2 RCMF), iar documentarea în legislația federală în vigoare se face separat.

De regulă, legile interne necesită o **lege specială care reglementează aplicarea lor**.

Pot fi utile și unele excepții, în cazuri speciale, mai ales atunci când se pune problema abilitării pentru emiterea ordonanțelor de intrare în vigoare a modificărilor unei Convenții (vezi 2.3), sau atunci când este vorba despre reglementări de modificare a unor dispoziții în baza cărora trebuie aplicate prevederile unui tratat internațional.

2.2 Dispoziții privind sancțiuni penale și contravenționale

2.2.1 În cazul în care tratatul obligă părțile contractante la anumite acțiuni, neîndeplinirea cărora **se sancționează penal**, este necesară emiterea de dispoziții care conțin sancțiuni penale (art. 103 alin. 2 din Constituție). Același lucru este valabil pentru dispozițiile referitoare la confiscarea specială și sechestrarea bunurilor. Dacă situația este suficient de bine determinată în tratat, stabilirea sancțiunii se face prin trimitere la norma respectivă din tratat, concomitent cu reglementarea urmărilor penale. În cazul în care respectiva reglementare din tratatul internațional nu respectă prevederea de la art. 103 alin. 2 din Constituție (fapta nu poate fi pedepsită dacă nu este incriminată de lege), trebuie ca norma de incriminare să fie formulată în lege. Această regulă este valabilă și pentru sancțiunile contravenționale. Dispozițiile interne pentru aplicarea Convenției se regăsesc în Suplimentul A, în timp ce Convențiile și legile de ratificare aferente sunt documentate în Suplimentul B.

2.2.2 În cazul în care tratatul obligă părțile contractante la anumite acțiuni, fără să stabilească un anumit tip de sancțiune, rămâne ca Republica Federală Germania să respecte obligația respectivă, adică să introducă **dispozițiile cu sancțiuni penale și contravenționale**. În aceste cazuri, se vor stabili sancțiunile dacă este necesar, adică în special dacă (având în vedere dispoziții interne similare privind sancțiunile penale și contravenționale) nu este suficientă o măsură de natură contravențională în raport de caracterul injust și pericolul social al acțiunii care trebuie sancționată. Dispozițiile care conțin sancțiuni contravenționale sunt suficiente, de regulă, în măsura în care trebuie impus dreptul administrativ pur.

Pentru formularea de norme privind sancțiuni penale și contravenționale – vezi „Recomandări privind forma dispozițiilor referitoare la sancțiuni penale și contravenționale în legile speciale“ (Anexa nr. 178a la Jurnalul Oficial al Germaniei din 16.7.1999).

2.2.3 Dispozițiile privind sancțiunile penale și contravenționale trebuie explicate în motivarea legii de ratificare, accentul punându-se pe necesitatea lor. În cazurile de la nr. 2.2.2, necesitatea stabilirii unor sancțiuni penale va fi explicată separat.

2.3 Abilitarea pentru emiterea de ordonanțe

2.3.1 În tot mai mare măsură, tratatele internaționale multilaterale prevăd posibilitatea modificării sau completării lor prin acorduri între statele membre sau între anumite structuri ale tratatului. Chiar și unele tratate bilaterale prevăd posibilitatea completării lor în anumite condiții. Dacă este vorba despre modificări sau completări ale unui tratat, iar acestea au legătură cu obiecte ale legislației, adică este nevoie de acordul sau impolicarea forurilor competente pentru legislația federală (art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție), ar trebui ca, în interesul degrevării legiuitorului, legea de ratificare să conțină o abilitare pentru implementarea unor astfel de modificări sau completări prin intermediul ordonanțelor, dacă obiectul modificărilor sau completărilor este suficient de bine determinat ca și conținut, scop și limite (art. 80 alin. 1 teza 2 din Constituție). Abilitarea trebuie să fie atât de bine determinată încât să fie previzibil în care cazuri și cu ce scopuri se poate face uz de aceasta.

2.3.2 În asemenea situații poate fi folosită o trimitere la reglementarea respectivă din tratat:

„Guvernul Germaniei (eventual: ministerul federal al...) este abilitat să implementeze modificări la art. ... [capitolul etc.] din Tratatul [sau alt act juridic similar] conform art. ... prin ordonanță cu/fără acordul Consiliului Federal.“

2.3.3 Este posibil și ca abilitarea să stabilească conținutul, scopul și limitele:

„Guvernul Germaniei (eventual: ministerul federal al...) este abilitat să emită dispoziții, prin ordonanță cu/fără acordul Consiliului Federal, în scopul aplicării art. ... din Tratat; dispozițiile se vor referi la

1. ...
2. ...
3. ...“

O astfel de lege trebuie inclusă în Suplimentul A.

2.3.4 În cazul în care tratatul internațional stabilește fără echivoc cadrul reglementării după conținut, scop și limite, se poate alege și formularea:

„Guvernul Germaniei (eventual: ministerul federal al...) este abilitat să implementeze prin ordonanță cu/fără acordul Consiliului Federal modificări ale art.... [Anexa etc.] ... din Tratat [sau alt act juridic similar] conform art. ... din acest Tratat, care se mențin în limitele obiectivelor Tratatului [sau alt act juridic similar].“

2.3.5 În **motivare** vor fi explicate încă o dată, în detaliu, conținutul, scopul și limitele abilitării.

2.4 Abilitarea de publicare a unei versiuni amendate

În cazul modificărilor de anvergură ale unui tratat internațional, poate fi utilă publicarea unei versiuni amendate a Tratatului. În aceste cazuri, legea referitoare la acordul care modifică trebuie să prevadă că ministerul federal competent poate publica Tratatul în noua versiune.

Ministerul federal... poate publica Tratatul [sau alt act juridic similar] din... privind... în versiunea modificată prin Protocolul [sau alt act juridic similar] din... (în traducere germană oficială).“

3 Implementarea tratatelor internaționale prin ordonanțe

3.1 Condiții

3.1.1 Tratatul internațional care, prin conținutul său, se referă la obiecte din legislația federală (art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție), nu necesită o lege de ratificare dacă poate intra în vigoare la nivel național în baza unei abilitări de emitere a ordonanțelor conform art. 80 alin. 1 din Constituție. Abilitarea trebuie ca, pe lângă condițiile de la art. 80 alin. 1 din Constituție, să fie orientată cel puțin și spre implementarea tratatelor internaționale. În cazul în care textul normei nu conține detaliile necesare, se va determina prin interpretare, ținându-se seama de materia legii și de practica reglementării domeniului respectiv prin tratate internaționale, dacă abilitarea de emitere a ordonanțelor include și implementarea de tratate internaționale.

3.1.2 Cele mai frecvente cazuri de aplicare sunt:

(a) abilitările de emitere a ordonanțelor pentru aplicarea anumitor tipuri de tratate, indiferent cu ce stat au fost încheiate acestea (tratate privind privilegiile și libertățile organizațiilor internaționale; regulile privind pașapoartele și vizele; comerțul exterior; transporturile internaționale; pescuitul; protecția socială etc.),

(b) abilitările pentru emiterea de ordonanțe în scopul intrării în vigoare a modificărilor și completărilor la tratate bilaterale și multilaterale (vezi 2.3).

3.2 Formularea ordonanței referitor la tratat

Pentru elaborarea ordonanței se aplică în mod corespunzător nr. 1 și nr. 2.1. din prezentele linii directe, în măsura în care, în continuare, nu se derogă de la aceste prevederi. Dacă ordonanța urmează să conțină dispoziții referitoare la sancțiuni penale și contravenționale (vezi nr. 2.2), trebuie respectat art. 103 alin. 2 din Constituție. Acordurile internaționale, precum și ordonanțele emise în scopul intrării în vigoare a acestora, se publică în Monitorul Oficial al Germaniei partea a II-a, documentarea fiind asigurată în Suplimentul B; dispozițiile interne cu privire la aplicarea acordurilor se găsesc la Suplimentul A.

3.2.1 Principiu

Se aplică principiile enunțate la punctul 1.2.1 cu privire la titlul legii. Se va renunța la formulări complicate cum ar fi ”Ordonanță pentru intrarea în vigoare a Tratatului...”.

3.2.2 Formula introductivă

În formula introductivă a ordonanței, trebuie indicată în mod expres și norma de abilitare (art. 80 alin. 1 teza 3 din Constituție). Spre deosebire de formulele introductive ale legilor, în formula introductivă a ordonanțelor nu se face mențiune despre existența sau nu a acordului Consiliului Federal. Ordonanțele care necesită acordul Consiliului Federal fac precizarea în acest sens abia în final, în formula finală, după cum s-a stabilit între parlamentul Germaniei și guvernul Germaniei.

3.2.3 Structură

Ordonanțele de implementare a tratatelor internaționale cuprind, de regulă, articole, iar dacă este necesar, acestea se împart în alineate (§ 73 alin. 3 teza 3 corob. cu § 62 alin. 2 teza 1, § 42 alin. 2 teza 1 și Anexa 6 nr. 3 RCMF).

3.2.4 Formula de intrare în vigoare (art. 1)

De **regulă**, art. 1 din ordonanța pentru tratate **multilaterale**:

„Tratatul [sau alt act juridic similar] semnat de Republica Federală Germania în... la... intră în vigoare. Tratatul [sau alt act juridic similar] se publică (cu o traducere oficială germană).“

În cazul **tratatelor bilaterale**, trebuie menționate și părțile contractante:

„Tratatul [sau alt act juridic similar] semnat în... la... între Republica Federală Germania și... privind... intră în vigoare. Tratatul [sau alt act juridic similar] se publică mai jos.“

3.2.5 Momentul intrării în vigoare și a abrogării (de regulă: art. 2)

În cazul în care data intrării în vigoare a tratatului internațional este stabilită în momentul emiterii ordonanței, regulile privind intrarea în vigoare și abrogarea vor fi formulate astfel:

„(1) Prezenta ordonanță intră în vigoare la... În aceeași zi se abrogă... [denumirea scurtă a tratatului internațional] conform art. ... alin. ... pentru Republica Federală Germania.“

(2) Prezenta ordonanță se abrogă în ziua în care se abrogă tratatul pentru Republica Federală Germania. Ziua abrogării se va publica în Monitorul Oficial al Germaniei.“

Dacă momentul intrării în vigoare a tratatului internațional pentru Republica Federală Germania **nu** este încă cert, formularea va fi, de regulă, următoarea:

„(1) Prezenta ordonanță intră în vigoare pentru Republica Federală Germania la data... [denumirea scurtă a tratatului internațional] conform art. ... alin.

(2) Prezenta ordonanță se abrogă în ziua în care se abrogă tratatul pentru Republica Federală Germania.

(3) Ziua intrării în vigoare și a abrogării vor fi publicate în Monitorul Oficial al Germaniei.“ În aceste cazuri, ordonanța va cuprinde și reglementarea privind intrarea în vigoare la un termen ulterior a ordonanței și tratatului internațional.

În cazul tratatelor **bilaterale**, nu se menționează „pentru Republica Federală Germania“.

3.3 Formula finală

Ordonanța care necesită acordul Consiliului Federal va cuprinde următoarea formulă finală:

„Consiliul Federal și-a dat acordul.“

Formula finală se încheie cu indicarea locului și a datei promulgării.

3.4 Motivarea ordonanței

Pentru a prezenta cabinetului ordonanța, este necesară atașarea unei expuneri de motive (§ 73 alin. 3 teza 3 corob. cu § 62 alin. 2 teza 1 și § 42 alin. 1 RCMF). Este necesară atașarea motivării dacă se aduce atingere dreptului Uniunii Europene, dacă ordonanța necesită acordul Consiliului Federal, dacă în legea de abilitare nu sunt menționate efectele financiare asupra bugetelor publice sau a efectelor asupra prețurilor cu amănuntul și asupra nivelului prețurilor, în special asupra nivelului prețurilor de consumator (§ 73 alin. 3 teza 3 corob. cu § 62 alin. 2 teza 2 și § 44 RCMF).

Dacă ordonanța are mai multe baze legale, în motivare ar trebui explicat care este baza legală pentru fiecare dintre dispoziții.

În toate celelalte cazuri se aplică nr. 1.3 din prezentele Linii directoare.

3.5 Observație finală și memorandum

Cu privire la observațiile finale și memorandum – vezi nr. 1.4 și 1.5 din prezentele Linii directoare.

4 Modele

Modelul A
Proiect de lege
pe marginea unui tratat bilateral
Proiect din...¹

Proiect

Lege
pe marginea tratatului din... [data]
între Republica Federală Germania
și ...
privind ...

din

Parlamentul Germaniei adoptă prezenta lege (după caz: cu acordul Consiliului Federal):

Art. 1

Se exprimă acordul cu privire la Tratatul dintre Republica Federală Germania și ... privind ...², semnat în.... la... (după caz: precum și pentru Protocolul la tratat și schimbul de note)³. Tratatul se se publică mai jos (eventual: precum și protocolul și schimbul de note).

Art. 2

(1) Prezenta lege intră în vigoare la data publicării (eventual: altă dată).

(2) Data la care intră în vigoare tratatul conform prevederilor sale de la art. ... alin. ... (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note), se publică în Monitorul Oficial al României.

1 Mențiunea nu este necesară atunci când proiectul este prezentat cabinetului.

2 Denumire completă, nescurtată a tratatului.

3 Cu privire la menționarea altor documente – vezi nr. 1.2.5.4.

Completările necesare după apariția legii conform § 58 RCMF, se comunică la cererea serviciului competent de la Monitorul Oficial partea a II-a din cadrul Oficiului Federal pentru Justiție, în scopul întocmirii textului original (de ex. formula finală, formula referitoare la publicare, ordinea semnăturilor).

După definitivarea textului original, trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

(a) Data publicării și data conform formulei finale se completează de către președintele federal.

(b) În lipsa unuia dintre semnatori, se completează cu mașina de scris sau manual cuvintele „Pentru... (persoana)... [urmează denumirea celui care semnează]“.

Modelul B

Proiect de lege
pentru un tratat multilateral
(cu completări)

Proiect din...

Proiect

Lege
pentru Convenția din ... [data]
privind ...

din

Parlamentul Germaniei adoptă prezenta lege (eventual: cu acordul Consiliului Federal):

Art. 1

Se exprimă acordul pentru Convenția din...¹ privind ...² (eventual: precum și Protocolul la Convenție și schimbul de note) semnată de Republica Federală Germania în... la... (sau: ... adoptată de conferința...). Convenția (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note) se publică mai jos (în traducere germană oficială).

(eventual:)

Art. 2

Guvernul Germaniei (eventual: ministerul federal al...) este abilitat să emită dispoziții prin ordonanță cu/fără acordul Consiliului Federal în aplicarea art. ... din Convenție; dispozițiile se pot referi la

1. ...
2. ...

Art. 3

(1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.

(2) Ziua în care Convenția conform prevederilor sale de la art. ... alin. ... (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note) intră în vigoare pentru Republica Federală Germania, se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.

1 Nu este necesară indicarea datei dacă data semnării de către Republica Federală Germania coincide cu data încheierii tratatului.

2 Denumirea completă și nescurtată a tratatului.

Vezi și Observațiile la Modelul A.

Modelul C

Proiect de lege privind aderarea la un tratat multilateral

Proiect din...

Proiect

Lege
pentru Convenția din... [data]
privind ...

din

Parlamentul Germaniei a adoptat prezenta lege (eventual: cu acordul Consiliului Federal):

Art. 1

Ne exprimăm acordul pentru aderarea Republicii Federale Germania la Convenția din ... de la ... privind... (eventual: precum și Protocolul la Convenție și schimbul de note). Convenția (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note) se publică mai jos (în traducere germană oficială).

Art. 2

(1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.

(2) Data la care Convenția intră în vigoare pentru Republica Federală Germania, conform prevederilor sale de la art. ... alin. ... (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note), se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.

Vezi observațiile de la Modelul A.

Modelul D

Proiect de lege privind modificarea unui tratat multilateral

Proiect

Lege

pe marginea Protocolului [sau alt act juridic similar] din... [data]
pentru modificarea Convenției [sau alt act juridic similar] din... [data]
privind ...

din

Parlamentul Germaniei adoptă prezenta lege (eventual: cu acordul Consiliului Federal):

Art. 1

Ne exprimăm acordul pentru Protocolul [sau alt act juridic similar] semnat de Republica Federală Germania în... la... în scopul modificării Convenției [sau alt act juridic similar] din ... privind ... (M.O. 20.. II pag. ...) [eventual suplimentar: modificat/cu ultimele modificări prin Protocolul [sau alt act juridic similar] din ... (M.O. 20.. II pag. ...)]. Protocolul [sau alt act juridic similar] se publică mai jos (cu o traducere germană oficială).

Art. 2

- (1) Prezenta lege intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării.
- (2) Ziua în care intră în vigoare Protocolul [sau alt act juridic similar] conform prevederilor sale de la art. ... alin. ...pentru Republica Federală Germania, se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.

Vezi observațiile de la Modelul A.

Modelul E

Motivarea legii de ratificare

Cu privire la art. 1

În cazul tratatului se aplică art. 59 alin. 2 teza 1 din Constituție, deoarece acesta se referă la obiecte din legislația federală.

(în cazul tratatelor politice: „... deoarece reglementează relațiile politice ale Federației.“)

(după caz: Acordul Consiliului Federal este necesar conform art. ... din Constituție, deoarece ...)

Cu privire la art. 2

Dispozițiile alin. 1 corespund cerințelor prevăzute de art. 82 alin. 2

Teza 1 din Constituție.

Conform alin. 2, se va publica în Monitorul Oficial al Germaniei data la care tratatul [sau alt act juridic similar] intră în vigoare conform prevederilor sale de la art. ... alin. ... lit. ... (pentru Republica Federală Germania)¹.

Observație finală²

1 Formularea „pentru Republica Federală Germania“ dispăre în cazul tratatelor bilaterale.

2 Vezi § 44 RCMF.

Modelul F

Proiect de ordonanță pentru un tratat bilateral

Proiect din ...¹

Proiect

Ordonanță
pentru Tratatul din ...
între Republica Federală Germania
și ...
privind ...

din

În baza art./§... din Legea din... (M.O. ...), guvernul Germaniei/ministerul federal al... dispune:

Art. 1

Tratatul dintre Republica Federală Germania și ... privind (eventual și Protocolul pe marginea tratatului, cât și schimbul de note), semnat în... la... intră în vigoare. Tratatul (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note) se publică mai jos.

Art. 2

(1) Prezenta ordonanță intră în vigoare la²

(2) În aceeași zi se abrogă ... [denumirea scurtă a acordului internațional] conform prevederilor sale de la art. ... alin.²

(3) Prezenta ordonanță se abrogă în ziua în care se abrogă tratatul. Data abrogării va fi publicată în Monitorul Oficial al Germaniei. (eventual: Consiliul Federal și-a dat acordul.)

1 Observația nu este necesară din moment ce proiectul este prezentat cabinetului.

2 Cu privire la versiunea care se va folosi dacă nu este încă previzibil momentul intrării în vigoare a tratatului internațional: vezi Liniile directoare nr. 3.2.5 și art. 2 de la Modelul G, cu mențiunea că adăugirea „pentru Republica Federală Germania” dispăre de la alin. 2.

Modelul G

Proiect de ordonanță pentru un tratat multilateral

Proiect din ...¹

Proiect

Ordonanță
pentru Convenția din ...
privind ...

din

În baza art./§ ... din Legea din ... (M.O. ...), guvernul Germaniei/ministerul federal al... dispune:

Art. 1

Convenția semnată de Republica Federală Germania în... la... (sau: ... adoptată de conferința ...) din... privind... (eventual: precum și Protocolul pentru Convenție și schimbul de note) intră în vigoare. Convenția se publică mai jos (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note) (cu traducere germană oficială).

Art. 2

(1) Prezenta ordonanță intră în vigoare în ziua în care Convenția [sau alt act juridic similar] intră în vigoare pentru Republica Federală Germania, în conformitate cu prevederile sale de la art. ... alin. ... (eventual: precum și Protocolul și schimbul de note).²

(2) Prezenta ordonanță se abrogă în ziua în care Convenția se abrogă pentru Republica Federală Germania.

(3) Data intrării în vigoare și data abrogării se publică în Monitorul Oficial al Germaniei.

¹ Vezi observația 1 de la modelul F.

² În cazul în care este stabilit momentul intrării în vigoare a Convenției internaționale pentru Republica Federală Germania: vezi nr. 3.2.5 din Liniile directoare și art. 2 de la modelul F, cu mențiunea că la alin. 2, după denumirea scurtă a Convenției, se trece adăugirea: „pentru Republica Federală Germania“.

Vezi și observațiile de la modelul F.

Anexa 2 (la NrMarg. 43)

„Liniile directoare referitoare la necesitatea sancțiunilor contravenționale, în special în raport cu măsurile de executare pe cale administrativă“ din 2 martie 1983

1 Principiu general

Mijloacele dreptului contravențional se folosesc ca sancțiuni numai în cazul în care neîndeplinirea la timp sau în totalitate a unor obligații legale ar genera dezavantaje majore pentru interesele relevante ale societății.

În măsura în care încălcările afectează interese mai puțin importante ale societății, nu este necesară stabilirea unei amenzi contravenționale.

2 Impunerea de obligații speciale a căror neîndeplinire se pedepsește cu amendă contravențională

2.1 Obligații de acțiune

Dispozițiile conform cărora sunt obligatorii anumite acțiuni nu necesită și stabilirea unor amenzi contravenționale dacă dispozițiile sunt destinate protecției sau intereselor acestora cărora li se adresează norma sau dacă nerespectarea obligațiilor de acțiune nu produc dezavantaje majore intereselor relevante ale societății.

2.2 Obligația de informare, raportare sau comunicare

Dispozițiile privind îndeplinirea obligațiilor de informare, raportare sau comunicare nu necesită stabilirea unor sancțiuni constând în amenzi contravenționale dacă abia după îndeplinirea obligațiilor va face posibilă intrarea în acțiune a autorităților competente în scopul protejării intereselor majore ale societății.

2.3 Obligații de tolerare

Dispozițiile referitoare la impunerea obligațiilor de tolerare necesită stabilirea de amenzi contravenționale numai dacă neîndeplinirea obligației de tolerare împiedică alte măsuri în conformitate cu dreptul administrativ, iar modificarea acestor măsuri ar genera dezavantaje apreciabile pentru interesele majore ale societății. În alte cazuri este suficientă impunerea de mijloace de executare pe cale administrativă.

2.4 Obligații de plată

Dispozițiile care obligă la plata unei creanțe, nu necesită stabilirea unei sancțiuni constând într-o amendă contravențională.

2.5 Alte obligații de participare

Dispozițiile referitoare la impunerea altor obligații de participare, cum ar fi, de exemplu, folosirea de formulare în cazul comunicărilor/rapoartelor, necesită stabilirea unor sancțiuni constând în amendă contravențională numai dacă nerespectarea obligației de participare riscă să genereze dezavantaje apreciabile pentru interese majore ale comunității. În cazul în care îndeplinirea obligației de participare este posibilă fără dezavantaje majore, trebuie impusă prin mijloace de executare pe cale administrativă.

3 Refuzul sau retragerea unei prestații administrative

3.1 Refuzul unei prestații administrative

Nu este necesară stabilirea unei amenzi contravenționale dacă comportamentul persoanei în cauză poate fi controlat prin refuzarea unei prestații administrative.

3.2 Retragerea unei prestații administrative

Nu este necesară stabilirea unei amenzi contravenționale nici atunci când comportamentul persoanei poate fi controlat prin pedepsirea comportamentului cu retragerea unei prestații administrative, a unei concesiuni sau a unei facilități.

4 Impunerea actelor administrative executorii prin stabilirea de sancțiuni contravenționale

Actele administrative executorii (dispoziții și obligații), al căror scop poate fi atins prin executarea lor, nu necesită stabilirea de sancțiuni constând în amenzi contravenționale.

5 Incompatibilitate între stabilirea de amenzi contravenționale și esența unei obligații

Nu se vor stabili amenzi contravenționale atunci când acceptarea voluntară a obligației este de esența acesteia.

6 Stabilirea sancțiunii constând în amendă contravențională pentru încălcarea din culpă a normelor

În principiu, numai încălcarea cu intenție a normelor ar trebui pedepsită cu amendă contravențională. Încălcările din culpă ar urma să fie sancționate cu amendă contravențională numai în cazul în care este necesară impunerea obligațiilor legale.

7 Stabilirea sancțiunii constând în amenzi contravenționale în cazul obligațiilor cu subiect calificat

Nu este necesară stabilirea unor astfel de sancțiuni dacă cerința sau interdicția este asigurată suficient prin măsurile prevăzute de legislația muncii, normele disciplinare și cele profesionale.

Anexa 3 (la NrMarg. 44)

Lista de verificare pentru o mai bună legiferare

	Intenția:	Da	Nu/Execut. nu a fost dispusă
1.	§ 42 alin. 2 RCMF: Textul legii conține		
	• modificări ulterioare în alte dispoziții legale		
	• abrogarea dispozițiilor depășite		
2.	§ 42 alin. 5 RCMF: Corpul redacțional al Grupului Lingvistic a verificat proiectul din punct de vedere al corectitudinii și comprehensibilității lingvistice.		
3.	§ 43 alin. 1 RCMF: Motivația conține enunțuri:		
	a. conform § 43 alin. 1 nr. 1 RCMF privind		
a.	• obiectivele și necesitatea (vezi fisa actului normativ Punctul A, Motivația pag. ...)		
	Există obligația reglementării în baza		
	○ cerințelor dreptului UE		
	○ cerințelor constituționale		
	○ ...		
b.	conform § 43 alin. 1 nr. 2 RCMF cu privire la		
	• situația și sursele de informații care se află la bază (vezi motivația pag. ...)		
c.	conform § 43 alin. 1 nr. 3, 4 Aneza 7 RCMF privind posibilitățile de		
	• soluționare a atribuțiilor de către particulari (vezi motivația pag. ...)		
	• reglementare proprie (vezi motivația pag. ...)		
d.	conform § 43 alin. 1 nr. 6 RCMF privind		
	• posibilitatea unei limitări (vezi motivația pag. ...)		
e.	conform § 43 alin. 1 nr. 7 RCMF privind simplificări legislative și administrative, de ex. posibilitățile		
	• de utilizare a proceselor de lucru și a structurilor organizatorice existente (vezi motivația pag. ...)		
	• de utilizare a eGovernment (vezi motivația pag. ...)		
	• ...		

f.	conform § 43 alin. 1 nr. 8 RCMF privind		
	<ul style="list-style-type: none"> • compatibilitatea cu dreptul UE (vezi motivația pag. ...) 		
4.	§ 44 RCMF:		
a.	§ 44 alin. 1 RCMF:		
	Efectele preconizate și posibilele efecte secundare au fost prezentate (vezi motivația pag. ...)		
b.	§ 44 alin. 2, 3 RCMF:		
	Efectele asupra bugetelor publice sunt prezentate (vezi fișa actului normativ Punctul D, motivația pag. ...)		
c.	§ 44 alin. 4 RCMF:		
	Efectele asupra economiei și consumatorilor au fost determinate și prezentate. În special au fost reprezentate		
	<ul style="list-style-type: none"> • costurile economiei, de ex. costurile unice de implementare, costurile curente de exploatare, efectele asupra investițiilor, comerțului, concurenței etc. (vezi fișa actului normativ Punctul E, motivația pag. ...) 		
	<ul style="list-style-type: none"> • efectele asupra prețurilor cu amănuntul, nivelul general al prețurilor și în special nivelul prețului de consumator (vezi fișa actului normativ Punctul E, motivația pag. ...) 		
d.	§ 44 alin. 5 RCMF [nou]		
	Costurile birocratice conform Legii Consiliului de Standardizare au fost determinate și prezentate (vezi Vorblatt Punctul F, motivația pag. ...)		
e.	§ 44 alin. 6 RCMF [nou]: Alte consecințe ale legii sunt determinate și prezentate la solicitarea ministerului federal al ... (vezi motivația pag. ...)		
f.	§ 44 alin. 7 RCMF [nou]:		
	A fost adoptată o evaluare a normei; evaluarea se realizează după... ani (vezi motivația pag. ...)		
g.	Sunt prezentate rezultatele determinării consecințelor în ceea ce privește egalitatea de șanse, § 2 RCMF (vezi motivația pag. ...)		
5.	§ 45 alin. 1 RCMF:		
	Următoarele structuri de resort au fost cooptate prima oară la...: ministerul federal... Termenul pentru aviz a fost de ... zile/săptămâni.		
6.	§ 45 alin. 2 RCMF [nou], § 42 alin. 1 RCMF:		
	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul de Standardizare a fost cooptat la... 		

	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul de Standardizare a emis avizul la...; termenul pentru aviz a fost de... zile/săptămâni 		
	<ul style="list-style-type: none"> • În proiect s-a ținut seama de aviz 		
	<ul style="list-style-type: none"> • Avizul Consiliului de Standardizare este atașat proiectului 		
	<ul style="list-style-type: none"> • Guvernul federal răspunde la avizul Consiliului de Standardizare 		
7.	§ 45 alin. 3 RCMF [nou]:		
	Următorii responsabili au fost cooptați la data de... : ... Termenul pentru aviz a fost de ... zile/săptămâni.		
8.	§ 46, 51 nr. 2 RCMF:		
	Ministerul justiției din Germania		
	<ul style="list-style-type: none"> • a verificat proiectul sub aspectul sistematicii și al formei legale 		
	<ul style="list-style-type: none"> • a emis confirmarea finală a controlului de legalitate; termenul pentru control a fost de ... zile/săptămâni 		
9.	§ 47 RCMF:		
	Landurile, asociațiile reprezentative de la nivel local, grupuri de specialitate au fost cooptate la...		
10.	§ 48 RCMF:		
	Au fost informate și următoarele structuri: <ul style="list-style-type: none"> • ... • ... 		

Anexa 4 (la NrMarg. 273)

Extras din „Ghidul practic comun al Parlamentului European, Consiliului și Comisiei destinat persoanelor care contribuie la redactarea textelor legislative în instituțiile comunitare” (<http://eur-lex.europa.eu/de/techleg/index.htm>)

15.4. Subdiviziunile organice ale dispozitivului unui act legislativ sunt reprezentate în tabelul de mai jos. Actele legislative cu structură simplă sunt formate din articole și subdiviziunile acestora. Subdiviziunile superioare ale actului legislativ încep cu capitolele care se impart în secțiuni, dacă este necesar. Numai dacă textul are un grad ridicat de complexitate, capitolele pot fi regrupate în titluri, iar acestea, în părți.

Tip/Denumire	Simbol	Mod de trimitere	Observații
I. Subdiviziuni superioare			Subdiviziuni cu sau fără denumirea obiectului
- Parte	Partea I, a II-a (sau Prima Parte, A Doua Parte)	(în) Partea I, (prima parte, în prima parte)	Folosite (împreună sau individual) doar în texte mai lungi sau foarte structurate
- Titlu	Titlul I	(în) Titlul I	
- Capitol	Capitolul I, II (sau 1, 2)	(în) Capitolul I (sau 1)	
- Secțiune	Secțiunea 1, 2	(în) Secțiunea 1, 2	
II. Subdiviziuni de bază			Subdiviziuni cu sau fără denumirea obiectului
- Articol	Articol unic Articolul 1 (sau I)	Articolul unic În articolul unic	Numerotare continuă (chiar dacă există subdiviziuni superioare). Folosite în anumite recomandări, rezoluții, declarații
- Cifră	I	(la) cifra I	
- Număr	1.	(la) numărul 1	
- Literă	A.	(la) litera A	
III. Subdiviziuni inferioare			Subdiviziuni fără denumirea obiectului
- Alineat	(1)	(la) alineatul 1	Partea numerotată a unui articol
- Alineat	Fără simbol	(la) alineatul 1	Partea nenumerotată a unui articol
- Subalineat	Fără simbol	(la) subalineatul 1	Partea nenumerotată a unui alineat numerotat
- Literă	a)	(la) litera a	
- Număr	1. sau 1)	(la) numărul 1	De regulă, după o frază sau propoziție de introducere
- Cifră	i), ii), iii), iv)	(la) cifra 1	

- Linie de dialog -

Prima linie de dialog, sub
prima linie de dialog

- Teza Fără simbol

(la teza 1

Parte de text între puncte